

CAPITOLU- SĂRBĂTORI RELIGIOASE

I.- SĂRBĂTORI RELIGIOASE ÎN CREȘTINISM

În Creștinism, o *sărbătoare variabilă* sau o *sărbătoare mișcătoare* este o zi sfântă a cărei dată nu este fixată într-o zi particulară din anul calendaristic, ci depinde de data Paștelui. Prin extensie, și alte sărbători religioase sunt numite „variabile” sau „mișcătoare”. Acest termen însă, nu este folosit în mod propriu de țările care decid mutarea anumitor date de sărbătoare pentru a unifica zilele de odihnă, făcându-le consecutive.

Sărbători variabile în Creștinism

- Botezul Domnului (în Biserica Romano-Catolică) - în duminica după Epifania Domnului (7-13 ianuarie)
- Miercurea Cenușii sau *Începutul Postului Mare* (în Biserica Romano-Catolică) - în februarie sau martie
- Paștile sau *Învierea Domnului* - în prima duminică după prima lună plină, ce urmează echinocțiului de primăvară
- Ridicarea la Cer sau *Înălțarea Domnului* - la 40 zile după Paști
- Rusaliile sau *Coborârea Duhului Sfânt* - la 50 zile după Paști
- Sfânta Treime (în Biserica Romano-Catolică) - în prima duminică după Rusalii
- Corpus Christi sau *Trupul și Sângele Domnului* (în Biserica Romano-Catolică) - în a doua joi după Rusalii
- Inima Preasfântă a lui Iisus (în Biserica Romano-Catolică) - vinerea ce urmează după a doua duminică după Rusalii
- Isus Cristos, Regele Universului (în Biserica Romano-Catolică) - în penultima duminică din noiembrie
- Sfânta Familie (în Biserica Catolică) - duminica în Octava Crăciunului, sau

Sărbători invariabile în Creștinism

- Sfânta Maria, Născătoare de Dumnezeu (în Biserica Romano-Catolică) - în 1 ianuarie
- Botezul Domnului (în Biserica Ortodoxă) - în 6 ianuarie
- Epifania Domnului sau *Arătarea Domnului* (în Biserica Romano-Catolică) - în 6 ianuarie
- Întâmpinarea Domnului sau *Prezentarea Domnului la Templu* - în 2 februarie
- Bunavestire sau *Întruparea Domnului* - în 25 martie

- Schimbarea la față sau *Transfigurarea Domnului* – în 6 august
- Adormirea Maicii Domnului - în 15 august
- Nașterea Maicii Domnului - în 8 septembrie
- Înălțarea Sfintei Cruci - în 14 septembrie
- Toți Sfinții (în Biserica Romano-Catolică) - în 1 noiembrie
- Pomenirea Tuturor Credincioșilor Răposați (în Biserica Romano-Catolică) – în 2 noiembrie
- Crăciunul, sau *Nașterea Domnului* - în 25 decembrie
- majoritatea sărbătorilor Sfinților

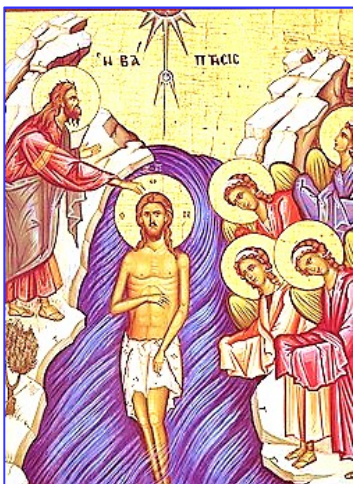
Sărbători variabile în calendarul japonez

- Ziua Nunții - A 3^a luni a lunii iulie
- Ziua Respectului pentru cei în vârstă - A 3^a luni a lunii septembrie
- Ziua Sănătății și a Sportului - A 2^a luni a lunii Octombrie

A.- SĂRBĂTORI VARIABILE ÎN CREȘTINISM

1.- BOTEZUL DOMNULUI

Boboteaza sau **Epifania** este sărbătorită la 6 ianuarie de către Biserica Ortodoxă și Biserica Catolică. Boboteaza încheie ciclul celor 12 zile ale sărbătorilor de iarnă care încep în Ajunul Crăciunului. În grecește, cuvântul Bobotează este numit *Teofanie* sau *Epifanie* care se traduce prin "Arătarea Domnului", adică a Sfintei Treimi

Creștinii occidentali comemorează în primul rând (dar nu numai) vizita magilor la nașterea Pruncului Iisus și astfel manifestarea fizică a lui Iisus către Neamuri.

Ortodocșii comemorează botezul lui Iisus în râul Iordan, văzută ca o manifestare către lume a Fiului lui Dumnezeu (Arătarea Domnului).

Tradiția

Biblia îl menționează pe Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, considerat de creștini ca înaintemergătorul lui Iisus Hristos, care ar fi propovăduit venirea acestuia, îndemnând pe iudei la pocăință.

Îmbrăcămintea pustnicului Ioan era foarte simplă, făcută din blană de cămilă; el purta o cingătoare de piele împrejurul mijlocului și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Icoanele au păstrat de-a lungul timpului această imagine, înfățișându-ni-l pe Botezător cu părul și barba lungi. Considerându-l proroc, locuitorii din Ierusalim și din întreaga Iudee se strângeau în jurul lui pentru a-i asculta cuvintele și mai ales pentru a fi botezați de el în râul Iordan.

Ioan le cerea, înainte de a-i boteza, să-și spovedească păcatele și să se pocăiască, spunându-le că el îi botează doar cu apă, dar „cel ce va veni după el” (în tradiția creștină: Iisus) îi va boteza cu Duh Sfânt și cu foc. Despre „cel ce va veni după el”, Ioan spunea că acela este mult mai mare și mai puternic decât el. Evanghelia relatează că și Iisus a venit din Galileea, pentru a fi botezat de Ioan, care, văzându-l, a spus: „Iată mielul lui Dumnezeu, cel ce spăla păcatul lumii”. Conform acestei relatări, ieșind din apa Iordanului, Iisus ar fi spus „cerurile s-au deschis și duhul lui Dumnezeu s-a vărsat, coborându-se ca un porumbel și venind peste el. Și glas din ceruri zicând : acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit” (Matei, 3: 16-17).

Boboteaza este deci una dintre cele mai importante sărbători ale anului pentru creștini. De obicei, în această perioadă este foarte frig în România, de aceea este des folosită expresia „gerul Bobotezei”. Excepție a făcut anul 2018 care a adus temperaturi extrem de ridicate pentru această perioadă din an, la București înregistrându-se chiar și 17 grade Celsius, un record istoric de temperatură pentru ziua de 6 ianuarie.

În tradiția românească

În localitățile așezate pe malul unui râu, pe malul Dunării sau pe țărmul mării, se obișnuiește că preotul, cu ocazia slujbei care se face acum, să arunce o cruce de lemn în apa foarte rece, uneori chiar înghețată, după care sar câțiva flacăi curajoși pentru a o aduce înapoi. În toate bisericile ortodoxe, preoții fac agheasmă (apă sfințită), cu care "botează" apele, oamenii, animalele și casele. Înainte de regimul comunist, această datină exista și la București, Patriarhul coborând Calea Victoriei de la Palatul regal până la Dâmbovița, unde pocăiții, îmbrăcați în halaturi albe, se aruncau în apa înghețată pentru a o ridica. Această tradiție face parte din multe altele în legătură cu Boboteaza, încărcate de practici magice și obiceiuri agrare preluate în creștinism din tradițiile anterioare, precum fertilitatea, purificarea, cinstirea apei și a focului.

Botezul Domnului, icoană din patrimoniul muzeului grăniceresc năsăudean

Boboteaza este astfel și o sărbătoare dedicată purificării naturii, și mai ales a apelor, de forțele răului. Acum se colindă, se prevestește cum va fi vremea în noul an, sau cum va fi recolta.

Se crede că în aceste zile animalele vorbesc, capătând puteri neobișnuite. Peste obiceiurile creștine ortodoxe de sfințire a apelor sau de scufundare a crucii s-au suprapus și multe practici păgâne, cum ar fi afumarea grajdurilor și a vitelor pentru alungarea duhurilor rele din acestea, aprinderea focurilor pe câmp sau colindele însoțite de tot

felul de strigături și zgomote. Toate acestea au în general un rol de curățire și de îndepărtare a răului.

Tradiția ortodoxă cere ca acum să se mănânce piftie și grâu fiert și să se bea vin roșu.

2.- MIERCUREA CENUȘII

Preot înscriind cu cenușă semnul crucii pe fruntea credincioșilor

Miercurea Cenușii este, pentru credincioșii romano-catolici, prima zi a Postului Mare. Sărbătoarea a fost instituită în timpul pontificatului lui Grigore I cel Mare. Cele două zile de dinaintea Miercurii Cenușii sunt, în lumea catolică, punctele culminante ale carnavalului.

Denumirea „Miercurea Cenușii” se datorează obiceiului ca ramurile de salcie (palmier,

măslin sau de alt arbore) sfințite cu ocazia Floriilor de anul trecut, ramuri care au împodobit icoanele și statuile din casele catolicilor timp de aproape un an, să fie aduse la biserică spre a fi arse.

Cenușa lor se folosește la ieșirea de la slujbă, presărându-se pe fruntea credincioșilor, în timp ce preotul spune: „Adu-ți aminte, omule, că din țărână ești, și în țărână te

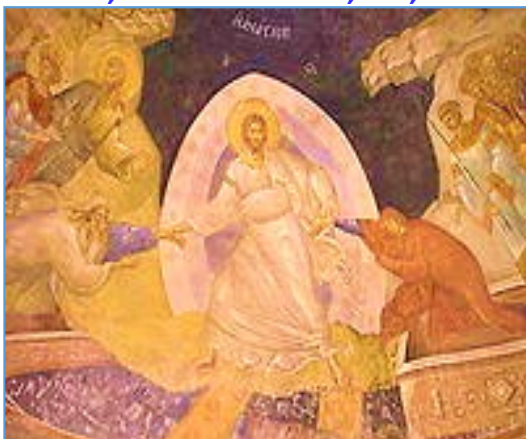
vei întoarce” (Geneza, 3,19), cuvintele pe care Dumnezeu i le-a spus lui Adam cu ocazia izgonirii sale din rai.

Cenușa se pune pe capetele credincioșilor, prezenți la slujbă, ca semn de pocăință și de angajament de a ține postul cu curățenie.

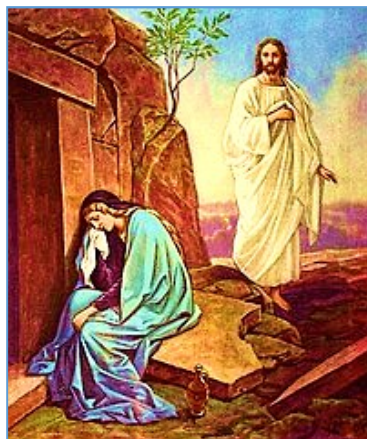
Biserica Ortodoxă nu are tradiția impunerii cenușii, însă duminica intrării în post, numită Duminica izgonirii lui Adam din rai, face trimitere la același text, ca și cel folosit în Biserica Romano-Catolică (Geneza, capitolul 3).

Date - Ziua în care cade Miercurea Cenușii în următorii ani:
2022 — 2 martie;
2023 — 22 februarie; 2024 — 14 februarie; 2025 — 5 martie;
2026 — 18 februarie

3.- PAȘTELE - TRADIȚII ȘI OBICEIURI

„Învierea Domnului”, frescă bizantină,
Biserica Chora, sec. al XIV-lea,
Constantinopol

Învierea Domnului”, Iisus
din Nazaret și Maria
Magdalena, ilustrație dintr-o
Biblie din anii 1900

Paștile sau **Paștele** este o sărbătoare religioasă anuală de primăvară cu semnificații diferite, întâlnită în iudaism și creștinism. Unele obiceiuri de Paști se regăsesc, cu semnificație diferită, în Antichitatea anterioară religiilor biblice, atingând astăzi o mare diversitate culturală, în funcție de particularitățile religiei adoptate.

Etimologie

Cuvântul *Paști* provine în limba română din forma bizantino-latină *Pastihae* a cuvântului de origine ebraică *Pasah* („a trecut”), poate moștenit de evreii de la egipteni. Evreii numesc Paștele (Pesah) — sărbătoarea libertății sau a azimilor, — sărbătoarea lor anuală în amintirea evenimentelor relatate în

Biblie ale trecerii prin Marea Roșie și a eliberării lor din robia Egiptului (Ieșirea XII, 27), care se prăznuiește la 14 Nisan și coincide cu prima lună plină de după echinocțiul de primăvară.

Termenul ebraic de *Paști* a trecut prin forma lui aramaică - Paskha כּוּסָא (folosită până azi în ebraică pentru a denumi Paștile creștine) în vocabularul creștin pentru că evenimentele istorice care sunt comemorate în sărbătoarea creștină, adică patimile, moartea și Învierea Domnului au coincis cu Paștele evreilor din anul 33. Obiectul sau motivul Paștilor creștine a devenit cu totul altul decât al Paștilor evreilor, care fusese la vremea respectivă celebrat de Iisus și apostoli, între vechea sărbătoare iudaică și cea creștină nefiind ulterior, după o parte din teologii creștini, altă legătură decât una de nume și de coincidență cronologică.

O altă interpretare, speculativă, bazată pe limbile *greacă* și *latină*, și răspândită în secolele trecute la Catolici, a fost aceea de *pascha* – *passione*, de la *passione* – *suferință*. Unele limbi germanice numesc această sărbătoare după zeița Eostre:

Comparație între calendarul lunar ebraic și calendarul solar gregorian		
Luna ebraică	Durata (în zile)	Perioada din calendarul gregorian
Nisan	30	martie-aprilie
Iyar	29	aprilie-mai
Sivan	30	mai-iunie
Tammuz	29	iunie-iulie
Av	30	iulie-august
Elul	29	august-septembrie
Tișri	30	septembrie-octombrie
Heșvan	29 sau 30	octombrie-noiembrie
Kislev	30 sau 29	noiembrie-decembrie
Tevet	29	decembrie-ianuarie
Șevat	30	ianuarie-februarie
Adar	29 sau 30	februarie-martie
Adar II	29	martie-aprilie

germană *Ostern* (das), germana superioară medievală: *ōsteren* din vechea germană superioară: *ōstarun*, *ōstarūn* (formă la plural) engleză *Easter*, dialect northumbrian: Eostre (În engleza medievală: *ester*, *estre* din engleza veche: *ēaster*, *ēastre*. Alte

denumiri ale Zeiței Mame a fertilității, reînvierii și zorilor: Ostare, Ostara, Ostern, Eostra, Eostre, Eostur, Eastră, Eastur, Austron and Ausos). La greci, zeița era numită Eos iar la romani Aurora.

Ambele denumiri, germană și engleză, provin din rădăcina indo-europeană *aus* — a străluci

Paștele evreiesc

Paștele evreiesc, facsimil al unei miniaturi dintr-o carte de rugăciuni din secolul al XV-lea, ornamentată cu picturi ale Școlii lui Van Eyck

al unui zeu pentru religiile tribale pre-mozaiice și contemporane lui Moise.

Data de început a Paștelui

Paștele evreiesc este o sărbătoare anuală fixă din calendarul iudaic, care începe în ziua de 14 Nisan. Spre deosebire de Paștile creștine, care încep obligatoriu într-o duminică, data de început a Paștelui evreiesc poate cădea în orice zi a săptămânii. Nisan este a șaptea lună a calendarului evreiesc actual. Calendarul ebraic nu coincide însă cu cel civil universal (care este bazat pe calendarul creștin gregorian). Este de precizat că în calendarul religios evreiesc din Antichitate, luna Nisan, care durează de la luna nouă din martie până la luna nouă din aprilie, după calendarul gregorian), era prima lună a anului, conform poruncii divine:

Semnificație

Pesah (Paștele evreiesc) este o sărbătoare religioasă celebrată de evrei în amintirea eliberării din robia egipteană și ieșirii lor din Egipt (Exodul), sub conducerea lui Moise.

Vechime istorică

Sărbătoarea Paștelui celebrează evenimentul fondator din relatarea biblică care este eliberarea evreilor din sclavia egipteană. E legat deci de peripețiile Ieșirii (Exodului) și suferințele îndurate de popor în deșert (de unde interdicția pâinii dospite în mesele festive), ca și de întâlnirea lui cu Dumnezeu. Istoric vorbind, sărbătoarea repetă o practică sacrificială uzuală în vechiul Orient, sacrificiu care era modul comun de adorare

Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. (Exodul 12,2).

Conform tradiției ebraice, sărbătoarea Paștelui trebuie să cadă primăvara. Calendarul ebraic este însă un calendar lunar și de aceea, luna Nisan ar trebui să înceapă cu 11 zile mai devreme în fiecare an solar. Pentru ca Nisan și Paștele să cadă primăvara, și nu în alt anotimp, se adaugă câte o lună suplimentară (numită Adar II, Adar Bis și în ebraică Adar-Bet) în anumiți ani. Dintr-un ciclu de nouăsprezece ani, anii 3, 6, 8, 11, 14, 17 și 19 au câte 13 luni lunare, în loc de 12 luni. Acest calendar stabil, folosit și în prezent, a fost introdus în secolul al IV-lea, pentru a se asigura corelarea cu calendarul solar și anotimpurile.

Conform cu calendarul ebraic: și conform poruncii lui Dumnezeu, dar, Praznicul Paști cade în luna "Nisan" (Berbec) denumită în cartea lui Moise "Aviv" (Spic) între 15–21.

Conform cu cadența datelor pe calendarul gregorian în diaspora evreiască:

- (15 Nisan, 5780): 2020. Miercuri Aprilie 8–16 la asfințit
- (15 Nisan, 5781): 2021. Duminică, 27 Martie–31 la asfințit
- (15 Nisan, 5782): 2022. Vineri, 15 Aprilie–23 la asfințit
- (15 Nisan, 5783): 2023. Miercuri, 05 Aprilie–13 la asfințit
- (15 Nisan, 5784): 2024. Luni, 22 Aprilie–30 la asfințit
- (15 Nisan, 5785): 2025. Sâmbătă, 12 Aprilie–20 la asfințit
- (15 Nisan, 5786): 2026. Miercuri, 01 Aprilie–09 la asfințit
- (15 Nisan, 5787): 2027. Miercuri, 21 Aprilie–29 la asfințit
- (15 Nisan, 5788): 2028. Luni, 10 Aprilie–18 la asfințit

Durata

Paștele se celebrează timp de opt zile, în perioada 15-22 Nisan în Israel. Dintre acestea primele și ultimele două zile, la evreii din Diaspora impun respectarea strictă a regulilor religioase asemănătoare cu cele ale Sâmbetei. La evreii din Israel acest lucru se aplică numai în prima și ultima zi de Pesah.

Cronologia Paștelui evreiesc

Intrarea evreilor în Pesah este marcată printr-o cină rituală, cina pascală numită Seder (în ebraică - „ordine”) cu un tipic deosebit, cu prilejul căreia comesenii citesc cartea Hagadá centrată pe dezbaterile semnificației ieșirii evreilor din robia egipteană, așa cum este ea relatată în Biblie. Această cină rituală a fost la vremea ei sărbătorită și de Isus, apostoli și primii creștini.

Paștile creștine

Ouă tradiționale împistrite din Bucovina

Datele de Paști - 2004 - 2044 - în calendar gregorian

An	Occidental	Oriental	An	Occidental	Oriental
2004	11 aprilie		2025	20 aprilie	
2005	27 martie	1 mai	2026	5 aprilie	12 aprilie
2006	16 aprilie	23 aprilie	2027	28 martie	2 mai
2007	8 aprilie		2028	16 aprilie	
2008	23 martie	27 aprilie	2029	1 aprilie	8 aprilie
2009	12 aprilie	19 aprilie	2030	21 aprilie	28 aprilie
2010	4 aprilie		2031	13 aprilie	
2011	24 aprilie		2032	28 martie	2 mai
2012	8 aprilie	15 aprili	2033	17 aprilie	24 aprilie
2013	31 martie	5 mai	2034	9 aprilie	
2014	20 aprilie		2035	25 martie	29 aprilie
2015	5 aprilie	12 aprilie	2036	13 aprilie	20 aprilie
2016	27 martie	1 mai	2037	5 aprilie	
2017	16 aprilie		2038	25 aprilie	
2018	1 aprilie	8 aprilie	2039	10 aprilie	17 aprilie
2019	21 aprilie	28 aprilie	2040	1 aprilie	6 mai
2020	12 aprilie	19 aprilie	2041	21 aprilie	
2021	4 aprilie	2 mai	2042	6 aprilie	13 aprilie
2022	17 aprilie	24 aprilie	2043	29 martie	3 mai
2023	9 aprilie	16 aprilie	2044	17 aprilie	24 aprilie
2024	31 martie	5 mai			

Semnificație

Paștile reprezintă una dintre cele mai importante sărbători anuale creștine, care comemorează evenimentul fundamental al creștinismului, Învierea lui Iisus Hristos, considerat Fiul lui Dumnezeu în religiile creștine, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare. Există unele culte creștine care nu sărbătoresc Paștile.

Victorie asupra mormântului,
de Bernard Plockhorst

fost răstignit aproape în același timp cu sacrificul ritual al mieilor în templu, în. după-amiaza celei de a 14-a zi de Nisan. Această interpretare este inconsistentă cu cronologia din Evangheliile sinoptice

Se presupune că „pregătirea Paștelui” din Evanghelia după Ioan, cap. 19, se referă literar la cea de a 14-a zi de Nisan, ziua pregătitoare pentru Paște, și nu în mod necesar la ziua de vineri, ziua pregătitoare pentru sabat și că „mâncarea de Paște” din Evanghelia după Ioan, capitolul 18, se referă la mâncarea mielului pascal, și nu la mâncarea niciunuia din sacrificiile făcute pe perioada Zilelor Pâinii Nedospite.

Noul Testament leagă Cina cea de taină și răstignirea lui Iisus de Paștele evreiesc și exodul din Egipt. Iisus s-a pregătit pe el însuși și pe discipolii săi pentru moartea sa în timpul Cinei, dând mesei de Paștele evreiesc un nou înțeles. El a identificat pâinea ca simbolizând corpul său care va fi sacrificat curând, iar vinul - sângele său care urma să fie vărsat.[6] În Întâia epistolă către corinteni a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 5, el spune: „Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat; căci Paștile nostru Hristos s-a jertfit pentru noi.”, făcând referire la tradițiile Paștelui evreiesc și identificându-se cu mielul pascal. O interpretare în Evanghelia după Ioan este că Isus din Nazaret, ca miel pascal, a

Modul de calcul al datei sărbătorii Paștelui creștin

Data celebrării Paștilor are la bază două fenomene astronomice: echinocțiul de primăvară și mișcarea de rotație a Lunii în jurul Pământului. Astfel, Paștile se serbează în duminica imediat următoare primei Luni pline după echinocțiul de primăvară.

Cronologia sărbătorilor pascale

Sărbătoarea Paștilor este precedată de o lungă perioadă de post, în care se comemorează evenimentele premergătoare Învierii Domnului. Ultima săptămână din Postul Mare, numită Săptămâna Patimilor, începe în Duminica Floriilor, când se sărbătorește intrarea în Ierusalim a lui Iisus Hristos și se sfârșește în Sâmbăta Mare. Este săptămâna în care sunt comemorate patimile lui Iisus, răstignirea și moartea Sa din Vinerea Mare.

Obiceiuri de Paști

Articol principal: Plugarul (obicei).

Cel mai răspândit obicei creștin de Paști este vopsirea de ouă roșii, a căror este obligatorie pe masa de Paști, deși în prezent se vopsesc ouă și de alte culori (verzi, albastre, galbene etc.). În folclorul românesc există mai multe legende creștine care explică de ce se înroșesc ouă de Paști și de ce ele au devenit simbolul sărbătorii Învierii Domnului. Una dintre ele relatează că Maica Domnului, care venise să-și plângă fiul răstignit, a așezat coșul cu ouă lângă cruce și acestea au fost înroșite de sângele care picura din rănilor lui Iisus.

Cu ocazia sărbătorilor Pascale gospodinele prepară și alte mâncăruri tradiționale: pască, cozonac, drob.

În câteva sate făgărășene, în Lunea Luminată se sărbătorește cel mai harnic fecior din sat, prin obiceiul agrar Plugarul.

- Bătrânii spun că din primul ou ciocnit în ziua de Paști trebuie să mănânce toți membrii familiei, pentru a fi întotdeauna împreună;
- Dacă ai ciocnit un ou cu două gălbenușuri în prima zi de Paști, pregătește-te de nuntă. O vorbă veche din bătrâni spune că ai să te însori foarte curând;
- În mai multe sate din Moldova, tradiția cere să ne spălăm pe față cu apa dintr-un vas în care au fost puse flori, bani și un ou roșu. Se zice că astfel vom fi rumeni precum oul roșu, bogați și sănătoși.
- Potrivit aceluiași obicei, cel care se spală ultimul din acest Vas, ia banii;
- Bucovinenii ciocnesc ouăle încondeiate „cap cu cap” în

prima zi de Paști. Abia din a doua zi ei le ciocnesc și „dos cu dos”.

Bărbat ținând în mână pască”,
 ilustrație din *The Copenhagen
 haggadă*, autor Philip Isac Levy,
 Hamburg/Altona, 1739

apă fiindcă astfel le-ar face mai atrăgătoare pentru flăcăii din sat;

- În mai multe zone din Moldova oamenii pun dimineața un ou roșu și unul alb într-un vas cu apă. Apoi se spală cu apa cea se dau pe obraji cu cele două ouă, lăsând apoi câte o monedă în acel vas. Cei care fac astfel vor avea obraji rumeni și pielea albă precum cele două ouă, tot anul;

- La întoarcerea acasă, cel care aduce Lumina Sfântă de la slujba de

Înviere trebuie să facă o cruce din fum pe grinda ușii, pentru ca toată gospodăria să fie protejată de rele;

- În multe sate din dreapta Prutului, tinerii iau toaca din biserică și o duc în cimitir, unde trebuie să o păzească. Dacă aceasta e furată, trebuie să dea o petrecere în cinstea hoților.

- În unele localități de munte din Vrancea, există tradiții numite „vălăritul”, „scrânciobul” sau suratele

Culte creștine care nu sărbătoresc Paștele

Anumite culte creștine, deși având la bază aceleași credințe religioase, nu consideră sărbătoarea de Paști relevantă, printre acestea fiind Adventiștii de Ziua a Șaptea care celebrează Cina Domnului - o amintire a morții și învierii Domnului Iisus până va veni El (1Corinteni 11:26), așa cum a fost instituită de Însuși Domnul Iisus. Martorii lui Iehova comemorează doar moartea lui Iisus Cristos, însă nu

sărbătoresc **Învierea** Sa deoarece ei urmează porunca biblică dată de **Însuși Iisus** de a-i comemora moartea.

PAȘTELE ÎN EUROPA

Originea Paștelui

Cuvântul Paști își are originea în ebraicul Pesah (a trecut). Evreii numesc Paștele (Pesah) sărbătoare care comemorează ieșirea evreilor din Egipt. Creștinii au sărbătorit prima dată Paștele în jurul anului 1400 înainte de Hristos. Paștele catolic și cel ortodox cad foarte rar în aceeași zi. Mulți oameni nu știu de ce se întâmplă acest lucru. Se știe că datorită faptului că se utilizează calendare diferite, catolicii și ortodocșii nu calculează la fel dată la care se celebrează paștele. Singură regulă după care ambele biserici stabilesc sărbătoarea **Învierii Domnului** este aceea că va fi în prima zi de Duminică de după luna plină și după echinocțiul de primăvară. Biserica catolică se raportează la echinocțiul de primăvară după calendarul gregorian în timp ce biserica ortodoxă face acest calcul după calendarul iulian.

Spre deosebire de Crăciun, care are aceeași dată stabilită după calendarul gregorian, atât la catolici cât și la ortodocși, Paștele are date diferite. Esențial legat de această sărbătoare nu este dată, ci modul în care este trăită această zi specială. De Paști, credincioșii ortodocși sau catolici trebuie să aibă gânduri bune, pline de speranță, încredere și iubire.

Semnificația obiceiurilor și tradițiilor de Paște!

Este bine că atunci când copiii au vârstă potrivită pentru a înțelege să le explicăm semnificația acestei sărbători:

1. Curățenia de Paște – odată cu venirea primăverii și cu apropierea sărbătorii **Învierii Domnului**, gospodinele pregătesc casă și curtea. Se face curățenie generală la care este bine să îi implicați și pe cei mici: să își aranjeze lucrurile în dulap, să își ordoneze cărțile, caietele și jucăriile. În acest fel copilul învață să fie ordonat, înțelegând importanța acestei activități.

2. Semnificația bucatelor tradiționale:

- Vopsirea ouălelor - în săptămâna mare, atunci când începem să pregătim masă pentru Paște, indicat este să le explicăm copiilor semnificația mâncărilor pregătite pentru această sărbătoare. Ouăle roșii reprezintă viață care se reînnoiește prin jertfă de sânge a lui Hristos. Oul este generator de viață, simbol al purificării și al regenerării. În afară de această semnificație religioasă, apare și simbolul renașterii la viață a naturii prin venirea primăverii. De aceea, oualele mai sunt vopsite și în culori de verde, galben și albastru. Trebuie să le mai spunem celor mici și despre tradiția incondeierii oualelor, tradiție care se respectă și astăzi, mai ales în zona Bucovinei. La români, incondeierea oualelor a fost asociată elementelor de o deosebită valoare a culturii spirituale populare care dau valoare particularităților etnice ale poporului nostru. Putem face chiar și câteva activități frumoase, atât acasă dar și la școală și grădiniță, în care să îi punem pe cei mici să picteze ouă.

Pregătirea mielului - mielul este simbolul lui Hristos. Acesta simbolizează inocența, blândețea și puritatea. Mielul reprezintă sacrificiul pe care l-a făcut Hristos pentru mântuirea oamenilor. În popor se spune că dacă întâlnim sau punem mâna pe un miel în apropierea

Paștelui ai mult noroc.

- **Pasca** – sugerează împlinirea sufletească, adică, după o perioada de post, de sacrificiu, în care nu s-a mâncat nimic dulce, apare și răsplată, această coptură cu brânză deosebit de gustoasă. Putem spune că pască a luat naștere din credință poporului român. Este mai mult decât o tradiție pentru că ne leagă de istoria poporului nostru. Pască se regăsește și la alte popoare dar sub formă de colac sau turtă.

Toate bucățele tradiționale care sunt oferite în ziua de Paște sunt însoțite de o lumânare aprinsă care este simbolul luminii, al credinței și al șansei fiecărui om de a-și depăși condiția.

3. Ce înseamnă salutul pe care credincioșii îl rostesc de Paște?

Salutul „Hristos a Înviat!” și răspunsul „Adevărat a Înviat!” se folosește timp de 40 de zile de la Învierea Domnului,

adică până la Înălțarea Să. Acesta este un salut care apare în cărțile de cult și reprezintă de fapt o mărturisire a credinței celor care folosesc acest salut. Aceleași vorbe sunt folosite și atunci când sunt ciocnite oualele.

Povestea iepurasului de Paște

Dacă este să ne referim la un simbol, la Crăciun vorbim de Moș Crăciun iar de Paște despre iepuraș. Această poveste își are originile în Germania. Acest iepuraș este de fapt un mit creat pentru a aduce bucurie copiilor. Se spune că iepurașul vine de Paști și aduce daruri tuturor copiilor cu mențiunea că cei mici trebuie să fie cuminți pentru a primi daruri

Sărbătoarea Paștelui reprezintă un mesaj prin care putem înțelege că așa cum primăvara vine după iarnă și totul revine la viață, așa și omul poate trece peste toate obstacolele vieții. De aceea, Paștele este considerat că fiind ziua a opta a săptămânii căreia i se mai spune și ziua Veșniciei. Paștele este una din cele mai dragi sărbători creștine iar tradițiile și obiceiurile ajută la întregirea familiei.

Înviearea Domnului aduce cu sine trezirea naturii la viață și înnoirea sufletelor. Bucuria și simplitatea acestor momente ne ajută să apreciem adevăratele valori ale vieții. Lilo va dorește că sfintele sărbători pascale să va aducă gânduri senine, lumina în suflet și multe bucurii alături de cei dragi!

Paștele la români

Toți creștinii sărbătoresc Paștele prin diferite tradiții și obiceiuri. Pentru români este o sărbătoare deosebit de importantă. România este țară care a păstrat multe tradiții și obiceiuri legate de această sărbătoare. Este foarte cunoscut obiceiul din zona Transilvaniei: stropitul. Băieții merg la casele fetelor și le stropesc cu parfum „că să nu se veștejească”. În Maramureș, în zona Lăpușului, se păstrează un obicei frumos prin care copiii (între 5 și 9 ani) merg la vecini și prieteni și

anunță Învierea Domnului. Cei care primesc această veste oferă copiilor câte un ou roșu. Se spune că în dimineață de Paști este bine să te speli pe față cu apă dintr-o cană nouă în care ai pus un ou roșu, unul alb, un bănuț de argint și un fir de iarbă verde. Se face acest lucru pentru sănătate, prosperitate și spor. La masă de Paști este bine să mănânci prima dată un ou. Se spune că acest lucru aduce sănătate trupului tot anul. Dacă păstrezi un ou roșu 40 de zile după Paști și nu se strică, înseamnă că vei avea noroc tot anul. Copiii născuți de Paști sunt binecuvântați, având o viață luminată și plină de noroc.

Sărbătorile Pascale încep în România încă din prima zi a postului, considerat cel mai aprig dintre toate de peste an, fiind cel mai lung că și perioada (40 zile). Postul culminează în ultima săptămâna denumită și Săptămâna Mare sau Săptămâna Patimilor. Această începe din seară din Duminică Floriilor, Floriile fiind o altă sărbătoare deosebită, ce are loc cu o săptămâna înainte de Paște. În această săptămâna, pregătirile în casele oamenilor sunt în toi. Gospodinele pregătesc casele pentru marea sărbătoare și tot în această zi, seară, se adună la biserica unde au loc deniile (slujbe unice în lumea creștinilor ortodocși).

În ziua de joi se înroșesc oualele iar în ziua de vineri este sacrificat mielul, urmând că din el să fie pregătite bucățele pentru ziua de Paște. Se spune că toată muncă din gospodărie trebuie să fie terminată până sâmbătă. În noaptea de Înviere, toți creștinii merg la biserica pentru a primi Lumina Sfânta. Aceștia se roagă și participa la slujba până dimineață iar la sfârșit sunt sfințite coșurile tradiționale de Paște. Aceste coșuri sunt aduse apoi acasă, împreună cu Lumina Sfânta, unde masă este pregătită de sărbătoare, împodobită cu buchete de flori și crenguțe verzi. Pe masă sunt așezate mâncărurile tradiționale și ouă incondeiate. La masă de Paști, cel mai vechi obicei este ciocnirea oualelor. După ce fiecare ia vin sfințit și pâine sfințită, aduse de la biserica, începe masă de Paști. Participanții își aleg un ou pe care îl ciocnesc cu persoanele dragi.

Un alt obicei legat de Paște, este acela de a purta în prima zi a sfintei sărbători, haine noi. Sărbătoarea care simbolizează renașterea și înnoirea este și o bună ocazie de înnoire a vestimentației. Așa cum Moș Nicolae aduce de regulă numai dulciuri, iepurașul pe lângă dulciuri, jucării, aduce și hăinuțe noi. Hăinuțele viu colorate și vesele aduc veselie în familie. Un articol vestimentar bine ales, cu un imprimeu vesel,

sigur îi va încânta pe cei mici. Pentru a fi sigură că nu dai greș în alegerea hainutelor, te invităm să accesezi site-ul nostru liloo.ro, unde vei găsi hăinuțe și articole vestimentare atât pentru bebeluși cât și pentru copiii mai mari.

Toate produsele noastre sunt confecționate din bumbac 100%, de calitate superioară, confecționate cu atenție sporită la detalii, în România. Găsești hăinuțe atât uni, în culori vesele, cât și cu imprimeuri frumos colorate ce vor încânta privirea copiilor.

România are unele dintre cele mai captivante tradiții de Paște: una dintre ele ar fi tradiția vopsirii ouălor în culori vii cu ceară și păstrarea unor ornamente deosebite. Slujba de Paște, ținută la miezul nopții, este vârful spiritual al sărbătorilor, după care oamenii se întorc acasă pentru a împărți mâncarea binecuvântată cu familiile lor. În România, Paștele se servește cu tort de Paște, ouă vopsite în culori vii, cârnați, carne de miel și o prăjitură specială de Paște numită cozonac.

Toate imprimeurile de pe hainele pentru copii sau bebeluși sunt realizate cu vopsea eco, pe baza de apă. Astfel, la cei mici nu există riscul să dezvolte reacții alergice la materiale sau vopseluri.

Paștele în Europa- cum să sărbătorim?

Una dintre sărbătorile religioase preferate și cele mai importante care reflectă Învierea lui Iisus Hristos este Paștele. Aceasta reprezintă cel mai adesea momentul începerii weekend-urilor în Europa.

Tradițiile de Paște diferă în întreaga lume și reprezintă câteva trăsături culturale foarte diverse. Să vedem cum se sărbătorește Paștele în Germania, Polonia, Olanda, Ucraina, România și Danemarca

Tradiții de Paște în Germania

În Germania, Paștele începe în Joia Mare și durează până în Lunea Paștelui. Pentru această sărbătoare se organizează un loc special numit târguri de Paște, unde se pot cumpăra o varietate de suveniruri, decorațiuni de Paște și delicatese. Este, de asemenea, tradițional să se vopsească ouă și să se caute iepurașul de Paște, care, potrivit legendei, aduce cadouri copiilor. Cele mai populare mâncăruri pentru această sărbătoare sunt: lamaines, produse de patiserie în formă de iepuri și ouă, pâine de Paște și, bineînțeles, o varietate de dulciuri de ciocolată, inclusiv iepurași de Paște.

În Germania, Paștele se numește "Ostern", denumirea fiind legată de zeiță anglo-saxonă a primăverii, Eostre.

Copiii au aproximativ trei săptămâni de vacanță. În Germania, Paștele se numește "Ostern", denumirea fiind legată de zeiță anglo-saxonă a primăverii, Eostre.

de Paște și, totodată, nimeni nu lucrează în Vinerea Mare, Sâmbătă și Duminică.

Cât despre obiceiurile culinare, majoritatea oamenilor mănâncă pește în Vinerea Mare și sâmbătă. De asemenea, în regiuni din nordul Germaniei, se organizează un mare foc de Paște. Evenimentul este foarte popular, motiv pentru care o mulțime de oameni se adună și stau în jurul lui. Focul de Paște arde simbolic toate rămășițele iernii și, în mod simbolic, sentimentele rele. Acest obicei există și în Olanda.

În această țară sunt tradiții și obiceiuri asemănătoare cu cele de la noi. Găsim și aici vopsirea oualelor, prepararea mâncărilor tradiționale și petrecerea sărbătorilor alături de familie. Sunt însă și elemente interesante care se deosebesc de cele întâlnite la noi. Tradițiile în Germania încep încă de Joi, această zi purtând numele de Grundonnerstag. Ea semnifică ultima zi în care Iisus a mâncat împreună cu discipolii săi. În această zi, mulți germani mănâncă alimente de culoare verde sau sosul verde de la Frankfurt. În seară aceleiași zi, sunt aprinse lumânări inscripționate cu simbolul crucii. O altă tradiție interesantă în Germania este focul de Paști. Ea poartă denumirea de „Osterfeuer” și este un simbol al soarelui. El este aprins în noaptea de Sâmbătă spre Duminică de Paște.

Tradiții de Paște în Polonia

Polonia este cunoscută pentru bogatele sale tradiții de Paște. Unele dintre acestea includ binecuvântarea coșurilor cu alimente în timpul Sâmbetei Sfinte. Aceste coșuri sunt menite să poarte unele dintre alimentele simbolice, cum ar fi prăjituri, ouă de Paște, sare, hrean și cârnați. O altă tradiție distinctă este "Śmigus-Dyngus", sau Lunea Mare, când oamenii își toarnă apă unii pe alții pentru a simboliza un fel de curățare de primăvară.

Sărbătorile de Paște în Țările de Jos

Paștele este sărbătorit pe scară largă în Țările de Jos, mai ales în aer liber, deoarece predomină căldura primăverii. Printre

mâncărurile tradiționale, care simbolizează Paștele, se numără lama, servită de obicei la prânz, sau o omletă de Paște. Aprinderea focurilor de Paște este o altă tradiție comună de Paște, care se face pentru a uni și a crea un sentiment de comunitate.

Tradiții de Paște în Danemarca

În Danemarca, Paștele vine de obicei în timpul primăverii și include în mod tradițional o cină cu familia și prietenii, servind selecții mari de fructe de mare, ouă și, bineînțeles, bere de Paște.

Danezii au, de asemenea, tradiția de a trimite "gækkebreve", care este o scrisoare anonimă ce conține o poezie cu urări în interior și care este trimisă înainte de Paște.

Danezii se bucură de o varietate de fructe de mare, inclusiv hering, ouă, bere de Paște și produse de patiserie speciale de Paște.

Sărbătorirea Paștelui în fiecare țară reflectă diversitatea culturală profundă a Europei, cu tradiții care se transmit din generație în generație. Aceste tradiții dețin moștenirea istorică, dar, în același timp, aduc oamenii împreună pentru a le reaminti importanța comunității, a credinței și a renovării.

Paștele în Franța

În Franța, celebrarea Sărbătorilor Pascale pornește din Vinerea Mare, cu o notă solemnă. Clopotele nu sună timp de trei zile, începând din Vinerea Mare până în Duminică Paștelui. Acesta este un semn de doliu în amintirea faptului că Hristos a fost răstignit. De Paște, copiii trebuie să găsească ouăle de ciocolată ascunse de bătrâni în case.

Considerată leagănul creștinătății, Franța sărbătorește Paștele cu mult fast. Întreagă țară este cuprinsă de euforia sărbătorii, până și magazinele fiind decorate cu iepurași, pui, clopote și pești colorați din ciocolată. De cum se trezesc în prima zi de Paște, copii merg la cuibul pe care l-au făcut în curte sau în grădina și găsesc ouăle pascale, special lăsate pentru ei.

Iepurașul pascal înlocuit de pești

Spre deosebire de obiceiurile de Paște din celelalte țări, în Franța simbolul Iepurasului este înlocuit cu pești și clopote. Peștii francezi de Paște poartă denumirea de „Pești de aprilie”. Aceștia își fac apariția pe 1 aprilie, atunci când copii francezi se amuză cu un fel de joc numit „Păcăleală de aprilie”. În această

perioada, copiii încearcă să lipească hărții pe care se găsește fotografia unui peste pe spatele a cât mai mulți adulți.

O altă tradiție pascală importantă pentru francezi este denumită „Clopotele zburătoare”. Catolicii francezi cred că în Vinerea Mare toate clopotele bisericilor zboară la Vatican, purtând cu ele durerea celor care au jelit crucificarea Domnului Isus Hristos. Clopotele zburătoare se întorc în prima zi de Paște aducând o mulțime de ouă de ciocolată. Respectând această tradiție, în Franța clopotele bisericilor nu mai bat din Vinerea Mare și până în prima zi de Paște.

Un alt obicei francez constă într-un concurs de rostogolire a unor ouă crude pe o pantă. Oul care nu se spargea este considerat „Oul victorios” și simboliza piatră care a fost dată la o parte de la mormântul lui Isus Hristos. În ceea ce-i privește pe copii, aceștia se implică într-un joc în care aruncă ouăle în aer. Primul care a scăpat oul, a pierdut concursul.

Paștele în Grecia

Paștele este una dintre cele mai importante sărbători din cadrul Bisericii Ortodoxe din Grecia, care nu urmează aceleași canoane că și Biserica Ortodoxă din Est. În sâmbătă dinaintea primei zile de Paște, Patriarhul ortodox deschide sigiliul ușii de la mormântul lui Isus Hristos, care se află în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim și iese cu Focul Sfânt. Flacăra păzită de înalte fete bisericești și oficialități ale guvernului grec este dusă cu avionul la Atena și apoi este transportată la o biserică mică din Agia Anargyroi în Plaka. De aici „iau lumina” toate bisericile din Attika și tot restul Greciei.

În Sâmbătă Paștelui, în Corfu, are loc evenimentul „aruncarea de oale”, oamenii aruncând pe geam oale și tigăi direct în stradă.

Paștele în Anglia – cuvântul „Easter” a apărut înainte de anul 899 provenind din numele zeiței Eostre care era sărbătorită odată cu echinocțiul de primăvară. Această zeiță avea ca animal favorit iepurele. „Duminică frunzelor de palmier” se celebrează cu o săptămâna înainte de Paște, fiind un fel de Duminică Floriilor la noi. Oamenii participa la paradă, având în mâini frunze de palmier. Bisericile sărbătoresc Învierea Lui Christos prin slujbe tradiționale, iar altarul este împodobit cu ghirlande de crini albi și frunze de palmieri. Iepurașul de Paște ascunde ouă prin grădini pe care copiii trebuie să le găsească. Vopsirea și consumarea oualelor de Paști este un obicei destul de popular și în Anglia.

Iepurașul este un simbol foarte important pentru Sărbătoarea Paștelui în Anglia. Acesta "ascunde" ouă și cadouri prin casă, pe care copiii le caută în dimineață de duminică. Paștele este sărbătorit prin schimb de ouă, dar și daruri. Acestea pot fi bani, haine, ciocolată și coșulețe cu flori. De asemenea, prăjiturile dulci de fructe în forme de cruce sunt alimente populare în Vinerea Mare.

Paștele în Suedia: Tinerii se biciuiesc cu nuiele

În această țară, în amintirea suferințelor petrecute de Iisus, în vinerea dinaintea Paștelui, tinerii "se biciuiesc" cu nuiele de mestecăn decorate și împodobite. O altă tradiție legată de Paști este sărbătorită în Joia Mare ; conform tradiției, această perioadă era legată de vrăjitoare, ce simbolizau ghinionul, astfel pentru a le alungă erau aprinse focuri, iar oamenii făceau zgomote ciudate și acestea zburau către "Blkulla". Astăzi acest eveniment este sărbătorit pentru amuzamentul copiilor.

Paștele în Italia – Înainte de începerea postului mare se organizează un carnaval în timpul căruia oamenii se costumează. În ziua de Florii oamenii merg la biserică și duc crengi tinere de măslini pentru a fi sfințite.

Spre deosebire de alte țări, în Italia copacul care simbolizează victoria vieții asupra morții este măslinul și nu palmierul. În duminică Floriilor, oamenii duc la biserică ramuri de măslin pentru a fi sfințite. După ce toți oamenii s-au adunat în biserică, ușile se închid, simbolizând porțile Ierusalimului. Preoții ciocănesc de trei ori și ușile se deschid, muzica se revarsă în acorduri vesele, iar oamenii flutură ramurile, comemorând astfel intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim.

În Vinerea Mare, multe biserici reconstituie ritualul spălării picioarelor. Se alege 12 bărbați săraci din parohie, care simbolizează cei 12 apostoli, iar preotul, acționând ca Iisus Hristos, le spală picioarele. Prima zi de Paște este o zi a fericirii și a speranței renăscute. Oamenii consumă produse tradiționale, dintre care cea mai importantă este friptură de miel, consumată împreună cu o salată de ouă fierte.

Paștele în Spania - Săptămâna Sfântă

Postul Mare consituie o perioada de meditație, rugăciune și privațiuni, care-i purifică pe oameni și îi pregătește pentru miracolul Învierii. În Duminica Floriilor, oamenii merg la biserică, iar copiii duc ramuri și frunze de palmier pentru a fi binecuvântate de preot. Băieții au ramuri simple, în timp ce

fetele duc unele ornate cu bomboane și betea. În Sâmbăta Mare, toată lumea merge la biserică, iar duminică se ia masă în familie și se merge în vizită la rude. Momentul anual esențial care îi marchează frumusețea este cel dinaintea Sărbătorilor Pascale. Denumită de catolici Săptămâna Sfântă și de ortodocși cea a Patimilor, celebrarea ei în Spania e încărcată de semnificații puternice. Procesiunea tradițională, datând din secolul al XIII-lea, reiterează momentele fundamentale ce precedă minunea Învierii și este respectată cu strictețe și bucurie de persoane de toate vârstele. Aproximativ 50 de oameni cu glugi (Costaleros) poartă pe umeri greutatea fiecărui cortegiu. Persoanele care însoțesc alaiul poartă doliu, bărbații fiind îmbrăcați în costume negre, iar femeile, învesmântate cu tradiționalele mantii din dantelă (mantilla) cu rozarii. Copiii negociază ceară de la lumânările înalte, purtate de Nazarenos, primind câteva picături în schimbul bomboanelor. Cu atât vor fi mai norocoși, cu cât în final, mingea lor de ceară va fi mai mare.

Săptămâna Mare a Paștelui catolic reprezintă o comemorare a patimilor morții și învierii lui Iisus Hristos. Începând cu Duminică de Florii și până în duminică Paștelui, congregațiile îmbrăcate în costume specifice organizează procesiuni religioase și defilează prin oraș, pe trasee bine definite. În Spania se respectă postul mare că perioada de meditație și rugăciune pentru purificare.

Paștele în Bulgaria

La miezul nopții dintre sâmbătă și duminică, oamenii se adună la biserică cu ouă roșii și pâine. Procesiunea este foarte asemănătoare celei de la noi. Una din tradițiile specifice în Bulgaria este că oul roșu care se lovește de zidul bisericii este primul mâncat. La masă, oamenii ciocnesc ouă iar cel care rămâne cu oul întreg este cel despre care se crede că va avea un an plin de noroc. În zilele dinaintea sărbătorilor de Paște, familiile creștine trimit pâine și ouă vopsite ca daruri pentru prietenii lor turci. Persoana care transportă ouăle primește, de obicei, niște bani în semn de mulțumire. Astfel de daruri se fac și rudelor mai îndepărtate, părinților spirituali și altor apropiați. Tot de Paște, și tot în Bulgaria femeile sunt udate cu apă pentru a le merge bine tot anul.

În această țară ouălele nu se ciocnesc ca la noi. Este organizat un concurs între membrii familiei, iar participanții trebuie să arunce cu ouă în adversari, câștigător fiind cel al

căruia ou nu s-a spart. Cea mai importantă tradiție întâlnită în Bulgaria este coacerea a ceea ce noi numim Pașcă.

PAȘTELE ÎN ALTE ȚĂRI ALE LUMII

Cea mai mare sărbătoare religioasă (Învierea Domnului) datează încă de pe vremea iudeilor ea fiind întâlnită atât în iudaism cât și în creștinism.

Cele mai tari obiceiuri și cum se sărbătorește Paștele în alte țări!

Sărbătorile Pascale poartă aceleași simboluri și semnificații în întreaga lume, însă în fiecare regiune acestea se celebrează prin obiceiuri și tradiții diferite, în funcție de specificul locurilor.

La catolici există tradiția că în vinerea mare, în biserici, să fie reconstituit ritualul spălării picioarelor. Astfel, în bisericile catolice sunt aleși 12 bărbați săraci sau copii din parohie, simbolizându-i pe cei 12 apostoli. Preotul, ca și Iisus Hristos, le spală picioarele.

La Vatican, este respectată această tradiție de către Papa. Aici Papa celebrează masă de înviere în piața San Pietro în fața a mii de credincioși veniți din toată lumea. Una dintre cele mai importante sărbători din calendarul creștin, Paștele, este sărbătorită cu mult fast peste tot în lume. Și deși sunt respectate aceleași canoane religioase, fiecare popor a dezvoltat propriile tradiții pascale în jurul sărbătorii Sfințelor Paște.

Tradiții de Paște

Inovațiile care țin de specificul fiecărui popor apar în cele mai diverse domenii.

În timp ce în majoritatea țărilor, Iepurașul de Paște este unul dintre simbolurile proeminente ale sărbătorii pascale, în Franța locul acestuia este luat de pești și clopote.

De asemenea, în multe țări est-europene încondeierea ouălor este un obicei important fără de care Paștele nu ar mai avea

aceeași însemnătate.

Totuși, în zilele noastre, când capitalismul câștigă tot mai mult teren, semnificația religioasă a sărbătorii de Paște a început să dispară.

Oamenii încep din ce în ce mai mult să fie interesați de partea festivă a sărbătorii, astfel că Vinerea Mare și a două zi de Paște au devenit mai degrabă un pretext pentru a se bucura de câteva zile libere în care pot pleca într-o vacanță.

Paștele în Australia

Paștele în Australia este sărbătorit cu foarte mult fast. Bineînțeles că triburile de aborigeni care au populat regiunea au influențat modul în care se sărbătorește Paștele în Australia. Inovațiile aduse de aborigeni au fost însă de mică amploare pentru că bisericile creștine din această regiune respectă canoanele sărbătorii pascale. Tradițiile de Paște încep în săptămâna mare cu „Marțea Confesiunii” și se termină de Rusalii (a 50-a zi după Înviere). Vinerea Mare este o zi în care se deplâng chinurile prin care a trecut Domnul Isus Hristos, iar în duminică Paștelui, bisericile sunt împodobite cu flori pentru a se sărbători Învierea Domnului.

Ouăle de ciocolată, precum și celelalte dulciuri tradiționale de Paște au căpătat o semnificație deosebită în sărbătorirea Paștelui în Australia. Și pentru că trăim în era capitalismului, multe organizații profită de apropierea Paștelui și organizează tombola în care se pot câștiga coșuri cu ouă de ciocolată. Scopul acestor acțiuni este strângerea unui număr cât mai mare de fonduri.

Legenda Iepurasului de Paște aducător de ouă de ciocolată copiilor care au fost cumiți a fost adoptată și de australieni. Dar cum iepurii nu se numără printre animalele preferate de localnici, din cauza că le distrug recoltele, în 1991 o fundație australiană a pornit o campanie care are ca scop înlocuirea Iepurasului de Paște cu bilby (o specie de animal care trăiește doar în Australia și care este pe cale de dispariție). Bilby este un rozător de mici dimensiuni cu un nas lung și urechi mari precum ale unui iepure.

Paștele este sărbătorit cu mare bucurie. Având în vedere că în această perioadă, în Australia, este toamna, se organizează o expoziție ce are ca tema principală agricultura. La copiii Australieni vine Bilby, un cangur, ce aduce copiilor daruri, el fiind simbolul paștelui.

În Australia, multe familii aranjează o vânătoare, în Duminică Paștelui, în casele sau grădinile lor, pentru a vedea care dintre membrii familiei găsesc cele mai multe ouă. Aceștia stau apoi la masă cu rudele lor, unde consumă friptură de miel, de vită sau de pui cu legume prăjite cum ar fi cartofi, morcovi, dovleac. De asemenea, sunt foarte populari iepurașii și ouăle de ciocolată. În ultima vreme, cu ocazia Paștelui, au fost comercializați bilbies (lat. *Macrotis*) de ciocolată. Bilby este un animal nativ din Australia, pe cale de dispariție. Astfel, producătorii au decis că profiturile din vânzarea bilbies să fie folosite pentru protejarea acestei specii.

Paștele în Brazilia – începând cu anul 1950, în satul Fazenda, se desfășoară o scenetă care reînvie evenimentele nefericite prin care a trecut Mântuitorul înainte de a fi răstignit. Și aici se sfințesc frunze de palmier în Duminică Floriilor.

Paștele în China – tradiția aici spune că oualele sunt elemente sacre ale sărbătorilor Pascale, chinezii obișnuind să le ofere cadou. Inrosirea oualelor este o tradiție veche, de peste 3000 de ani.

Paștele în Filipine: Răstignirea pe cruce, la propriu!

Filipine are o puternică tradiție de Paște, în care se respectă atât aspectul spiritual al Postului Mare, cât și al Duminicii Paștelui. Cu această ocazie, are loc Festivalul Moriones în Marinduque, care îi evocă pe soldații romani cruzi, participanți la crucificarea lui Iisus Hristos. Ritualul Postului Mare din Pampanga, localitate aflată în regiunea San Pedro, este o sărbătoare specifică, care presupune participarea sătenilor la un act de auto-flagelare, în care unii dintre ei sunt răstigniți "literalmente" pe cruce.

Paștele în India sărbătorește Paștele cu fanfară și energie, chiar dacă are o populație creștină minoră. Vinerea Mare este sărbătoare obligatorie publică, iar oamenii fac schimb de ouă în zilele de Paște.

Paștele în Africa: Fluturi, flori, copaci și banane

În majoritatea statelor din Africa, în timpul Sărbătorilor de Paște, bisericile sînt decorate cu Vitenge și Kanga, haine confecționate în formă de fluturi, flori, copaci și banane. Imnurile creștine sunt însoțite de bătăi de tobe și Kigelegele, sunete de înaltă ținută morală, realizate de femei. După masa de Paște, au loc dansuri tradiționale în afara bisericii.

Paștele în Rusia: Sărbătoare cu multe ouă roșii

Bisericile ortodoxe din Rusia au un ritual interior, diferit de cele catolice. Sîmbătă seara, ușa lăcașului de cult stă închisă până la miezul nopții, când preotul o deschide și iese spunând "Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!". După orele de anticipare tăcută, credincioșii răspund "Adevărat a înviat!" Un alt ritual interesant este vopsirea ouălor în roșu, culoare ce simbolizează sângele lui Hristos. În plus, oamenii sparg ouăle folosind cuie, pentru a-și aminti de moartea lui Hristos. Tot de Paște, familiile rusești coc prăjituri tradiționale, cunoscute sub denumirea de "kulich" și fac pascha, pe care o aduc la biserică, unde preotul o binecuvîntează.

Aici se întîlnește obiceiul de a oferi persoanelor dragi ouă incondeiate în ziua de Paște, iar oamenii se ating între ei cu crenguțe de salcie sfințite pentru a le purta noroc.

Paștele în Israel: „Cele Douăsprezece stații ale Crucii”

Paștele în Israel are o semnificație specială, deoarece ritualurile creștine au rădăcini în tradițiile evreiești. Celebrarea Paștelui evreiesc, care comemorează exodul evreilor din captivitate, în Egipt, a fost legată de Paște (în ebraică Pasach) încă de la început.

Astfel, pentru sărbătorirea Paștelui, credincioșii creștini din întreaga lume se adună în Orașul Sfânt, Ierusalim. Masa de Paște este sărbătorită la Biserica veche a Sfântului Mormânt din Ierusalim.

În Israel, o mare parte din evrei nu îl acceptă pe Iisus Hristos ca Mesia trimis de la Dumnezeu, și, prin urmare, aceștia nu sărbătoresc Răstignirea lui sau întoarcerea din regatul morții. În timpul Paștelui, au loc multe procesiuni în Israel. Acestea urmează drumul lui Iisus la Golgota. Traseul este numit "Douăsprezece Stații ale Crucii". De asemenea, mulți turiști din diferite părți ale lumii vin să ia parte la această procesiune. Participarea este considerată o practică sfântă pentru creștini.

Paștele în SUA: Pomul împodobit cu ouă

În duminică Paștelui, la New York și în alte orașe, au loc parade mari de Paște. Sărbătoarea este ușor de observat prin piețele frumos decorate și casele împodobite. Sărbătoarea Paștelui în SUA este foarte comercializată. Simboluri precum iepurași, ouă colorate, copaci împodobiți și carne de miel se găsesc în diferite forme. Iepurașul de Paște și ouăle de lemn au fost introduse în folclorul american de coloniștii germani, care au sosit în țară în jurul anului 1700. Treptat, poporul american a importat și alte tradiții, dintre care cea mai de succes s-a dovedit a fi decorarea unui copac cu ouă de Paște și desenarea lui cu diverse simboluri specifice Sărbătorii. Cartea "Egg Tree" de Katherine Milhous este celebră, pentru că prezintă acest obicei pe îndelete.

4- ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Înălțarea Domnului este o mare sărbătoare creștină, care comemorează înălțarea la cer a lui Iisus Hristos, la 40 de zile după Învierea Domnului.

Semnificație

Potrivit Faptelor Apostolilor 1:1-1:11, Iisus, după Înviere, S-a arătat apostolilor timp de 40 de zile, după care S-a înălțat la cer, de față cu ei.

„Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu” (Mc 16, 19). Trupul lui Hristos a fost glorificat din momentul Învierii sale, după cum o dovedesc însușirile noi și supranaturale de care Trupul său se bucură de acum înainte în permanență. Dar în timpul celor patruzeci de zile în care va mânca în mod familiar cu ucenicii săi și îi va învăța despre Împărăție, slava lui rămâne învăluită sub

trăsăturile unei umanități obișnuite. Ultima apariție a lui Isus se sfârșește prin intrarea ireversibilă a umanității sale în gloria dumnezeiască simbolizată de norul și cerul în care șade de acum înaintea de-a dreapta lui Dumnezeu. În mod cu totul excepțional și unic, El i se va arăta lui Paul „ca unuia născut înainte de vreme” (1 Cor 15, 8) într-o ultimă apariție care îl instituie pe acesta apostol.

Caracterul voalat din acest timp al gloriei Celui Înviat transpare în cuvântul lui tainic către Maria Magdalena: „Încă nu m-am suit la Tatăl meu. Mergi la frații mei și spune-le: mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru” (In 20, 17). Aceasta indică o diferență de manifestare între slava lui Hristos cel înviat și cea a lui Hristos preamărit de-a dreapta Tatălui. Evenimentul, în același timp istoric și transcendent, al Înălțării marchează trecerea de la una la cealaltă.

De acum înainte, Hristos șade de-a dreapta Tatălui.

Înălțarea (Giotto, Cappella degli Scrovegni)

Sederea de-a dreapta Tatălui semnifică inaugurarea domniei lui Mesia, împlinirea viziunii profetului Daniel despre Fiul Omului: „Și lui i s-au dat stăpânirea, slava și împărăția, și toate popoarele, neamurile și limbile îi slujeau lui. Stăpânirea lui este veșnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăția lui nu va fi nimicită niciodată” (Dan 7, 14). Din acel moment, apostolii au devenit martorii „Împărăției care nu va avea sfârșit” Semnificația Înălțării nu este legată atât de

fenomenul în sine, cât și ca expresie a preamăririi cerești a lui Hristos care, ridicat prin Înviere la dreapta lui Dumnezeu, domnește ca Rege.

Învingând moartea, Hristos a început un nou mod de viață alături de Dumnezeu, pe care l-a pregătit și aleșilor săi. La izbânda lui ia partea întreaga natură umană (cf. Ef 2, 4-6). Spiritualitatea Înălțării se întemeiază pe speranță. Creștinii privesc la casa cerească ce-i așteaptă, trăind încă pe pământ în realitatea lumii noi în care domnește Hristos.

Istoric Înălțarea lui Iisus Hristos este amintită în Simbolul Apostolilor și în Crezul niceeano-constantinopolitan. Începând

din secolul al IV-lea, sărbătoarea se celebrează, atât în Răsărit, cât și în Apus, la 40 de zile după Paști (într-o zi de joi). Înainte de fixarea acestei zile, evenimentul era comemorat la Rusalii.

În unele țări din Europa occidentală, dacă Înălțarea nu este sărbătoare legală, celebrarea liturgică se transferă în duminica imediat următoare.

În România, odată cu Înălțarea Domnului se serbează și *Ziua Eroilor*. Încă din 1920, prin Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920, s-a stabilit ca aceasta să fie sărbătorită în fiecare an cu prilejul zilei Înălțării Domnului. În această zi, după Liturghie, sunt oficiate slujbe de pomenire a eroilor neamului românesc în toate catedralele, bisericile, mănăstirile, cimitirele, troițele și monumentele închinat acestora din țară și din străinătate. Apoi, la ora 12, în această zi de sărbătoare națională, clopotele tuturor bisericilor ortodoxe din România sunt trase în semn de recunoștință față de eroii care s-au jertfit pentru neam, credință și țară.

Înălțarea, o sărbătoare încărcată de obiceiuri și tradiții

Înălțarea Domnului este una dintre cele mai importante sărbători ale calendarului ortodox și se celebrează, în fiecare an, la 40 de zile de la Înviere. În această zi, Iisus Hristos s-a înălțat la ceruri, în timp ce își binecuvânta ucenicii pe muntele Măslinilor, pentru a sta de-a dreapta Tatălui.

- Tot atunci, în bisericile de pe tot întinsul țării, sunt pomeniți eroii căzuți pe câmpurile de luptă, ca urmare a unei hotărâri a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prin care se stabilea ca ziua Înălțării Domnului să fie considerată Ziua Eroilor. Numeroase sunt tradițiile și obiceiurile acestei sărbători, iar fiecare zonă are un specific aparte.

- Credincioșii se salută cu „Hristos s-a înălțat!” și li se răspunde „Adevărat s-a înălțat!”,

- iar gospodinele pregătesc aceleași bucate ca la Paște.

Ouăle roșii, cozonacul și pasca nu lipsesc de pe masa tradițională la care se reunește întreaga familie, după slujba bisericească.

- După această zi, nu se mai mănâncă ouă roșii sau pască, până la Paștele viitor.

- Nimeni nu are voie să lucreze pământul, să spele sau să curețe gospodăria pentru că riscă să atragă o serie de nenorociri și necazuri.

- Mai mult, armonia trebuie să domnească peste această zi și certurile trebuie evitate.

- Pentru sufletele celor trecuți dincolo, se fac pomeni din care e bine să nu lipsească bucatele tradiționale, dar nici ceapa verde sau vinul/țuica.
- Despre cei care au murit în perioada dintre Paște și Înviere se crede că li se iartă păcatele și că ajung în Rai.
- În popor, Înălțarea Domnului mai poartă numele și de Ispas, un cioban bun la suflet care, ascuns după niște pietre, a fost martor al evenimentului. El a dus vestea mai departe, uimit de cele văzute.
- De Ispas, în funcție de zona geografică, oamenii poartă la brâu frunze de nuc, deoarece așa ar fi avut și Iisus Hristos în momentul ridicării la ceruri, și se lovesc ușor cu leuștean, pentru a fi feriți de boli. Tot cu leuștean se bat și vitele pentru a fi sănătoase și a se îngrășa, iar la ferestre este pus pentru protecția casei.
- Din vârful cozilor animalelor se taie păr care se îngroapă într-un furnicar, deoarece așa vei fi sigur că vor fi mulți miei și viței.
- Mai mult, de Înălțare, gospodarii sfințesc plantele de leac pe care le vor folosi tot timpul anului.

5.- RUSALIILE

Rusaliile, cunoscute și drept Pogorârea Sfântului Duh / Coborârea Sfântului Spirit, sunt un praznic creștin, sărbătorit în a cincizecea zi de după Paști, care este întotdeauna o zi de duminică. De Rusalii este comemorată coborârea Sfântului Duh asupra ucenicilor lui Iisus din Nazaret. Potrivit scrierilor Noului Testament (Faptele Apostolilor 2, 1-11). Acest eveniment a avut loc în ziua rusaliilor evreiești (Șavuot), la 50 de zile de la învierea lui Iisus din Nazaret. De aceea sărbătoarea creștină mai poartă denumirea de Cinzecime

Semnificație

În Vechiul Testament, Rusaliile sunt, la început, o sărbătoare agricolă de bucurie a evreilor, în care se oferă pângă din roadele pământului (Ex 23, 16; 28, 26; Lv 23, 16), numită și „Sărbătoarea săptămânilor” Șavuot (Ex 34, 22; Lv 23, 15).

Mai târziu, ajunge o aniversare a Legământului, care fusese încheiat la 50 de zile de la ieșirea din Egipt (Ex 19, 1-16).

Și Rusaliile creștine au legătură cu Legământul, fiind o sărbătoare a încheierii lăuntrice a Noului Legământ al harului și iubirii, prin coborârea Sfântului Duh. Rusaliile reprezintă și consacrarea solemnă a Bisericii întemeiate de Iisus Hristos.

Coborârea Sfântului Duh

Duhul Sfânt nu este dăruit numai Bisericii în ansamblu, ci și fiecărui creștin în parte, cu darurile sale (cf. Gal 5, 22).

Minunea Rusaliilor de la Ierusalim se continuă în Biserică, aducând rod în taina Sfântului Mir. De aceea, Rusaliile sunt și o sărbătoare de mulțumire pentru harul Mirului.

Semnificația Rusaliilor creștine mai poate cuprinde următoarele aspecte:

- revărsarea eshatologică a Duhului Sfânt (cf. Ioel 3, 1-5, citat de Petru în cuvântarea sa din Fapte 2)
- încununarea Paștelui lui Hristos, prin revărsarea Duhului asupra apostolilor
- adunarea comunității mesiani- ce, potrivit profețiilor
- deschiderea Bisericii către toate popoarele
- începutul misiunii

Denumire

Cuvântul românesc "rusalii" derivă din lat. *Rosalia*, prin termenul din gr. medie ρουσάλια și sl. *rusaliya*.

"Cincizecime" este un calc după gr. πεντηκοστή, "(ziua) a cincizecea", denumire care arată că sărbătoarea are loc la 50 de zile după Paști.

Peste această sărbătoare s-a suprapus sărbătoarea pogorârii Sfântului Duh. Denumirea și sărbătoarea rusaliilor a fost împrumutată și de către romani. Când Imperiul Roman a devenit creștin în marea majoritate, această sărbătoare (împreună cu multe altele) au fost creștinate în sensul că au

primit o semnificație creștină, suprapusă vechii sărbători, în timp semnificația și motivele inițiale fiind date uitării.

Istoricul sărbătorii

Deja Apostolul Pavel acorda importanță acestei sărbători (cf. Fapte 20, 16). Pentru comunitățile creștine care aveau vii înaintea ochilor roadele și mărturiile acestei zile de întemeiere a Bisericii, împreună cu minunile Duhului Sfânt, sărbătorirea anuală a coborârii Duhului Sfânt era de la sine înțeleasă.

Potrivit informațiilor din Peregrinatio Etheriae, spre sfârșitul secolului al IV-lea, la Ierusalim, sărbătoarea începea cu o celebrare nocturnă. Dimineața, prima slujbă se ținea pe Golgota, iar a doua pe Sion, locul coborârii Duhului Sfânt. După-amiaza, pe Muntele Măslinilor se ținea o celebrare în amintirea Înălțării Mântuitorului.

La Roma, Rusaliile au devenit, pe lângă Paști, a doua sărbătoare rezervată botezurilor. De aceea, vigilia și săptămâna Rusaliilor au fost rânduite asemănător vigliei și săptămânii Paștelui. Deja în vremea Papei Leon cel Mare (440-461), în săptămâna după Rusalii urmau trei zile de post din ciclul Quattuor tempora. În secolul al XI-lea, s-a introdus, în Biserica Romei, *octava Rusaliilor*; în 1969, prin revizuirea anului liturgic, s-a înlăturat octava, pentru a se reveni la structura în care Rusaliile încheie ciclul pascal.

Întemeierea Bisericii Creștine

„Binecuvântat ești Hristoase, Dumnezeu nostru, Cea ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfânt; și printr-înșii lumea ai vânat, iubitorule de oameni, mărire Ție!”. Așa glăsuiește troparul acestui mare praznic al Bisericii Ortodoxe. Conform Bisericii Ortodoxe, acest important eveniment al rusaliilor reprezintă ziua de naștere a Bisericii creștine, întrucât în această zi a luat ființă în chip văzut această instituție divino-umană, întemeiată în chip nevăzut, odată cu jertfa Mântuitorului pe cruce.

Apostolii au grăit în limbile neamurilor

Duminica de astăzi mai este numită și „Duminica Cincizecimii”, întrucât pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli, în Ierusalim, a avut loc în cea de-a cincizecea zi de la Înviere. Sfântul Evanghelist Luca, în „Faptele Apostolilor” (cap. 2), istorisește momentul în care Duhul Sfânt, sub chipul unor limbi de foc, a umplut de darurile sale pe Apostoli, pentru început aceștia căpătând marea putere de a grăi în limbi

străine, necunoscute de ei până atunci. Spre mirarea multor oameni aflați în Ierusalim, cei doisprezece au început să facă cunoscută învățătura Mântuitorului către neamuri, în diferite limbi, deși acești ucenici erau știuți de mulți dintre cei prezenți ca fiind evrei simpli, în nici un caz preocupați de învățarea limbilor străine.

Începerea propovăduirii

Trimiterea Duhului Sfânt peste ucenicii săi o vestise mai demult Mântuitorul: „Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite întru numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am spus Eu” (Ioan 14.26). Într-adevăr, când Duhul Sfânt S-a pogorât peste Apostoli, aceștia au devenit „preaînțelepți”, fiind umpluți „de lumina, râvna și toate harurile dumnezeiești” - așa cum prea frumos exprima Patriarhul Justinian. Abia după acest moment, ucenicii Domnului au ieșit în toată lumea, săvârșind minuni, întorcând pe păgâni de la închinarea idolilor, aducând, de la oameni simpli la împărați, pe mulți la dreapta credință. Începutul are loc chiar în această zi a Pogorârii Duhului Sfânt când, în urma predicii Sfântului Apostol Petru, „ca la trei mii de suflete” au crezut în Hristos, alcătuind prima comunitate a celor care credeau în Hristos.

Sărbătoare legală în România

Începând cu anul 2008, prima și a doua zi de Rusalii au fost declarate zile libere. (cf. Legea nr. 202/2008 - MO 728 din 28.10.2008)

Sărbătoare legală în alte țări

Lunea Rusaliilor este zi nelucrătoare în România, Austria, Belgia, Cipru, Danemarca, Estonia, Franța, Germania, Grecia, Islanda, Luxemburg, Țările de Jos, în unele cantoane din Elveția, Madagascar, Norvegia, Senegal, Ungaria, Togo. În Suedia nu mai este zi nelucrătoare din 2006, an în care la 6 iunie (sărbătoare națională suedeză) a devenit zi nelucrătoare. Nu este zi nelucrătoare în țări cu tradiție catolică: Italia, Brazilia, Irlanda, Spania, Canada, Portugalia, Polonia, Camerun și nici în Bulgaria și Rusia, țări cu tradiție ortodoxă.

Tradiții, superstiții și obiceiuri de Rusalii pentru sănătate și spor

- În mai multe regiuni ale țării, oamenii își împodobesc casele cu frunze sfințite de tei sau de nuc, pentru a îndepărta duhurile rele, ung ușile cu usturoi, pentru a fi feriți de ghinion

tot anul și dansează Jocul Călușarilor, dar și pentru a alunga spiritele Ielelor care vin să facă rău.

- Creștinii ortodocși prăznuiesc această sărbătoare duminică și luni, care se mai numește și Pogorârea Sfântului Duh peste sfinții apostoli, dar este cunoscută sub numele de Rusalii sau Duminica Mare.

- Tradiția spune că în ziua Pogorârii Sfântului Duh, după Sfânta Liturghie, se săvârșește vecernia Plecării genunchilor. Acesta este un ritual care se deosebește de celelalte slujbele obișnuite. Preotul este îmbrăcat cu toate veșmintele liturgice. În ziua de Rusalii, el citește, stând în genunchi, în fața Sfințelor Uși, șapte rugăciuni, împărțite în trei grupe.

- În Duminica Rusaliilor, credincioșii îngenunchează pentru că tradiția creștină spune că participanților la ritualul Plecării ghenunchilor li se împlinește cea mai arzătoare dorință.

- În duminica sfântă se practică ritualuri care să îndepărteze puterea Rusaliilor, cunoscute în popor ca zâne rele, iele sau împărătesele văzduhului. Tradiția populară spune că acela care pândește Rusaliile și dorește să le vadă dansând va avea probleme mari de sănătate.

- Cu ocazia acestei sărbători, în biserici se aduc în ziua de Rusalii frunze de nuc și flori de tei pentru a fi sfințite. Apoi, aceste ofrande se împart credincioșilor, ca simbol al limbilor de foc pogorâte asupra apostolilor.

- În popor se spune că este bine ca ramurile verzi cu frunze de nuc și flori de tei să împodobească ferestrele casei și icoanele. Acestea au puteri protectoare împotriva ielelor și a pagubei.

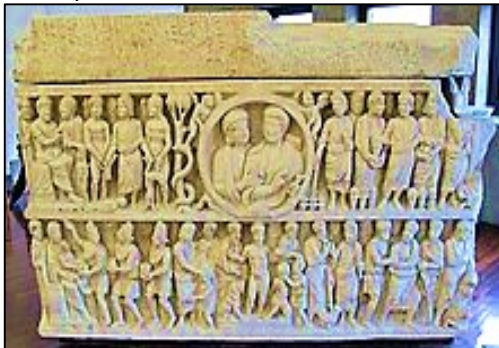
- Credința populară spune că Rusaliile sunt zâne capricioase și răzbunătoare. Acestea dansează în văzduh sau pe pământ în timpul nopții, așezate în cerc. Dacă un sătean calcă pe câmp, pe locul unde au dansat Rusaliile, un loc unde iarba rămâne arsă, acesta se va îmbolnăvi și nu mai poate să meargă. Toate acestea se întâmplă deoarece o vorbă populară spune că acesta „a fost luat de Rusalii”.

- În mai multe regiuni ale țării, în ziua de Rusalii, oamenii se protejează de pagubă sau de necazuri „nefirești” cu ajutorul talismanelor. Astfel, cel mai puternic talisman este realizat din frunze de pelin, boabe de usturoi și tămâie. Acesta se păstrează într-o punguță roșie, care se poartă la brâu pentru a ne feri de rele și ghinion.

6.- SFÂNTA TREIME

Atributele lui Dumnezeu din teologia creștină

Aseitate · Eternitate · Har · Sfințenie · Imanență · Imutabilitate · Impasibilitate · Impecabilitate · Incorporalitate · Gelozie · Omnibenevolență · Misiune · Bunătate · Omnipotență · Omniprezență · Omniștiință · Unicitate · Providență · Dreptate · Simplitate · Transcendență · Trinitate · Justețe · Mânie

Cea mai veche reprezentare a treimii, pe un sarcofag din 320-350 d.Hr. La marginea din stânga pe rândul de sus, treimea o creează pe Eva din Adam, care este întins jos în stânga ei. Sfânta Treime este în învățătura creștină uniunea care îl constituie pe Dumnezeu.

Conform Crezului de la Niceea și Constantinopol (secolul al IV-lea), Tatăl este făcătorul lumii, Fiul este mântuitorul lumii, iar Duhul Sfânt este dătătorul de viață a lumii.

Trinitarianismul este o doctrină religioasă care se bazează pe credința în Sfânta Treime (contrară binitarianismului și unitarianismului, bazate pe credința într-un Dumnezeu în două ipostaze, respectiv o ipostază). Această credință este acceptată de multe din mișcările creștine contemporane.

Teofil al Antiohiei este primul autor patristic care folosește termenul de „Treime”.

Primele două concilii ecumenice (Niceea – 325 și Constantinopol – 381) au statornicit definitiv învățătura de credință a Bisericii, inclusiv dogma Sfintei Treimi.

Doctrina Sfintei Treimi exprimată în forma: „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, întreit în Persoane, dar Unic în ființă, este Dumnezeu Atotputernic, Preexistent firii și complet Independent în raport cu orice” într-adevăr face deosebire în mod fundamental de majoritatea celorlalte religii politeiste, în care dumnezeul/dumnezeii iau naștere într-un univers preexistent. În același timp această accepțiune a Sfintei Treimi se diferențiază net și de viziunea monoteistă a evreilor nominali, care în 1500 de ani până la Hristos nu au primit niciodată vreo mărturie ce i-ar fi putut duce la o asemenea accepțiune.

Problema trinității rămâne destul de controversată, la fel cum a fost și la Conciliul de la Niceea. Un efect indirect al adoptării acestei dogme de către bisericile creștine sunt reacții adverse în lumea orientală. Se pot observa critici și în scrierile musulmane, ținând cont că și islamul are la bază credința monoteistă iudaică și îl acceptă pe Iisus Hristos drept un profet foarte important, la fel ca Moise.

Sociologi ai religiei, precum protestantul Max Weber, consideră învățătura Sfintei Treimi a fi o formă timpurie și imatură a teologiei creștine, fantasmagorice și iraționale în caracter; pentru că credințele trinitariene apar după iudaism, așa cum se întâmplă în creștinism, Weber le consideră a fi niște regretabile întoarceri la desuete idei primitive. Printre teologii occidentali antitrinitarieni se numără Isaac Newton și Miguel Servet (ultimul plătind cu viața respingerea acestei învățături, fiind ars pe rug de către protestanți).

Doctrina Treimii

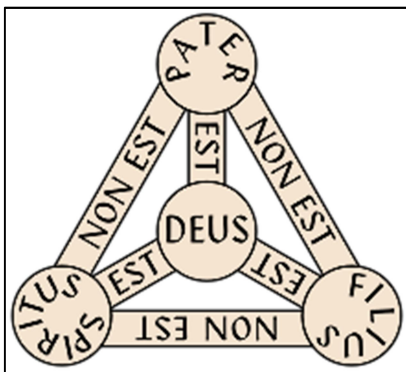
Conform religiei creștin-ortodoxe, Sfânta Treime este formată din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Dumnezeu Tatăl este singurul Creator și Atotputernicul.

Dumnezeu Fiul este unicul Fi al Domnului, trimis spre a ridica păcatele lumii.

Cu toții suntem considerați fiii lui Dumnezeu, însă Iisus este "Fiul Omului" trimis spre a ridica "păcatul strămoșesc".

Sfântul Duh, ne este precizat în Sfânta Scriptură, că a apărut la botezul lui Iisus în formă de porumbel. Atunci botezul a fost ridicat la rang de Sfântă Taină: "Taina Sfantului Botez".

Stemă explicând dogma Treimii

Cei trei formează o singură ființă în trei persoane (sau în trei ipostaze).

Dogma Sfintei Treimi a fost rezultatul unui proces istoric complex, în care teologii proto-ortodocși au fost treptat forțați să o adopte de propriile lor alegeri, pentru că ei combăteau în egală măsură dogme pe care le priveau drept erezii și care epuizaseră toate posibilitățile logice de a

defini natura lui Isus Hristos (simplu om, simplu Dumnezeu care doar părea om, atât om cât și divin, dar două persoane diferite, atât om cât și divin, dar o singură persoană) și relația între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul.

Au fost abandonate modelele proto-ortodoxe de înțelegere acestei relații pe care proto-ortodocșii le găsiseră anterior drept progrese teologice în înțelegerea acestei relații, dar care, în urma dezbaterilor teologice ulterioare cu cei înfierați drept eretici, au fost găsite drept lipsite de nuanțarea necesară. Deși proto-ortodocșii câștigaseră disputele anterioare, în urma definirii mai precise a ortodoxiei creștine ei au fost învinși în secolele al IV-lea și al V-lea de succesorii lor cu propriile lor arme, fiind în cele din urmă declarați eretici, nu pentru că ar fi combătut idei privite drept corecte, ci pentru că poziției lor îi lipseau precizia și rafinamentul teologic cerut de împăcarea unor teze contradictorii acceptate simultan de teologi.

Referitor la Sfânta Treime, „cei mai mari teologi au considerat-o întotdeauna drept un mister” și nu a fost merită să fie înțeleasă rațional: „Dacă îți închipui că o înțelegi, de fapt o înțelegi greșit”. Un articol al BBC confirmă ideea că nu poate fi înțeleasă rațional. Cu alte cuvinte, Sfânta Treime este o taină dumnezeiască și nu poate fi înțeleasă de mintea omului.

„Treimea este un mister, nu doar în sensul biblic că este un adevăr, care a fost ascuns înainte, dar acum este revelat; dar în sensul că omul nu o poate înțelege și nu o poate face inteligibilă. Este inteligibil în unele dintre relațiile și modurile sale de manifestare, dar neinteligibil în natura sa esențială. [... Biserica] nu a încercat niciodată să explice misterul Treimii, ci doar a căutat să formuleze doctrina Treimii în așa fel încât erorile care o puneau în pericol să fie îndepărtate.” Karl Rahner(en)[traduceți] a afirmat că dacă ar renunța la conceptul de Sfântă Treime, creștinismul nu ar pierde nimic; Thomas Jefferson l-a demascat drept concept irațional; critica islamică susține că acest concept distruge unitatea lui Dumnezeu. Alister McGrath(en)[traduceți] susține că acest concept derutant pentru mulți a fost obținut printr-o îndelungată muncă de reflexie asupra Scripturii, dar asta nu îl face un concept nebiblic.

Referințe despre Sfânta Treime în Biblie

Singurele versete biblice care fac referire directă (explicită, clară) la Sfânta Treime sunt I Ioan 5:7-8. Aceste versete sunt numite Comma Johanneum, ele fiind o falsificare a manuscriselor grecești ale Bibliei, falsificare care a apărut

pentru prima oară într-un manuscris grecesc menit să-l facă pe Erasmus din Rotterdam să includă dogma Treimii în ediția tipărită a Noului Testament în greaca veche. Unii cercetători sunt de părere că ea nu apare în manuscrise grecești dinaintea lui Erasmus, Erasmus incluzând-o în textul Noului Testament pentru a nu fi trecut la index, deși știa că adăugirea nu face parte din Noul Testament, în timp ce alții afirmă că Erasmus nu și-ar fi dat seama că a fost păcălit. Mai concret, prima apariție care conține Comma în greacă în text este minusculul 629 (în numerotarea Gregory-Alland), manuscrisul fiind bilingv (greco-latin). El a fost datat paleografic ca fiind scris în secolul al XIV-lea. Există manuscrise anterioare care cuprind Comma (88, 221, 429 și 636), dar nu în text, ci ca notă laterală, notele fiind adăugate în secolele XV-XVI.

Noua Traducere în Limba Română (Biblica, Inc. 2006) nu conține referirea la Sfânta Treime.

Unii teologi creștini cred că pasajul din cartea Facerea, capitolul 18, în care Avraam și soția sa Sarra le oferă ospitalitate celor „trei Oameni”, la stejarul Mamvri, se referă la revelarea Sfintei Treimi:

„Domnul i S’a arătat [lui Avraam] la stejarul Mamvri, pe când el ședea în pragul cortului său sub zăduful amiezei. Și ridicându-și el ochii, s’a uitat: și iată, trei Oameni îi stăteau în față; și de cum I-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea Lor și s’a închinat până la pământ. Și a zis: Doamne, dac’am aflat har în ochii Tăi, nu-l ocoli pe robul Tău! Să se aducă puțină apă! Spălați-Vă picioarele și odihniți-Vă sub acest copac; eu voi aduce pâine și veți mânca, după care Vă veți duce’n calea Voastră, de vreme ce-ați trecut pe la robul Vostru!” Zis-au Aceia: „Fă precum ai zis!””

7.- CORPUS CHRISTI

Procesiune de Corpus Christi în Carolina de Nord

Corpus Christi (în germană : Fronleichnam, în maghiară : Úrnapja, în latina ecleziastică: Dies Sanctissimi Corporis et Sanguinis Domini Iesu Christi), în trad. "Trupul lui Hristos" sau "Solemnitatea Preasfintelor Trup și Sânge ale lui Hristos" este o sărbătoare romano-catolică introdusă, inițial, în anul 1246 pe teritoriul Principatului episcopal Liège. La 1263 a avut loc minunea euharistică de la Bolsena, explicată de Toma de Aquino și recunoscută de papa Urban al IV-lea. Apoi, în anul 1264, procesiunea a fost extinsă la nivelul întregii Biserici Romano-Catolice. Procesiunea de Corpus Christi are loc anual la 60 de

zile după Paști, adică în prima zi de joi de după Duminica Sfintei Treimi, corespunzătoare celei de-a doua zi de joi de după Rusalii. La români, această sărbătoare se mai cheamă "Joa Verde". Credincioșii romano-catolici poartă în procesiune o hostie consacrată, ca semn al prezenței lui Iisus Hristos în mijlocul lor. Liturghia din acea zi amintește de: spălarea picioarelor apostolilor de către Însuși Isus, instituirea sacramentului preoției și agonia Lui din Grădina Ghetsimani. Ideea sărbătorii îi aparține Sf. Toma din Aquino, Doctor al Bisericii și sfetnic al papei Urban al IV-lea, care să aibă ca scop o sărbătoare concentrată numai pe Sf. Împărtășanie, punând accentul pe bucuria de a avea acest sacrament, care are Trupul, Sângele, Sufletul și Divinitatea lui Iisus Hristos.

8.- PREASFÂNTA INIMĂ A LUI ISUS

Sfânta Maria-Margareta Alacoque

Devoțiunea către Inima lui Isus este legată de numele sfintei Maria-Margareta Alacoque și a apărut pentru prima dată în Franța, în timpul secolului al XVII-lea. Maria-Margareta Alacoque s-a născut în data de 22 iulie 1647, în Franța. Tatăl ei a murit când ea a împlinit doar 8 ani.

Manifestând o mare devoțiune față de Preasfântul Sacrament al altarului, a primit o serie de revelații care au marcat-o decisiv. La 20 de ani, ea a avut prima viziune, apoi Isus i s-a arătat în repetate rânduri.

Pe lângă cele patru revelații, Mântuitorul a mai făcut o promisiune specială. Aceasta se regăsește într-o scrisoare, datată, probabil, mai 1668, scrisă de sfânta maică De Saumaise, fosta ei superioară, în care își amintește că, într-o vineri, în timpul împărtășaniei, Isus i-a zis:

„Din belșugul îndurării Inimii mele, îți promit că atotputernica mea iubire va dăruia tuturor aceluia ce se vor împărtăși consecutiv nouă prime vineri ale lunii, harul penitenței finale, prin care aceștia nu vor muri în dizgrația mea și lipsiți de sacrameinte, ci vor afla [în Inima Preasfântă] refugiu sigur în ultimul moment al vieții.”

În timpul revelațiilor, însuși Mântuitorul și-a arătat dorința de a se institui o sărbătoare în cinstea Inimii Sale, dorință împlinită de Papa Pius al IX-lea, care în 1856 a extins această sărbătoare la întreaga Biserică.

Papa Leon al XIII-lea consfințește neamul omenesc Preasfintei Inimi în 1899, iar papa Benedict al XV-lea o canonizează pe Margareta-Maria la 13 mai 1920. Ziua comemorării Sfintei Maria-Margareta Alacoque este 17 octombrie.

Inima lui Isus este izvor de îndurare pentru toți. Această sărbătoare „este simbolul iubirii lui Isus față de Tatăl, dar și al iubirii pentru fiecare dintre noi” a spus papa Benedict al XVI-lea. Sărbătoarea Sfintei Inimi este veche de 150 de ani: a fost extinsă de papa Pius al IX-lea la toată Biserica în 1856. Dar spiritualitatea Inimii lui Isus este veche de când creștinismul, având originea în străpungerea de către soldatul roman a coastei lui Isus răstignit pe Cruce. O rană din care au ieșit sânge și apă, „semnul iubirii milostive a lui Dumnezeu”, cum s-a exprimat Benedict al XVI-lea.

Această devoțiune exprimă clar faptul că credința creștină este o relație personală cu Dumnezeu care s-a făcut vizibil în Fiul; a adora Inima lui Isus înseamnă, prin urmare, potrivit Papei Benedict, a intra în comuniune totală cu Domnul, a-și însuși voința, gândurile, cuvintele, sentimentele lui Cristos, a fi una cu „inima sa care vede” unde este nevoie de iubire, pentru a se deschide altora, mai presus de toate, celor suferinzi, departe de orice închidere în sine”, a mai spus Benedict al XVI-lea.

Enciclica „Haurietis Aquas” a Papei Pius al XII-lea a fost și este un document important, care a abordat în mod complet și profund subiectul devoțiunii către Preasfânta Inimă a lui Isus.

„Cinstirea Inimii Preasfinte a lui Isus este, pe de o parte, cultul iubirii cu care Dumnezeu, prin Isus, ne iubește, iar pe de altă parte este exersarea iubirii noastre către Dumnezeu și aproapele nostru. (...) Țelul este să înfăptuim și să perfecționăm acea iubire, care ne obligă lui Dumnezeu și fiecărei persoane. (Papa Pius al XII-lea – Enciclica Inimii lui Isus”).

Devoțiunea la Preasfânta Inimă a lui Isus oferă învățătura despre adevărata iubire a lui Dumnezeu și profunda semnificație a vieții.

9.- CRISTOS REGELE UNIVERSULUI

La sfârșitul anului liturgic se celebrează cea de-a 34 duminică din perioada numită timpul de peste an. Această duminică, celebrată de regulă în ultimele zece zile din luna noiembrie, este dedicată lui Cristos, Regele universului. Prin această sărbătoare se dorește a se accentua faptul că Isus

Cristos, Mântuitorul, este Stăpânul istoriei, inceputului și sfârșitul timpului. Instituirea acestei sărbători a fost decisă de către papa Pius al XI-lea la 11 decembrie 1925, la închiderea jubileului celebrat în acel an. După cum scria părintele Francesco Maria Avidano, cercetător, această celebrare este menită a fi o reîntoarcere de la strigătul blasfem împotriva lui Isus, din evanghelii: Nu avem alt rege decât pe Cezar. În cele trei zile ce preced solemnitatea lui Cristos - Regele universului creștinii recită un triduum special, prin ale cărui invocații se cere în special că inima lui Isus să triumfe în față tuturor obstacolelor din calea împărăției iubirii sale.

Mai mult, prin mijlocirea Sf. Fecioare se înalta rugăciuni pentru că toate popoarele dezbinat prin rana păcatului să se supună iubirii lui Cristos. La 11 iunie 1899, papa Leon al XIII-lea a închinat Biserica, lumea și întreaga omenire lui Cristos. Prin recitarea publică a rugăciunii în sărbătoarea lui Cristos Regele universului se poate obține indulgență plenară. Actul de consacrare este încărcat de apeluri la iubirea lui Cristos adresate întregii omeniri, o iubire devenită vizibilă prin însăși răstignirea pe cruce. De asemenea, rugăciunea este o cerere publică de iertare, după cum umeza: Din păcate, mulți nu te-au cunoscut niciodată; mulți, disprețuind poruncile tale, s-au lepădat de ține. O, preamilostive Isuse, ai milă și de unii și de alții și atrage-i pe toți la

inima ta preasfânta! O, Isuse, fii Regele nu doar al acelor care nu s-au îndepărtat niciodată de ține, ci și al acelor care te-au părăsit.

ISTORIE:

Sărbătoarea lui Cristos Regele universului a fost stabilită de Papa Pius al XI-lea, la 11 decembrie 1925.

Sărbătoare este și ultima duminică din timpul de peste an al Bisericii. Duminică următoare va fi prima Duminică din Advent.

+CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU:

„Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ. Așadar, mergând, faceți ucenci din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să țină toate câte v-am poruncit! Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii!” (Matei 28, 18).

Acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Cristos cel înviat în evanghelia sfântului Matei. Ele ne ajută să descoperim dimensiunile nebanuite ale misterului pe care Biserica îl sărbătorește pentru a încorona anul liturgic: misterul lui Cristos Rege, al regalității lui Cristos.

+EXPLICAȚII

Faptul că Cristos este Rege, înseamnă a afirmă, la un prim nivel, că Cristos are putere nu numai asupra pământului, dar asupra întregului cosmos.

Înseamnă și a proclama că el este stăpânul istoriei pentru toate popoarele și în toate timpurile și că el conduce în mod suveran destinul fiecărui om, al fiecărui cuplu, al fiecărei familii, al fiecărei comunități...

A ne ruga lui Cristos Rege, înseamnă a recunoaște că iubirea lui Cristos îi da toate drepturile; înseamnă a recunoaște că Cristos are dreptul să ne iubească cum vrea, atât cât vrea.

Acela pe care îl sărbătorim că Regele nostru, este Fiul lui Dumnezeu care este de asemenea fiul Mariei. Stăpânul timpului și al istoriei a spus "mama" unei femei de pe pământ, și este același Isus Cristos care are toată puterea în cer.

Destui oameni, este adevărat, chiar printre creștini, s-ar putea supăra pe această sărbătoare a lui Cristos Rege, spunând: „această stăpânire a lui Cristos asupra istoriei nu este cu adevărat evidentă!” Dar Isus ne-a prevenit de mai înainte, când el i-a răspuns lui Pilat: „Împărăția mea nu este din lumea această” (Ioan 18,37).

Sărbătoarea lui Cristos Rege nu celebrează triumful Bisericii, dar mai degrabă intrarea Bisericii în opera universală a lui Cristos cel milostiv. Dar în acest Domn atât de apropiat de noi, noi îl recunoaștem cu bucurie, cu entuziasm, pe stăpânul lumii și al istoriei, "pentru că în numele lui Isus să se plece tot genunchiul în cer, pe pământ, și în tot locul, și orice limba să proclame: 'Isus Cristos este Domn, spre slavă lui Dumnezeu Tatăl'".

+SĂ NE RUGĂM ASTFEL ÎN FIECARE ZI A NOVENEI*:

*În numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Amin!

*Cântați (recitați) un mic cântec în cinstea Duhului Sfânt, pe care îl cunoașteți.

***Rugăciunea Novenei¹**

Doamne, în această zi, în care noi preamărim măreția ta, în care suntem așa de fericiți să-ți aducem mulțumirea noastră, fă-ne să renunțăm la toate adevărurile noastre, meschine și triste, pentru a îmbrățișa Adevărul, unic, al tău. Vino și domnește în inimile noastre, vino să întemeiezi acolo pacea pe care tu singur o poți da.

Fă-ne să trăim după legea împărăției tale, primește-ne în milostivirea ta, întipărește-o în inimile noastre prin focul Duhului tău. Învață-ne să nu reținem nimic pentru noi înșine, pentru că Dumnezeu să poată ocupa tot locul în inimile noastre.

Noi te aclamăm și te alegem, pe ține mântuitorul nostru, pe ține „alfa și omega, acela care este, care era și care vine, Cel Atotputernic”. Tu singur poți umple inimile noastre, tu singur, Doamne, da un sens vieților noastre, tu ești Isus, Cristos și Domn!

Noi toți de pe pământ avem nevoie de ține.

Ție, Mielul lui Dumnezeu, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, să-ți fie Împărăția, Puterea și Slavă, în vecii vecilor. Amin!

*Cântați un cântec de laudă, pe care îl cunoașteți, spre Slavă lui Isus Cristos.

*Păstrați un timp de tăcere și de mulțumire.

*Rugați-va un Tatăl Nostru și un Bucură-te Marie.

*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!

***CRISTOS REGELE SĂ NE BINECUVÂNTEZE!**

*Că zile de recitare a acestei novene se ia în calcul ziua de sâmbătă (cu o zi înaintea zilei de Duminică în care se celebrează sărbătoarea Cristos Regele Universului - că ultima zi a novenei) și se merge înapoi 9 zile în ziua de vineri cu (10 zile înaintea Sărbătorii) că prima zi a novenei.

De exemplu: Dacă într-un an Sărbătoarea cade Duminică 23 noiembrie - ziua de sâmbătă 22 noiembrie va fi cea de a nouă și ultima a novenei, în timp ce ziua de vineri 14 noiembrie va fi prima zi a novenei.

¹ Acte de devoțiune pe care le împlinește creștinul catolic timp de nouă zile la rând.

10.- SFÂNTA FAMILIE DE LA NAZARET, MODELUL FAMILIILOR CREȘTINE

„După ce au plecat magii, iată că îngerul Domnului i-a apărut în vis lui Iosif, zicând: «Sculându-te, ia copilul și pe mama lui, fugi în Egipt și stai acolo până când îți voi spune, pentru că Irod are de gând să caute copilul ca să-lucidă!» Sculându-se, Iosif a luat copilul și pe mama lui, în timpul nopții, și a plecat în Egipt. A rămas acolo până la moartea lui Irod...”. (Mt 2,13-15)

În prima duminică de după sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Isus Cristos, Biserica ne invită să celebrăm o sărbătoare dedicată Sfintei Familii de la Nazaret. Membrii acestei Familii au fost principalii protagoniști ai sărbătorilor Crăciunului. Și chiar dacă în prim-plan au fost când Maria, când Iosif

și, mai ales copilul nou-născut, Isus, de fiecare dată ceilalți membri erau prezenți.

Altfel spus, evangheliștii au scos cu grijă în evidență faptul că acești trei protagoniști ai evenimentelor alcătuiesc o Familie și se comportă ca atare. De aceea, dacă voim să descoperim câteva din trăsăturile caracteristice ale familiei creștine, va trebui să ne lăsăm purtați de evangheliști în intimitatea Familiei de la Nazaret.

Textul evanghelic din acest an ne prezintă un eveniment critic din viața acestei Familii. Viața copilului se află în mare pericol. Regele Irod, după ce a aflat de nașterea unui nou rege la Betleem, vrea să-lucidă. Înștiințat în vis de un înger al Domnului, Iosif ia copilul și pe mama lui și chiar în noaptea aceea pleacă în Egipt, pentru a-i pune la adăpost. Aceste câteva detalii ne sugerează că o familie se salvează și dănuie doar atunci când se supune voinței lui Dumnezeu (voință exprimată în diferite feluri: prin glasul Evangheliei, prin glasul învățăturii Bisericii etc). E drept că în acest episod nici mama și nici copilul nu par să joace vreun rol activ. Cel care acționează este Sfântul Iosif. Și totuși, textul nostru ne lasă să înțelegem că voința lui Dumnezeu ajunge la ei prin intermediul tatălui purtător de grijă, iar supunerea lor față de voința lui devine sinonimă cu supunerea față de voința lui Dumnezeu. De remarcat este și faptul că Iosif își asumă cu promptitudine responsabilitățile de

tată și de soț. Altfel spus, asumarea responsabilităților de către fiecare membru al familiei reprezintă împlinirea voinței lui Dumnezeu. Sărbătoarea *Sfintei Familii de la Nazaret* se celebrează, de obicei, în duminica dintre sărbătoarea Crăciunului și cea a *Maternității sfintei Fecioare Maria (Anul nou)*. Când însă Crăciunul coincide cu ziua duminică, atunci sărbătoarea *Sfintei Familii de la Nazaret* se celebrează în ziua de 30 decembrie.

* *Sfânta Familie de la Nazaret, modelul familiilor creștine*, de Pr. Tarciziu Șerban, în „Actualitatea creștină” nr. 13/2016, Anul XXVII, pag. 20.

B.- SĂRBĂTORI INVARIABLE ÎN CREȘTINISM

1.- PREASFÂNTA FECIOARĂ MARIA, NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

Sărbătoare: 1 ianuarie (calendarul latin)

Solemnitatea Sfintei Fecioare Maria Născătoare de Dumnezeu este prima sărbătoare în cinstea Maicii Domnului apărută în părțile de apus ale Bisericii. La început a fost introdusă cu scopul de a înlocui obiceiurile romane numite "strenae" (daruri și urări de bine cu prilejul Anului Nou), obiceiuri în care se practicau ritualuri nepotrivite cu sfințenia vieții creștine. "Natale Sanctae Mariae" - "Crăciunul Sfintei Maria" a început a fi sărbătorit la Roma în preajma secolului al VI-lea, probabil odată cu sfințirea uneia din primele biserici din Roma dedicate Maicii Domnului: Santa Maria Antiqua în Forul Roman, la sud de templul numit al fraților Castor. Slujba bisericească era strâns legată de aceea a Nașterii Domnului, și pentru aceasta ziua de 1 Ianuarie a fost numită "În octava Domnului", a opta zi din sărbătoarea Nașterii Domnului.

În amintirea ritualului la care, conform Legii mozaice, a fost supus și Isus la opt zile după naștere, la Sfânta Liturghie se citea Evanghelia circumciziunii, și însăși sărbătoarea care inaugura anul nou se numea "Circumciziunea".

Recenta reformă liturgică a readus la 1 ianuarie sărbătoarea Maternității Divine, sărbătoare care începând din anul 1931 era sărbătorită la 11 octombrie, în amintirea Conciliului Ecumenic din Efes (431), care în ziua 11 octombrie a proclamat în mod solemn adevărul atât de scump tuturor creștinilor, că Maria este cu adevărat Mama lui Cristos care este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

În Conciliul din Efes, Nestorius îndrăznise să declare: "Dumnezeu are, deci, o mamă? Atunci să nu condamnăm mitologia greacă care afirmă că zeii au mamă." Sfântul Ciril din Alexandria a răspuns: "Se întreabă cineva dacă Sfânta Fecioară Maria e mamă a dumnezeirii? La această întrebare răspundem: Cuvântul veșnic, având propria lui viață, își are originea în însăși ființa lui Dumnezeu Tatăl și există din veșnicie. Dar el 's-a făcut trup', a devenit om în timp și pentru aceasta, pe drept se poate spune că s-a născut din femeie."

Iisus, Fiul lui Dumnezeu, s-a născut din Maria. Din această sublimă și exclusivă prerogativă, izvorăsc toate titlurile de onoare pe care le atribuim Preacuratei Fecioare Maria, deși putem face o deosebire între sfințenia personală a Mariei și calitatea ei de Mamă a lui Dumnezeu. Deosebirea ne este sugerată de însuși Cristos: "O femeie din mulțime ridică glasul și Â

spune: 'Fericit este sânul care te-a purtat și pieptul care te-a alăptat'. Dar Isus îi zise: 'Feriți-vă, mai degrabă, cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc'" (Luca 11,27).

"În realitate, 'Maria, fiică a lui Adam', supunându-se cuvântului dumnezeiesc, a devenit mama lui Isus; ea a îmbrățișat cu tot sufletul, fără umbră de împotrivire, voința lui Dumnezeu aducătoare de mântuire și s-a consacrat pe ea însăși, în întregime, drept 'Roabă a Domnului' sau 'slujitoare a Domnului', persoanei și operei Fiului său, slujind la împlinirea misterului răscumpărării imediat după Isus și împreună cu El, ajutată de harul lui Dumnezeu Atotputernicul" (Lumen Gentium, 56).

Cuvântul Maria, este în general considerat ca fiind originar din limba ebraică și ar proveni din Maryam cu varianta Miryam, numele surorii mai mari a lui Moise. Pare să fie un nume compus din două elemente: mar însemnând picătură și yâm însemnând mare. Sfântul Ieronim cunoștea această etimologie, deoarece declara că Maria înseamnă "Stilla Maris", "picătură din mare". După el, unii copiiști au citit greșit cuvântul "stilla" (picătură) și au scris "stella", care înseamnă "stea". De aici provine titlul "Stea a Mării" - și cântecul "Ave, maris stella", "Bucură-te, o, stea a mării". Eroarea nu trebuie regretată, deoarece a dat loc unei imagini poetice foarte frumoase.

Unii savanți consideră, și nu fără motive, că cuvântul Maryam nu este de origine ebraică, ci egipteană, și datează din timpul captivității evreilor în pământul faraonilor. Conform acestei origini, cuvântul ar fi compus din două părți, dintre care prima înseamnă "a iubi, a alege pe cineva", iar a doua parte este numele zeului Amon. În transcriere grecească cuvântul a devenit Mariamne, însemnând "aleasă, iubită de Amon". Pentru noi creștinii, cuvântul Maria, după transcrierea ebraică, și Mariana, după transcrierea grecească, înseamnă, deci, "aleasă, iubită de Dumnezeu"

2.- BOTEZUL DOMNULUI – BOBOTEAZA (6 ianuarie)

Pe 6 ianuarie prăznuim Botezul Domnului, cunoscut în popor sub denumirea de Bobotează. Botezul Mântuitorului în Iordan, poartă și denumirea de "Epifanie" sau "Teofanie", termeni care provin din limba greacă și înseamnă "arătare", "descope-rire".

De ce arătare sau descoperire? Pentru că în momentul în care Hristos a fost botezat, cerurile s-au deschis, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât în chip de porumbel și a stat peste El, iar Tatăl a mărturisit: "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit!" (Matei 3, 17). În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: "Hristos n-a ajuns cunoscut tuturor când S-a născut, ci când S-a botezat".

Bobotează - scurt istoric

Sărbătoarea Bobotezei este amintită din secolul al II-lea, la Sfântul Clement Alexandrinul. Menționăm că în primele secole, Bobotează era sărbătorită împreună cu Nașterea Domnului, pe 6 ianuarie. Începând cu secolul al IV-lea, cele două sărbători au fost despărțite: 25 decembrie fiind dată stabilită pentru prăznuirea Nașterii Domnului și 6 ianuarie pentru Botezul Domnului.

Bobotează, ziua în care Hristos S-a descoperit lumii

Afară de cele grăite de Iisus la vârstă de 12 ani în templu, Hristos nu a săvârșit nicio minune și nu a rostit niciun cuvânt reținut de evangheliști. Începând cu Botezul Sau, Hristos iese din umbră și începe să propovăduiască. A primit botezul la 30 de ani, vârstă maturității la evrei.

Iisus a venit la Ioan și i-a cerut să-L boteze, nu pentru că avea nevoie de curățire de păcate, căci era Dumnezeu-Omul, ci pentru a sfinți creația. Că Mântuitorul nu a venit să primească iertare de păcate de la Ioan, reiese și din faptul că botezul lui Ioan îl ajută pe om să conștientizeze starea păcătoasă, însă, nu oferea iertarea. De aceea se și spune că era "spre iertarea păcatelor" (Luca 3, 3), pe care avea s-o aducă Hristos.

El primește botezul de la Ioan pentru a readuce Duhul Sfânt în creație. Prin căderea în păcat, omul Îl pierduse pe Sfântul Duh, așa cum ne mărturisește Sfântul Chiril al Alexandriei. Botezul Mântuitorului reprezintă momentul redeschiderii izvoarelor harului, care fuseseră zăvorâte pentru om și pentru întreagă creație. Prin cuvintele din rugăciunea citită la Bobotează: "Astăzi firea apelor se sfințește...", nu trebuie să înțelegem că harul lui Dumnezeu se pogorâre în timpul slujbei de sfințire a apei peste toată apă care există în diverse locuri, ci doar peste apă pregătită din timp pentru acest lucru. În Botezul Domnului stau începutul și temeiul Sfintei Taine a Botezului creștin

Acceptând să Se cufunde în Iordan, Hristos l-a îngropat pe vechiul Adam și a început astfel zidirea unui om nou. Apele Iordanului primind pe Dumnezeu-Omul nu au avut ce să curețe, ci au fost ele însele purificate. Hristos a curățit prin cufundarea Să în Iordan, creația întinată de căderea omului în păcat și a înlăturat puterea satanei. Astfel, în clipă când El S-a lăsat botezat de Ioan, izvoarele harului s-au pogorât peste creație.

În rugăciunea de sfințire a apei de la Botez, se cere venirea Duhului pentru curățirea apei de lucrarea puterilor demonice, pentru că ea să devină, prin pogorârea deplină a Duhului, loc al nașterii omului nou în Hristos.

Astfel, ritualul Botezului creștin repetă aceste momente, care semnifică trecerea dintr-o etapă existențială în altă: el se deschide cu lepădările, menite să alunge puterea satanei și se încheie cu primirea darului Sfântului Duh.

Bobotează - sfințirea apei

În ajunul și în ziua de Bobotează, în toate bisericile ortodoxe, cu puterea Duhului Sfânt, la rugăciunile arhierilor și preoților se sfințește Agheasmă Mare.

Creștinii ortodocși pot lua pe nemancate din Agheasmă Mare în perioada 5 ianuarie - 14 ianuarie și la recomandarea duhovnicului. Agheasmă Mare este folosită în Ajunul

Bobotezei la sfințirea casele credincioșilor și locuitorii acestora. Tot cu ea se stropesc și lucrurile care trebuie binecuvântate sau sfințite, cum ar fi: binecuvântarea și sfințirea prapurilor, sfințirea crucii și a troițelor, a clopotului, a vaselor și veșmintelor liturgice, sfințirea icoanelor, a bisericilor, a antimiselor și a Sfântului și Marelui Mir. Adrian Cocoșilă

3.- ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

Întâmpinarea Domnului este o sărbătoare creștină ortodoxă, catolică și luterană (2 februarie).

Istoric

Această sărbătoare, ce cade la 40 de zile de la Nașterea Domnului Iisus, se ținea la Ierusalim cel puțin de la începutul secolului al V-lea, "cu aceeași bucurie ca Paștele" (relatarea pelerinei Etheria). La Roma a fost introdusă în jurul anului 650.

Conținut

Conținutul sărbătorii se referă la prezenta-rea pruncului Iisus în Templu: [Lc 2, 22-40](#), după cum arată denumirea apuseană (de după 1960) a sărbătorii: "Prezentarea Domnului". Denumirea răsăriteană de "Întâmpinarea Domnului" exprimă faptul că Mesia vine în Templul său și-l întâlnește pe Poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, reprezentat de [Simeon](#) și Ana (profetesa Ana, fiica lui Fanuel).

În Apus, în trecut, era văzută mai ales ca o sărbătoare a Maicii Domnului, fiind numită, până în 1960, "Purificarea Mariei", cu referire la Legea iudaică: [Lev 12](#).

Prezentarea pruncului Iisus în Templu, în 1470, Muzeul Catharijneconvent, Utrecht

Semnificație În prisma religiei creștine semnificația sărbătorii este dată de Hristos ca lumină a neamurilor. Hristos aduce lumina lui Dumnezeu într-o lume întunecată de păcat. Creștinii trebuie să ducă această lumină în lume, dat fiind că împărtășesc misiunea și viața lui Isus Hristos. El a împlinit acest lucru pentru oameni, prin moartea sa, prin care a nimicit puterea răului. Hristos a devenit asemenea oamenilor prin întrupare și, deoarece El Însuși a fost ispitit, îi ajută pe toți cei care sunt ispitiți.

Sfințirea lumânărilor

- Tradiția sfințirii lumânărilor de praznicul Întâmpinării Domnului este specifică, în România, Ardealului și Maramureșului, ca rezultat al influenței creștinismului.

- De sărbătoarea Lupercaliilor, erau organizate procesiuni cu făclii aprinse în cinstea zeului Pan, socotit drept protector al turmelor și al păstorilor. Zeul Pan era numit și Lupercus..

- În vreme ce credincioșii respectă Întâmpinarea Domnului, în popor se ține Streneia sau Ziua Ursului. Pentru că erau convinși că în această zi pot căpăta ei înșiși puterea ursului, oamenii se ungeau cu grăsime de urs pe 2 februarie și practicau acest ritual în special asupra copiilor.

- Bolnavii erau tratați în această zi prin afumare cu păr de urs. Se mai zice despre Stretenie că este o zi rea, cu multe ceasuri rele, iar cine se naște sau cine face nuntă în această zi va avea parte numai de necazuri și nu-i va merge bine.

- Strămoșii puneau schimbarea vremii pe seama felului în care se comportă ursul, zis și Al Mare ori Martin.

- În tradiția populară, se consideră că în această zi anotimpul rece se confruntă cu cel cald, sărbătoarea fiind un reper pentru prevederea timpului calendaristic. Se credea că, dacă în această zi este soare, ursul iese din bârlog și, văzându-și umbra, se sperie și se retrage, prevestind astfel, prelungirea iernii cu încă 6 săptămâni. Dimpotrivă, dacă în ziua de Stretenie cerul este înnorat, ursul nu-și poate vedea umbra și rămâne afară, prevestind slăbirea frigului și apropierea primăverii.

- Se mai spune că, dacă în ziua de Stretenie este cald, atunci, în cursul anului, va fi vară călduroasă și îmbelșugată, iar dacă în această zi este frig, ger și viscol, atunci vara va fi friguroasă și neroditoare.

- Ce rugăciuni se spun la Întâmpinarea Domnului:

1. **Proparul Întâmpinării Domnului**, glasul „Bucură-te, cea plină de dar,

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele Dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru, luminând pe cei dintru întuneric. Veselește-te și tu, bătrânule drepte, primind în brațe pe Liberatorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă și Învierea.”

2. **Condacul Întâmpinării Domnului**, glasul 1

„Cel ce cu nașterea Ta ai sfințit pântecul Fecioarei și mâinile lui Simeon care Te-au întâmpinat acum le-ai

binecuvântat, și precum se cuvenea ne-ai mântuit pre noi, Hristoase Dumnezeule, împacă lumea ce se găsește în războaie și întărește Biserica, pe care ai iubit-o, Unule, Iubitorule de oameni,,.

4.- BUNA VESTIRE

Buna Vestire sau Anunțarea (în tradiția ortodoxă Blagoveștenia) este o sărbătoare creștină, celebrată în data de 25 martie, în amintirea momentului în care Arhanghelul Gabriel a anunțat-o pe Fecioara Maria că-l va naște pe Iisus din Nazaret.

Cei mai mulți creștini țin această sărbătoare a Bunei Vestiri pe data de 25 martie, nouă luni înainte de Crăciun, când este sărbătorită nașterea lui Iisus (Crăciunul, din latină *incarnatione*).

Buna Vestire, icoană pe lemn
(sec.XVI)

Conform evangheliei după Luca 1:26, Buna Vestire a avut loc „în a șasea lună” a sarcinii Elisabetei, mama lui Ioan Botezătorul.

Atât tradiția catolică cât și cea ortodoxă localizează Buna Vestire în Nazaret, dar locul exact diferă. În tradiția catolică punctul de referință este marcat de Bazilica Anunțării, iar în tradiția ortodoxă de biserica ortodoxă grecească a Bunei Vestiri.

Buna Vestire reprezintă o temă fundamentală în arta creștină în general, mai ales în arta mariană a bisericii catolice, în mod special în timpul Evului Mediu și al Renașterii.

Istoric: O sărbătoare a „Vestirii Nașterii Domnului” se ținea în Răsărit încă din anul 550, la 25 martie. La Roma s-a introdus în sec. al VII-lea.

Conținut: Data de 25 martie este la 9 luni înainte de Crăciun (sărbătoarea Nașterii Domnului) și amintește de ziua în care Arhanghelul Gabriel îi vestește Fecioarei Maria că a fost aleasă să devină mama lui Iisus Hristos.

Semnificație: Buna Vestire făcută Mariei inaugurează „plinirea timpului” (Gal 4, 4), adică împlinirea făgăduințelor și pregătirilor venirii lui Hristos. Maria este chemată să-L zămislească pe Fiul lui Dumnezeu. Încuviințând, a devenit Născătoare de Dumnezeu.

Umindu-se de cele petrecute cu Maria, Sfântul Augustin își imaginează că se adresează îngerului, întrebând: „Spune-mi, îngere, de ce s-a petrecut aceasta cu Maria?”. Îngerul îi arată că răspunsul este cuprins chiar în cuvintele salutului: „Bucură-te, cea plină de har!” (cf. Sermo 291, 6). Origen observă că niciodată un asemenea titlu nu a fost dat unei ființe omenesti și nu mai apare în niciun alt loc din Sfânta Scriptură (cf. In Lucam 6, 7).

Maria primește cu disponibilitate „valul de iubire” a lui Dumnezeu care se revarsă în ea. Și prin aceasta este o ucenică desăvârșită a Fiului ei, care, în ascultare față de Tatăl, își împlinește libertatea și tocmai astfel își exercită libertatea, ascultând.

La Anunțare, în Luca 1:28, îngerul proclamă Mariei „bucură-te ,cea plină de har!” sau „Plecăciune, *ție* căreia *ți* s-a arătat bunăvoință”. Verbul folosit în limba greacă pentru salut, „bucură-te” sau „plecăciune” este „Chairó (χαίρω)”, care, literalmente înseamnă „a se fericii (bucura)”, dar care în același timp, era folosit și ca formă de salut, de unde varietatea traducerilor.

Iar verbul charitoó (χαριτόω) este folosit în traducerea „cea plină de har” sau „căreia *ți* s-a arătat bunăvoință”, în general, școala catolică și ortodoxă a preferat traducerea „plină de har”, care sublinează starea de grație a Mariei, în timp ce protestantismul sublinia actul divin prin care Dumnezeu își revarsă grația (sau harul) divină, nemeritată și benevolentă.

Obiceiuri, tradiții și superstiții de Buna Vestire:

- Zi aducătoare de veste minunată în care oamenii nu au voie să se certe.
- Credincioșii au dezlegare la pește

Blagovestenia este praznicul în amintirea zilei în care Sfântul Arhanghel Gavriil a vestit Sfintei Fecioare că va naște pe Fiul lui Dumnezeu.

- Buna Vestire este prima sărbătoare confirmată în documente, dintre sărbătorile Maicii Domnului. Dată acestei sărbători a variat la început. Astfel, unii o sărbătoreau în ajunul Bobotezei (5 ianuarie), iar în unele Biserici din Apus, ca cele din Spania, Galia și Milano, Buna Vestire s-a sărbătorit pe 18 decembrie.

- Bună Vestire este sărbătorită în fiecare an în perioada Postului Mare, fiind una dintre sărbătorile pentru care Biserica acordă dezlegare la peste, indiferent în ce zi ar cădea această.

Potrivit tradiției, dacă primul cântec al cucului era auzit pe stomacul gol, în spatele omului, era semn rău: „Cucu-n spate mi-a cântat/ și moartea m-a săgetat!” Există obiceiul că în această zi, să se numere de câte ori cucul își cânta numele, număr

ani îmi vei da/ pan' m-oi însura (mărită)?” Dacă se întâmplă că după rostirea acestor cuvinte, cucul să cânte, cântecul sau echivala cu un an de astepare.

Dimpotrivă, dacă el tăcea, tăcerea să era semn că avem de-a face cu o căsătorie grabnică.

De asemenea, craca pe care a cântat cucul de ziua să, era tăiată și pusă în scaldătoarea fetelor, în speranța că flăcăii nu le vor ocoli

Este interzis să dormi prea mult în această zi căci în caz contrar vei fi somnoros de-a lungul întregului an.

Altă superstiție spune că nu este bine să cauți păsările de ouă în această zi sau să le pui sub cloșcă căci altfel puii vor ieși schimonosiți, cu două capete, sau se vor îmbolnăvi. Totodată, ouăle ouate de Bună Vestire nu se păstrează și nici nu se consumă. Evită să te cerți în această zi ori altfel vei avea parte de galcevi de-a lungul întregului an.

În unele zone ale țării, există obiceiul de a face un foc în curte, în dreptul ușii, și a se pune pe lângă foc 3 strachini cu apă, sare și pâine care mai târziu sunt date de pomană. În alte părți, conform tradiției, se așază pe pragul ușii 3 farfurioare cu pâine și sare spre a potoli foamea îngerilor. Aceștia, în schimb, vor păzi și veghea locuința respectivă.

Sărbătoarea Bunei Vestiri a născut, de-a lungul timpului, o serie de datini, superstiții și obiceiuri. Tradiția populară spune că, în această zi aducătoare de veste minunată, oamenii nu au

voie să se certe, fiind mare păcat: cine se ceartă în ziua de Bună Vestire are necazuri tot anul. În această zi se fac și previziuni meteorologice. În popor există credința că așa cum este vremea ziua de Bună Vestire, așa va fi și în ziua de Paști. De Buna Vestire este bine să se pună pe pragul casei pâine și sare pentru hrana îngerilor.

5.- SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Icoana Schimbării la Față

Rafael - Schimbarea la Față (1518-1520) - Ulei pe lemn, Muzele Vaticane, Roma

Schimbarea la Față (sau Transfigurarea Domnului sau Metamorfoza Domnului) este un eveniment descris de evangheliile sinoptice, în care Iisus din Nazaret a fost văzut de apostolii Săi într-o lumină nouă pe Muntele Tabor (Matei 17:1-9, Marcu 9:2-8, Luca 9:28-36). Conform evangheliilor sinoptice, Iisus a devenit strălucitor, a vorbit cu proorocii Moise și cu Ilie, fiind numit Fiul lui Dumnezeu. Interpretii Noului Testament au clasificat Schimbarea la Față drept una din minunile lui Iisus menționate în Evanghelii.

Particularitatea Schimbării la Față este aceea că apostolii Săi văd în Iisus din Nazaret lumina divină. Similar, conform evangheliei după Ioan, la ultimul discurs public al lui Iisus, apostolii au auzit „vocea lui Dumnezeu” (Ioan 12,28), în timp ce alții au auzit doar „zgomot de tunet” (Ioan 12,29).

„Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată,

Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă vorești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nor zicând: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L". Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte. Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți."

— Matei 17:1-9[4]

Interpretări

Toma de Aquino a considerat Schimbarea la Față drept cea mai mare minune, în sensul că aceasta completează harul botezului și arată celor credincioși perfecțiunea vieții în Împărăția lui Dumnezeu.

Schimbarea la Față a Domnului: Tradiții și obiceiuri

Sărbătoarea

Schimbarea la Față a Domnului este prăznuită pe data de 6 august și este privită și ca începutul toamnei, această zi fiind socotită zi de hotar pentru vară. Din această zi vremea începe să se schimbe și să se răcească.

Semnificația sărbătorii Schimbarea la Față a Domnului este vederea lui Dumnezeu și transfigurarea omului, posibilitatea lui de a îndumnezei încă din viața aceasta. În satele românești încă se mai păstrează viu spiritul acestei sărbători. De ea sunt legate o serie întreagă de obiceiuri, datini, tradiții și superstiții.

Acest praznic este unul foarte important, este una dintre acele zile când cerurile se deschid, iar cei aleși de Dumnezeu pot vedea Porțile Raiului.

- Sărbătoarea Schimbarea la Față a Domnului este, totodată, privită ca și începutul toamnei. De aceea, începând cu această zi nu mai este voie la scăldat în ape curgătoare, nici la spălat rufe în râu.

- În această perioadă se sfințesc grădinile, boabele de grâu pentru semănat, recoltele.

- Credincioșii duc la biserică prinoase din roadele pe care le au. Acestea vor fi binecuvântate de preot și împărțite celor sărmani.

- De asemenea, viii nu trebuie să-i uite nici pe cei trecuți în neființă și să facă pomană în amintirea și pentru sufletul acestora, potrivit crestinortodox.ro.

Cei care nu cinstesc această sărbătoare vor fi uscați și gălbejiți ca florile care de acum încep să se veștejească.

- Totodată, de sărbătoarea Schimbarea la Față a Domnului, se spune că nu este bine să se mănânce struguri nesfințiți. Cei care vor face acest lucru vor avea dureri de burtă.

- altă superstiție spune că, cei care nu-și vor vedea capul la răsăritul soarelui în dimineața respectivă, vor muri până la sfârșitul anului.

- De asemenea, este bine să te împaci cu cei cu care ești certat în această zi de sărbătoare. Totodată, nu trebuie să fii certat cu nimeni.

- Femeile însărcinate care vor cinsti această zi de mare sărbătoare în calendarul ortodox vor avea parte, conform superstiției, de o naștere ușoară.

- altă superstiție spune că, dacă această zi va fi una însoțită, toamna va fi una roditoare și îmbelșugată.

- Tot în această zi, tradiția populară amintește că este bine să evităm călătoriile, chiar și pe distanțe scurte, pentru că există riscul să rătăcim drumul spre casă. În acest caz, putem să ne întoarcem doar în anul viitor, odată cu venirea berzelor.

- Cine are o suferință trupească sau sufletească este bine să urmărească zborul berzelor. Pentru că așa cum pleacă berzele, tot așa va pleca și suferința sa.

- Rândunelele se pregătesc de plecare, odată cu berzele, care le ajută să traverseze oceanul în siguranță, purtându-le în spate.

6.- ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Adormirea Maicii Domnului este o sărbătoare ortodoxă și catolică celebrată pe 15 august, în care se comemorează trecerea Fecioarei Maria din această lume. Potrivit scrierilor apocrife despre Adormirea Maicii Domnului, Fecioara Maria și-a trăit ultimii ani pe pământ la Efes, alături de Ioan Evanghelistul. Ea nu a gustat niciodată moartea, ci pur și simplu a adormit, ca toți oamenii, curând după aceea fiind ridicată cu trup și suflet la ceruri (exact ca Isus din Nazaret). Cei care au fost martorii acestui miracol au fost ucenicii lui Isus și prietenii Sf. Maria.

Sfânta Maria este sărbătorită de două ori. O dată pe data de 15 august, atunci când creștinii prăznuiesc Adormirea Maicii Domnului și a doua oară pe data de 8 septembrie, atunci când Biserica sărbătorește Nașterea Maicii Domnului.

Despre această sărbătoare nu găsim informații în Sfintele Evanghelii, ci numai în Tradiția Bisericii.

Potrivit Tradiției, Maica Domnului a mai trăit 11 ani după înălțarea Mântuitorului. Maica Domnului a fost înștiințată de îngerul Gavriil de mutarea ei din această viață: "Acestea zice Fiul tău: Vremea este a muta pe maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare".

După ce Fecioara Maria și-a cerut iertăciune de la toți, și-a dat duhul. Domnul Însuși S-a

coborât din ceruri pentru a primi în mâinile Sale sufletul ei cel sfânt.

Adormirea Maicii Domnului,
lucrare de [Bruegel](#) (1564)

Atunci s-au petrecut multe minuni: ochii orbilor și auzul surzilor s-au deschis, ologii și bolnavii s-au vindecat, scrie crestinortodox.ro. Trupul ei nu a rămas în mormânt, pentru că Fiul ei, Cel care a biruit moartea, l-a ridicat la cer. Sfinții Părinți afirmă că după cum trupul ei a rămas integru, adică feciorelnic, în timpul nașterii lui Hristos din ea,

tot așa a rămas trupul ei fără stricăciune întru adormirea și mutarea ei de la viața pământească la viața cerească.

Sfinții Apostoli au fost aduși de Sfântul Duh din locurile în care vesteau Evanghelia, ca să-și ia rămas-bun de la Maica Domnului

Numai Sfântul Apostol Toma nu a fost de față la înmormântare, dar prin lucrarea lui Dumnezeu s-a învrednicit și el să ajungă la mormântul Maicii Domnului, după trei zile de la îngroparea ei. Deschizându-se mormântul, nu a mai fost găsit

trupul acesteia, ci doar giulgiul, semn că trupul ei fusese ridicat la cer. Adormirea Maicii Domnului este cea mai veche sărbătoare închinată Sfintei Fecioare Maria. Mărturii despre existența acestei sărbători avem începând din secolul al V-lea, când cultul Maicii Domnului începe să se dezvolte foarte mult, mai ales după Sinodul IV Ecumenic, care a hotărât că Maica Domnului este Născătoare de Dumnezeu.

Locul de origine al sărbătorii este probabil Ierusalim, Orașul Sfânt, unde se păstrează până astăzi, în apropierea Grădinii Ghetsimani, mormântul Maicii Domnului și biserica zidită pe acest mormânt. În spatele mormântului Maicii Domnului din această biserică este pusă la închinare pentru pelerini icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, cunoscută sub numele de Ierusalimitissa. Generalizarea Praznicului Adormirii Maicii Domnului în Răsărit s-ar datora împăratului bizantin Mauriciu (528-603), care a rezidit Biserica Maicii Domnului din Ghetsimani și care a fixat definitiv data sărbătoririi la 15 august. În Apus, sărbătoarea a fost generalizată mai târziu, de către Papa Teodor I (642-649), care era originar din Ierusalim și care a impus data de 15 august pentru sărbătorirea Adormirii Maicii Preacurate, ca în Răsărit. Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este considerată de mai mulți teologi drept „Paștele verii”, fiind sărbătoarea cea mai cunoscută în popor din acest anotimp și cea mai importantă din cele închinare Născătoarei de Dumnezeu. În aceasta zi, ortodocșii sărbătoresc atât moartea și îngroparea, cât și învierea și înălțarea la cer a Maicii Domnului. Asemănările dintre cele două mari praznice împărătești sunt exprimate în modul cel mai evident la nivel liturgic. În acest sens, Maica Domnului este singura dintre Sfinții Bisericii Ortodoxe care are o rânduală liturgică a punerii în mormânt, asemenea cu cea a Mântuitorului Iisus Hristos.

Credincioșii care participă la Slujba Vecerniei Adormirii Maicii Domnului retrăiesc parcă o nouă Sâmbătă Mare din Săptămâna Patimilor. În biserică se cântă imnuri precum Prohodul și Binecuvântările Maicii Domnului, iar Epitaful Maicii Domnului este purtat în procesiune împrejurul locașului de cult.

15 August – Ziua Marinei, Maica Domnului fiind patroana spirituală a marinarilor

Adormirea Maicii Domnului – tradiții și superstiții de Sfânta Maria

Dacă ești însărcinată, în ziua de 14 august, premergătoare sărbătorii Sf. Maria, nu trebuie să muncești sau să trebăluiești pentru a avea o naștere ușoară și un copil sănătos.

Se crede că femeile însărcinate care nu respectă această tradiție vor avea dureri mari la naștere;

Fetele care doresc să se mărite trebuie să spele cu apă de busuioc icoana Maicii Domnului pentru ca Fecioara să le ajute să-și întâlnească alesul;

De asemenea, ziua de 15 august este ultima zi a verii când florile pot fi culese și să fie bune de leac;

Cine se roagă, ținând post negru, la Sfânta Fecioară, scapă de necazuri grele, de boli, de pagube și capătă în schimb alinare și împlinire;

În această zi, se oficiază slujbe importante și se organizează hramuri;

Adormirea Maicii Domnului - Sărbătoare de Sfânta Maria **Adormirea Maicii Domnului – Sărbătoare de Sfânta Maria**

Conform unei alte superstiții, este interzis ca în această zi să îți tunzi părul și să îl arunci, la fel cum este interzis să mergi înapoi. De ce? Pentru că dacă nu respecti întocmai aceste datini, dracul va râde, iar Maica Domnului se va întrista și va plânge;

Înflorirea trandafirilor chiar de Sfânta Marie anunță sosirea unei toamne blânde și îndelungate;

Se spune că în această zi rugăciunile către Sfânta Maria sunt cele mai ascultate din tot anul, așa că dacă ai probleme grave, nu ezită să spui o rugăciune către ea.

Adormirea Maicii Domnului – tradiția spune că se împart struguri pentru morți;

În dimineața zilei în care este cinstită Adormirea Maicii Domnului se obișnuiește ca femeile să meargă la biserică și să împartă struguri pentru cei trecuți la cele veșnice.

În unele zone se dau pentru sufletele celor decedați prune coapte și faguri de miere;

Începând cu această zi, ciobanii coboară oile de la munte, bărbații își schimbă pălăria cu căciula;

Se interzice scăldatul în apa râurilor, spurcată de cerb și dormitul pe prispă;

Schimbările de anotimp au fost interpretare în popor că fiind semne ale tristeții naturii, care regretă plecarea Sfintei Fecioare. Din acest motiv, iarba nu mai crește, iar frunzele încep să se îngălbenescă;

De pe 15 august se deschidea în satul tradițional un important sezon al nunților, sezon care ținea până la intrarea în postul Crăciunului;

În această zi se organizau târgurile și iarmaroacele de toamnă;

În această zi creștinii se roagă mai intens Maicii Domnului, știind că Mântuitorul nu lasă nimic neîmplinit.

Nu se aprinde focul în sobă de ziua Adormirii Maicii Domnului. Conform superstițiilor, acesta este un gest care poate atrage boala și ghinionul.

7.- NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

Nașterea Maicii Domnului, cunoscută în popor și ca Sfânta Maria Mică, este o zi de sărbătoare creștină care prăznuiește nașterea Fecioarei Maria, mama lui Isus. Bisericele catolică și ortodoxă sărbătoresc Nașterea Maicii Domnului în ziua de 8 septembrie.

Nașterea Maicii Domnului

Canonul biblic modern nu consemnează nașterea Fecioarei Maria. Cu toate că nu este relatat în Noul Testament, acest eveniment este prezentat în alte surse dintre care cea mai veche este Protoevanghelia lui Iacob (5:2), carte apocrifă care a fost scrisă la sfârșitul secolului al II-lea și relatează originea și copilăria Fecioarei Maria. Conform acesteia, Maria a avut o descendență atât împărătească, cât și preoțească: tatăl ei, Ioachim, proveinea din seminția lui Iuda, fiind urmaș al regelui David, iar mama ei se numea Ana.

În cazul sfinților, Biserica prăznuiește ziua morții lor, iar Sfântul Ioan Botezătorul și Sfânta Fecioară Maria sunt singurii sfinți cărora li se sărbătorește ziua nașterii pentru care este sărbătorită ziua nașterii Sf. Ioan Botezătorul și ziua nașterii Sf. Fecioare Maria se datorează misiunii unice pe care fiecare a avut-o în istoria mântuirii, dar, de asemenea, în mod tradițional pentru că au

fost sfinți încă de la nașterea lor (în cazul Fecioarei Maria, vezi dogma Imaculata Concepție; Ioan a fost sfințit în pântecele Sfintei Elisabeta conform interpretării tradiționale a versetului Luca 1:15).

Cinstirea vieții curate a Sfintei Fecioare Maria este celebrată pe scară largă în mai multe culturi de pe teritoriul Pământului.

Informații populare

Protoevanghelia lui Iacob, a cărei formă scrisă a fost definitivată probabil la începutul secolului al II-lea, îl descrie pe tatăl Mariei, Ioachim, ca fiind un membru bogat al uneia dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel. El și soția sa, Ana, erau foarte îndurerăți că nu aveau copii. Scrierile bisericești plasează locul de naștere al Fecioarei Maria în orașul antic Sepphoris din Palestina, unde a fost excavată o bazilică din secolul al V-lea.

Procesiune cu ocazia sărbătoririi
Nașterii Fecioarei Maria
la Mangalore, India

Prunca Maria înfășată în
pelinci. Muzeul
orașului Valenzuela, Filipine.

Unele scrieri menționează că nașterea Fecioarei Maria a avut loc în Nazaret, în timp ce altele susțin că a avut loc într-o casă lângă Poarta Oilor din Ierusalim. Este posibil ca un om bogat precum Ioachim să fi avut o casă atât în Iudeea, cât și în Galileea. Cu toate acestea, Charles Souvay, scriind în Enciclopedia Catolică, consemnează că ipoteza că Ioachim a avut turme mari nu poate fi afirmată cu certitudine, deoarece sursele acestei afirmații sunt „... de o valoare foarte îndoielnică”.

Zi de sărbătoare

Nașterea Sfintei Fecioare Maria este prăznuită ca o sărbătoare liturgică în calendarul roman general și în majoritatea calendarelor liturgice anglicane pe 8 septembrie, la nouă luni după sărbătoarea Imaculatei Concepții, celebrată pe 8

decembrie. Sărbătoarea este inclusă și în calendarul roman tridentin în ziua de 8 septembrie. Această dată este sărbătorită, de asemenea, și de Biserica Ortodoxă de rit apusean. Înainte de reformele realizate de papa Pius al XII-lea, calendarul roman general din 1954 păstra Nașterea Sfintei Fecioare Maria ca o octavă, de când octava a fost înființată de papa Inocențiu al IV-lea în 1243.

Ortodocșii de rit bizantin sărbătoresc, de asemenea, Nașterea Maicii Domnului pe 8 septembrie. Biserica Ortodoxă Siriacă celebrează această sărbătoare tot pe 8 septembrie, la fel ca și biserica ei soră, Biserica Ortodoxă Antiohiană de rit bizantin. Pentru bisericile care folosesc în scopuri liturgice vechiul calendar iulian, ziua de 8 septembrie cade în ziua de 21 septembrie din calendarul gregorian. Cu alte cuvinte, Bisericile „veterocalendariste”, precum Biserica Ortodoxă Rusă, continuă să celebreze Nașterea Maicii Domnului în 8 septembrie, care este 21 septembrie potrivit calendarului laic folosit pe scară largă. Biserica Apostolică Armeană folosește, de asemenea, data tradițională de 8 septembrie. Cu toate acestea, creștinii ortodocși copti și creștinii ortodocși etiopieni sărbătoresc Nașterea Maicii Domnului pe 9 mai (1 Bashans, EC 1 Ginbot).

Istoric Cea mai veche menționare a sărbătorii Nașterea Fecioarei Maria provine dintr-un imn scris în secolul al VI-lea. Această sărbătoare ar putea să-și aibă originea în Siria sau Palestina cândva pe la începutul secolului al VI-lea, când, după Conciliul de la Efes (431), a avut loc o intensificare considerabilă a cultului Maicii Domnului în special în Siria.

Prima celebrare liturgică a Nașterii Fecioarei Maria a avut loc cu prilejul sfințirii în secolul al VI-lea a *Basilica Sanctae Mariae ubi nata est*, cunoscută acum ca Biserica „Sf. Ana” din Ierusalim. Biserica originală, construită în secolul al V-lea, era o bazilică mariană ridicată pe locul cunoscut sub numele de imășul păstorului, unde se credea că ar fi fost casa părinților Fecioarei Maria. Potrivit mărturiilor documentare, creștinii bizantini sărbătoreau Nașterea Sfintei Fecioare Maria în secolul al VII-lea. Întrucât povestea Nașterii Fecioarei Maria este cunoscută doar din surse apocrife, Biserica Occidentală Latină a adoptat mai lent această sărbătoare.

Nașterea Fecioarei Maria a început să fie sărbătorită la Roma spre sfârșitul secolului al VII-lea, fiind adusă acolo de călugării

orientali. În calendarul bizantin este prima sărbătoare mare a anului bisericesc, acesta începând în tradiția răsăriteană la 1 septembrie

Miniatura germană Nașterea Fecioarei Maria (sec. al XII-lea), în care tatăl ei, Ioachim, poartă o pălărie evreiască

Legende

Biserica din Angers (Franța) susține că Sf. Maurilius (episcop de Angers) a instituit această sărbătoare în oraș ca urmare a unei revelații care a avut loc în jurul anului 430. În noaptea de 8 septembrie, un bărbat a auzit îngerii cântând în cer și, întrebându-i motivul, ei i-au spus că se bucurau pentru că Fecioara Maria s-a născut în acea noapte; această tradiție nu este confirmată de mărturii istorice.

În scripturile islamice

Nașterea Fecioarei Maria este

relatăată în cea de-a treia sură (capitol) a Coranului, care se referă la tatăl ei, Imran, după care este numit capitolul, precum și la mama ei, Ana. Soția lui Imran s-a rugat lui Dumnezeu să îi îndeplinească dorința de a avea un copil și a jurat că, dacă rugăciunea îi va fi acceptată, copilul ei (despre care a crezut inițial că va fi băiat) va fi dedicat slujirii lui Dumnezeu (o paralelă directă cu povestea Anei din Vechiul Testament, care l-a născut pe judecătorul și proorocul Samuel).

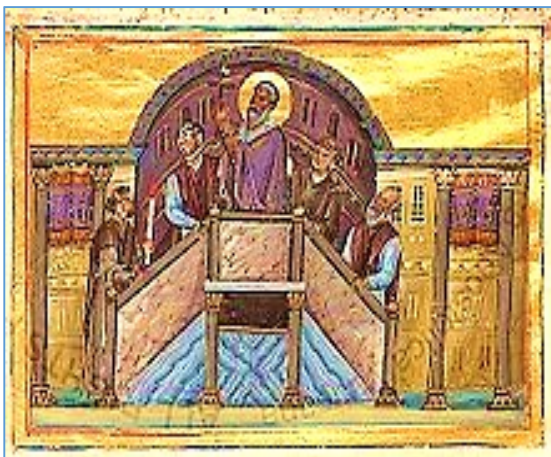
Ea s-a rugat ca Dumnezeu să-i protejeze fiica împotriva Satanei (Shayṭān), iar tradiția musulmană menționează un hadith, care consemnează că singurii copii născuți fără „atingerea lui Satan”, au fost Maria și Isus.

8.- ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

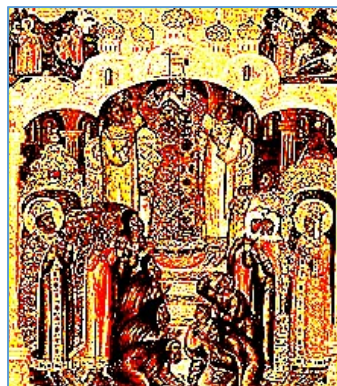
Înălțarea Sfintei Cruci este cea mai veche și cea mai importantă dintre sărbătorile creștine închinată cinstirii Crucii lui Iisus. Atât în calendarul bizantin (ortodox și greco-catolic), cât și în cel latin, această sărbătoare se ține pe data de 14 septembrie. Sărbătorirea descoperirii Sfintei Cruci în ziua de 14 septembrie este atestată la Ierusalim încă din secolul al IV-lea.

Înălțarea Sfintei Cruci a început să se sărbătorească abia câteva secole mai târziu la Constantinopol în 14 septembrie,

când a fost rememorat, de asemenea, evenimentul readucerii la Ierusalim a Sfintei Cruci după ce fusese capturată de perși.

Episcopul Macarie al Ierusalimului arată poporului Sfânta Cruce, Menologul împăratului Vasile al II-lea, secolul al XI-lea

Icoană rusească a Înălțării Sfintei Cruci, secolul al XVII-lea, [Galeria Tretyakov, Moscova](#) Episcopul Macarie arată poporului Sfânta Cruce,

Semnificație

Prin această sărbătoare creștinii comemorează două evenimente deosebite din istoria lemnului crucii:

- aflarea crucii (de către Sfânta Elena, mama împăratușii Constantin cel Mare pe care a fost răstignit Iisus și înălțarea ei solemnă, în văzul tuturor, de episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie 326;
- readucerea lemnului crucii de la perși, în anul 629, pe timpul împăratului bizantin Heraclius I, care a depus-o în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, după care patriarhul Zaharia de Ierusalim a înălțat-o în văzul tuturor, la 14 septembrie 630.

Istorie

Începutul cultului public și oficial al crucii lui Isus s-a petrecut în anul 326, cu ocazia sfințirii bisericii zidite de împăratul Constantin cel Mare, la propunerea împărătesei Elena, pe Golgota, locul Calvarului și al îngropării lui Isus (vestita Biserică a Sfântului Mormânt sau Martirion/Martyrium, iar mai târziu „Ad Crucem”). Conform pelerinei creștine Egeria (sec. IV), în această biserică, consacrată în ziua de 13 septembrie, a fost depusă spre păstrare cea mai mare parte a lemnului Sfintei

Cruci, descoperită de puțină vreme de Sfânta Elena, mama lui Constantin.

Dar sărbătoarea liturgică a Înălțării Sfintei Cruci s-a stabilit o zi mai târziu, pe 14 septembrie, și așa s-a transmis și în Occident, cu începere din secolele VII-VIII, când la evenimentul din secolul al IV-lea s-a adăugat comemorarea redobândirii relicvei Sfintei Cruci de către împăratul bizantin Heraclius I în anul 629. Cu cincisprezece ani mai înainte, în anul 614, generalul persan Shahrbaraz a asediat și cucerit Cetatea Sfântă a Ierusalimului, în numele regelui Cosroe Parviz (590, 591-628), luând racla cu lemnul Sfintei Cruci ca pradă de război.^[7] Heraclius a recuperat Crucea prin război și a depus-o în Biserica Sfântului Mormânt.

Unii autori (precum Holger Klein și Paul Speck) susțin că prețioasa relicvă a fost adusă de împăratul Heraclius la Constantinopol în toamna anului 629 și abia apoi returnată la Ierusalim.

Itinerariul Sfintei Cruci diferă însă de la un autor la altul: Speck susține că perșii au predat relicva după înfrângerea lor, iar aceasta a ajuns la Ierusalim în toamna anului 628 unde a fost venerată de credincioși și abia apoi a fost transportată la Constantinopol, în timp ce Klein afirmă că Heraclius a adus-o mai întâi la Constantinopol pentru a fi venerată de locuitorii capitalei bizantine și a trimis-o mai apoi la Ierusalim, unde a fost prezentată credincioșilor la 21 martie 630. *Breviarium*ul lui Nikephoros susține că Sfânta Cruce a fost adusă mai întâi la Ierusalim și apoi a fost trimisă la Constantinopol, unde a fost purtată în procesiune până la Vlaherne.

Sfânta Cruce a fost spartă ulterior în mai multe așchii. Armata sultanului ayyubid Saladin au învins armatele cruciate conduse de regele franc Guy de Lusignan în Bătălia de la Hattin (3-4 iulie 1187) și au capturat relicvele Sfintei Cruci, care fuseseră aduse acolo de episcopul de Betleem.^[9] Ulterior, musulmanii au capturat Ierusalimul. În iulie 1191 armatele cruciate conduse de Richard Inimă de Leu și de Filip al II-lea al Franței au capturat cetatea Acra, iar tratatul de pace încheiat între creștini și musulmani prevedea, printre altele, returnarea Sfintei Cruci, confiscate în Bătălia de la Hattin. Cu toate acestea, în urma acestei cruciade, rămășițele din Sfânta Cruce care rămăseseră la Ierusalim au fost pierdute. Au rămas doar bucățile trimise de Sfânta Elena la Constantinopol și la Roma.

Imnografia bizantină a sărbătorii

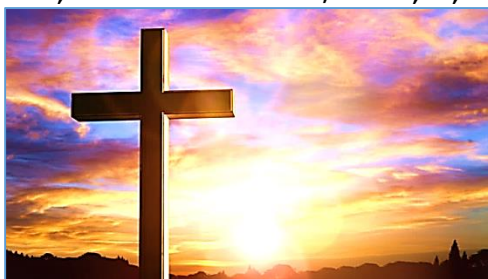
Tropar (glasul 1)

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta. Biruință binecredincioșilor creștini asupra celor potrivnici dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Condac (glasul 4)

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruință asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruință.

Înălțarea Sfintei Cruci, tradiții și obiceiuri.

Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci a fost instituită de către Biserică în urma a două evenimente. Primul ține de aflarea Crucii pe care a fost răstignit Iisus Hristos și înălțarea ei în văzul poporului, la 14 septembrie 335.

Cel de-al doilea eveniment este aducerea Crucii de la perși în anul 629. Împăratul bizantin Heraclius a depus-o în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, după ce patriarhul Zaharia a înălțat-o în văzul credincioșilor.

- În popor, această sărbătoare se mai numește și Ziua Crucii și este considerată dată ce vestește sfârșitul verii și începutul toamnei.

- Conform tradiției populare, de ziua Crucii se închide, reptilele și plantele ce au fost lăsate la lumină în primăvera.

9.- SĂRBĂTOAREA TUTUROR SFINȚILOR

Postat de Pr.Eugen, 29 Octombrie 2014

Sărbătoarea Tuturor Sfinților își are originea în practica Bisericii din Antiohia, care chiar în primele veacuri îi sărbătorea cu un fast deosebit pe toți martirii creștinătății, știuți și neștiuți, în prima duminică după solemnitătea Coborârii Duhului Sfânt, considerând că tăria, curajul și statornicia martirilor sunt prin excelență opera Duhului Sfânt, promis și dăruit Bisericii Sale de către Cristos Mântuitorul. Biserica din Roma a adoptat această sărbătoare în secolul al VI-lea. După o sută de ani, papa Bonifaciu al IV-lea a fixat data sărbătorii tuturor martirilor la 13 mai, zi în care Panteonul roman, transformat în biserică creștină, a fost sfințit și dedicat Născătoarei de Dumnezeu și

tuturor martirilor, primind numele de Sancta Maria ad martyres – „Sfânta Maria între martiri”.

În timpul slujbei solemne din ziua de 13 mai, la un anumit moment, peste mulțimea credincioșilor se revărsa o ploaie de petale de trandafiri roșii-stacojii, coborând lin de la înălțimea luminătoarelor cupolei maiestuoase. Ulterior, sărbătoarea și-a lărgit conținutul, devenind sărbătoarea

„Tuturor Sfinților”, și a fost extinsă la toate Bisericile din Apus. În anul 835, papa Grigore al IV-lea a transferat sărbătoarea la 1 noiembrie, dată la care se celebrează și astăzi.

Alegerea zilei de 1 noiembrie se pare că a fost făcută din motive de ordin simbolic și de ordin practic. Luna octombrie este luna culesului roadelor de pe câmp, din livezi, din vii; intrând în luna noiembrie, omul începe să se bucure de roadele muncii sale din anul respectiv.

Acesta este un prilej potrivit pentru contemplarea roadelor viței care este Cristos, ale activității apostolice a Bisericii, ale eforturilor și sacrificiilor oamenilor de bunăvoință, roade întruchipate în sfinții din ceruri. Pe de altă parte, după cum ne informează cronicarul Ioan Belet, cu ocazia sărbătorii Tuturor Sfinților, se îndreptau spre Roma mulțimi nenumărate de pelerini dornici să adune în mâini cât mai multe petale de trandafiri și în inimi bucuria întâlnirii cu Cetatea Eternă și cu Părintele Creștinătății. Procurarea hranei și băuturii necesare pentru mulțimile venite la sărbătoare pune probleme care, la 1 noiembrie, după luna culesului, se rezolvau mai ușor decât la 13 mai.

Prin sărbătoarea de la 1 noiembrie, Biserica aduce un omagiu solemn celor care, urmând chemarea lui Dumnezeu, au împlinit cuvântul lui Cristos: „Fiți desăvârșiți, precum este desăvârșit Tatăl vostru ceresc” (M. V, 48); numărul lor este cu mult mai mare decât al celor declarați ca atare de autoritatea bisericească și înscriși zi de zi în calendare. Sfântul Apostol Ioan, căruia Dumnezeu i-a dat harul de a contempla pentru o clipă locuința fericită a sfinților, scrie în Apocalipsul său (VII, 9-17): „Am privit, și iată o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, din toate națiunile, triburile, popoarele și

limbile... Aceștia sunt cei veniți din asuprirea cea mare, care și-au spălat hainele și le-au albit cu sângele Mielului... Nu le va mai fi nici foame, nici sete; nu-i va mai bate soarele, nici căldurile, căci Mielul îi va duce la izvoarele apelor vieții, iar Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor". Între ei se află oameni de toate vârstele, condițiile sociale și profesiunile; din toate timpurile, începând de la cei dintâi oameni și până în clipa de față; de pe toate regiunile pământului, din coliba de gheață de la poli, ca și din junglele Ecuatorului; provenind din toate civilizațiile pământului, dintre care cele mai multe astăzi sunt acoperite de nisipul pustiurilor și al uitării omenești. Cinstindu-i pe sfinți, noi îl cinstim pe Dumnezeu cel Întreit Sfânt și pe Fiul Omului, prin care ajungem la Tatăl: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine» (I. XIV, 6); cunoașterea și admirarea vieții lor, reproducerea înfățișării lor în icoane și statui, urmarea exemplului pe care ni le dau ei reprezintă răspunsul nostru la îndemnul psalmistului: «Lăudați-l pe Domnul în minunatele Sale lucrări» (Ps. 150). Or, opera supremă a celui Atotputernic sunt sufletele create pentru veșnicie și sfințite prin „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor". (Tit. II, 11)

Sărbătoarea Tuturor Sfinților, prin lecturile propuse la Sfânta Liturghie, ne expune învățătura Bisericii lui Cristos despre sfințenie; ea nu constă în fapte extraordinare, impresionante, ci în realizarea practică a principiilor cuprinse în predica de pe munte. Sfinți și fericiți sunt cei cu inima dezlipită de cele trecătoare, cei care suferă, cei flămânzi și însetați după dreptate, cei cu inima curată, făcătorii de pace, cei prigoniți pentru dreptate, cei milostivi și blânzi. În rândul sfinților cinstiți de Biserică se cuprind și mulțimi nenumărate de oameni, care, fără să-l cunoască pe Cristos, și-au trăit viața în dreptatea și iubirea arătată de harul divin prin glasul conștiinței; se află și nenumărați creștini umili, care, în tăcere și resemnare, și-au împlinit datoriile zilnice și au purtat crucea suferințelor fără a atrage atenția altora, suportând uneori nedreptăți amare ori ironii umilitoare; toți acești sfinți necunoscuți împodobesc firmamentul împărăției cerești asemenea stelelor necunoscute nouă, dar știute și iubite de Creatorul lor.

Aproape de noi, delimitând spațiul existenței noastre sufletești, se află Soarele Dreptății, „Cel singur Sfânt, singur Domn, singur Preaînalt", și Fecioara Preacurată, luna ce picură lumina speranței în inimile stăpânite de întunecimea aducătoare

de neliniști și temeri. Alături de ei stă Sfântul Ioan Botezătorul cu ceata venerabilă a patriarhilor, profeților și dreptilor Vechiului Testament, înconjurându-l pe Sfântul Iosif, tatăl purtător de grijă al Fiului lui David și soțul preacurat al Celei mai distinse fiice a Sionului. Urmează sfinții apostoli, martirii, mărturisitorii, păstoriile sufletești, învățătorii, călugării și călugărițele, fecioarele și văduvele, tații și mamele, soții și soțiile, copiii nevinovați și tinerii demni și curajoși, conducătorii de popoare și umilii servitori, meseriași și oameni de știință, agricultorii și muncitorii industriali, medicii și ostașii etc. Din mijlocul tuturor grupurilor umane, toți cei care, în viața pământească, au trăit ca adevărați copii ai lui Dumnezeu, astăzi sunt fericiți în cer și cinstiți în sărbătoarea Tuturor Sfinților. Sfântul Augustin ne destăinuie taina sfințeniei: „Copiii lui Dumnezeu nu se deosebesc cu nimic de fiii întunericului, decât prin iubire”. Cuvintele sfântului episcop de Hippone sunt ecoul învățaturii fundamentale a credinței creștine, expusă pe larg în scrierile Sfântului Apostol Ioan. (I, II și III) „Cine zice că este în lumină și îl urăște pe fratele său se află încă în întuneric. Cine îl iubește pe fratele său rămâne în lumină, iar în el nu este primejdie de cădere” (II. II, 9-10). „Dragii mei, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea vine de la Dumnezeu și oricine îl iubește pe aproapele este născut din Dumnezeu și îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste... Dumnezeu este dragoste, cine rămâne în dragoste, în Dumnezeu rămâne și Dumnezeu rămâne în el” (I. Ioan IV,7,16).

10.- ZIUA MORȚILOR

Sărbătorită de

Mexic și regiuni cu populație însemnată de mexicani

Semnificație

Perioadă de rugăciune și amintire a prietenilor și rudelor care au murit

Data

1-2 noiembrie

Asociere

Sărbătoarea Tuturor Sfinților, Ziua morților, Halloween

Ziua Morților

este o sărbătoare din Mexic, celebrată anual pe 1-2 noiembrie, atât în țara de origine, cât și în zonele cu populație mare de mexicani (Sud-Vestul Statelor Unite, Canada, Venezuela, Regatul Unit, etc.), având o semnificație similară cu Sărbătoarea Tuturor Sfinților și Luminația ortodoxă. Sărbătoarea presupune unificarea familiei și prietenilor la mormântul celui decedat pentru **comemorarea sa prin ofrande și rugăciuni.**

Altar de sărbătoare comemorând un bărbat decedat din Milpa Alta, Ciudad de México

Ziua Morților reprezintă o perioadă de festivități, ci nu de jeliere.

În general, în Mexic, Academicienii mexicani sunt împărțiți în a decide dacă *Día de los Muertos* are rădăcini indigene pre-hispanice sau dacă este o versiune de secol XX al unui set de obiceiuri spaniole.

În 2008, tradiția a fost inclusă de către UNESCO în Patrimoniul cultural imaterial al umanității.

Origini și credințe

Mictlantecuhtli, zeul morții în mitologia aztecă. Îi erau închinete ofrande sub

formă de acoperăminte, miresme, sfori colorate, mănunchiuri de bumbac și lemne de foc.

Poporul Teotihuacán obișnuia să-și cinstească morții practicând ritualuri intense și folosindu-se de vase, pietre de jad și copal, cuțite și semințe, cu scopul de a trimite în siguranță spiritele decedaților într-unul dintre cele patru paradisuri. Aceștia sacrificau câini din rasa Xoloitzcuintle și îi îngropau cu persoana decedată, pentru a-i ghida sufletul prin trecerea în lumea subterană.

Pentru vechii mesomericieni, moartea nu avea conotațiile morale ale religiei creștine, în care ideile iadului și raiului servesc la pedepsire sau recompensare. Dimpotrivă, aceștia credeau că direcțiile destinate sufletelor răposaților erau determinate de tipul de moarte pe care îl suferiseră, ci nu de comportamentul lor din timpul vieții. Principalele civilizații reprezentative ale zonei mesoamericane, aztecii și mayașii, au dezvoltat un ritual bogat în jurul cultului strămoșilor și al morții în sine, care

constituie baza actualii Zile a Morților.

Aztecii credeau că locul de odihnă al sufletului ar putea avea patru destinații: **Tlalocan** sau paradisul lui Tláloc, zeul

ploii. Cei care au murit în circumstanțe legate de apă mergeau în acest loc: cei care s-au înecat, cei uciși de trăsnet, cei care au murit din cauza unor boli precum gută, hidropizie sau scabie, precum și copiii sacrificați zeului. *Tlalocanul* era un loc de odihnă și abundență.

Omeyocán, paradisul soarelui, prezidat de Huitzilopochtli, zeul războiului. Numai cei uciși în luptă, captivii care s-au sacrificat și femeile care au murit la naștere veneau în acest loc. *Omeyocánul* era un ținut de bucurie permanentă, unde soarele era venerat prin muzică, cântece și dansuri.

Mictlán, destinat celor care au murit de moarte naturală. Acest loc era condus de Mictlantecuhtli și Mictecacihuatl, stăpânii morții. Era un tărâm obscur din care nu se mai putea ieși.

Chichihuacuauhco, locul în care mergeau copiii morți înainte să fie botezați. Aici erau hrăniți de un arbore din crengile căruia picura lapte.

Tradiții și obiceiuri

Oameni înconjurați în jurul mormintelor de Noaptea Morților, 2013 (Michoacán, Mexic)

- De Ziua Morților, oamenii frecventează cimitirele pentru a acompania sufletele celor decedați. Se construiesc altare, decorate cu flori (*Gălbenele mexicane*), pe care sunt expuse

mâncărurile și băuturile preferate ale răposatului, însoțite de fotografii și obiecte ce aparțineau acestuia. Ofrandele au ca scop chemarea sufletelor victimelor, ca acestea să audă rugăciunile și poveștile spuse de cei ce trăiesc. Tonul ceremoniilor este unul plin de umor, celebranții amintindu-și evenimente amuzante cu persoana pierdută.

- Planurile pentru Ziua Morților se fac pe tot parcursul anului. În perioada sărbătorilor, familiile obișnuiesc să curețe și să înfloreze mormintele.

- Se folosesc tămâie și copal, pentru a purifica energiile criptelor, sfințind mediul.

- Pentru copiii morți (los angelitos - îngerășii) sunt aduse jucării, iar pentru adulți, sticle de tequila ori mezcal.

- Printre alimentele-ofrandă se mai numără dulciurile din dovleac, pâinea mortului, alfeñiques (cranii de zahăr) și băuturi precum atole.

- Unele familii își construiesc altare în propria locuință; acestea sunt uneori împodobite cu statui sau poze cu Fecioara Maria, lumânări și cruci creștine.

- În afara casei sunt lăsate perne și păături, ca spiritul răposatului să se poată odihni după lunga călătorie dintre lumi.

- În anumite comunități din Mexic, ca San Andrés Mixquic, Pátzcuaro și Janitzio, oamenii își petrec întreaga noapte în cimitir, veghind mormintele celor dragi.

Mâncare

- În timpul festivităților de Ziua Morților, mâncarea servește două scopuri: este consumată de vizitatorii necropolelor și dăruită ca ofrandă decedaților. Tamales reprezintă una din cele mai populare preparate pregătite pentru această ocazie. *Pan de muerto* este un produs de patiserie, dulce, ce se aseamănă cu colăcelul, fiind acoperit de zahăr și decorat cu aluat în forme de oase.

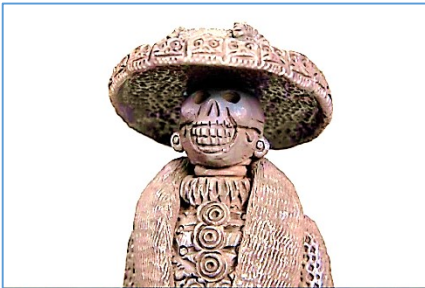
- Dintre deserturi, craniile de zahăr sunt cele mai asociate cu Día de los Muertos. Acestea vin într-o varietate de culori, arome și modele.

- Pe lângă mâncăruri, băuturile dețin o importanță majoră în ansamblul jertfelor. Istoric, principala băutură alcoolică era Pulque, un lichid vâscos de culoarea laptelui, obținut din fermentarea plantelor Agave americana. Alte băuturi simbol sunt nealcoolicele pe bază de porumb, Atole și Champurrado, consumate calde, și ceaiul jamaican cu gheață, realizat prin infuzarea florilor și frunzelor de hibiscus (*Hibiscus sabdariffa*).

Dimineața zilei de 2 noiembrie în cimitirul San Juan Achiutla din statul Oaxaca, Mexic

Calaveraș

La Calavera Catrina, simbolul Zilei Morților. Detaliu al unei figuri din lut negru realizate de artizanul Carlomagno Pedro Martínez.

Femei din San Francisco în costumul Catrinei, 2013

- Craniul (în spaniolă: calavera) și scheletul uman sunt motive prezente în fiecare aspect al celebrării mexicane, ieșind în evidență prin măști, modele de hârtie perforată, sculpturi, mâncăruri, ilustrații și piese vestimentare.

- Localnicii obișnuiesc să scrie și să-și trimită unii celorlalți poezii scurte și rimate, inspirate de epitafuri. Creațiile batjocoritoare (numite calaveras literarias) abordează, într-un mod comic, subiecte precum cimitirele sau moartea destinatarului. Ziarele contemporane publică anual calaveras

literarias dedicate persoanelor publice, însoțite de imagini cu scheleți.

José Guadalupe Posada (1852–1913) este autorul gravurilor La Calavera Catrina, concepute în 1910-1913.

Acestea parodiază aspectul unei femei de clasă socială superioară, înfățișând un schelet ce poartă o pălărie cu pene. Intenția lui Posada a fost de a ridiculiza oamenii ce susțineau că valorile europene sunt mai prețioase decât cultura indigenă.

- Catrina a devenit un fanion al Día de los Muertos, determinând femeile din Mexic să se machieze și să se costumeze ca aceasta. Silueta funebră și realizatorul său sunt protagoniștii picturii murale Sueño de una Tarde Dominical en la Alameda Central, de Diego Rivera.

- De Ziua Morților mai este tradițională interpretarea piesei de teatru Don Juan Tenorio de José Zorrilla (1817–1893). Drama romantică urmărește viața cuceritorului Don Juan și a iubitei sale, Doña Inés.

11.- SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI ȘI CRĂCIUNUL

Moș Crăciun au adunat, pe meridianele Planetei, diverse obiceiuri și tradiții, dar și denumiri diferite: spre exemplu, finlandezii îl au pe "Joulupukki", care ar veni din ținutul "Korvatunturi", tărâm care are forma unei urechi, despre care se spune că ar fi urechea cu care Moșul ascultă dacă sunt cumiți copiii.

CELE MAI FRUMOASE TRADIȚII DE SĂRBĂTORI

În Germania, "Christklots" reprezintă obiceiul de a arde un butuc toată noaptea de Crăciun, care, conform tradiției, se crede că ar apăra casa de hoți și de nenorociri tot restul anului.

În întreaga Germanie, Adventul este perioada anului cea mai plină de atmosferă până în Ajunul Crăciunului în 24 decembrie, în ziua următoare creștinii sărbătorind nașterea lui Iisus. Ajunul Crăciunului este cea mai importantă zi de sărbătoare. În ziua de ajun, familia se adună pentru cină și

pentru a merge împreună la biserică la Mesa din noaptea de Crăciun.

În Germania Tradiția împodobirii bradului a început în Germania (se pare că primii creștini care au adus brazi

împodobiți în casele lor au fost nemții, în secolul al XVI-lea). Mai târziu, împodobirea acestora a devenit un obicei și în alte țări. În 1890, deja erau importate din Germania ornamente pentru pomii de Crăciun, conform volumului "Cartea de Crăciun" de Sorin Lavric, Editura Humanitas, 1997, citat de Agerpres.

În Elveția, butucul este cunoscut sub numele de "Bouche de Noel". "Samichlaus" (Moș Crăciun) are întotdeauna sarcina grea de a aduce și pomul de Crăciun în casele elvețienilor. Acest obicei se păstrează încă din 1775.

O altă tradiție a elvețienilor este "Parada ridichilor luminate", obicei preluat de la mexicanii. Copiii ajutați de părinți se înarmează cu ustensile specializate și scobesc cu mare grijă câte o ridiche mare de lună, alb-violet, pe care apoi o împodobesc cu diferite creștături și forme.

Similar cu dovleacul de Halloween, în ridichea împodobită micuții elvețieni pun o lumânare și poartă ridichea ca pe o făclie, ori o agață ca pe un lampion.

În Anglia, butucul care se arde în noaptea de Crăciun este demunit "Yule log". În fiecare din cele patru duminici dinainte de nașterea lui Iisus se aprinde o lumânare, așezată într-o cutie. Au loc procesiuni reprezentându-i pe cei trei magi și nașterea lui Hristos. În 1814, prințul Albert, soțul reginei Victoria, a împodobit un brad la castelul Windsor folosind dulciuri, lumânări și fructe. Evident, familiile de aristocrați i-au urmat exemplul, folosind ornamente din ce în ce mai extravagante: păpuși, mobilă în miniatură, mici instrumente muzicale, bijuterii, arme jucărie. Copiii din Anglia nu își primesc cadoul în data de 24 decembrie, ci în 25. Una dintre tradiții este ca elevii să monteze, în școli sau în biserici, piese despre nașterea Mântuitorului. În vechime, se foloseau animale vii pentru redarea atmosferei, însă în prezent se preferă costumele. Un alt obicei vechi este și acela de a atârna ciorapi de șemineu în așteptarea cadourilor, în casă se atâră vâsc, iar în jurul casei — crenguțe de brad.

Anticii druzi credeau că vâscul posedă puteri magice și că aduce noroc și prosperitate alungând spiritele rele. Faimoasa și tipica budincă englezească era numită "hackin", de la ingrediente. În secolul al XVII-lea, budinca de prune era pregătită chiar în dimineața de Crăciun și era stropită cu brandy și flambată la servire. Tot tradiției Crăciunului englezesc îi aparține și pachetul surpriză numit „cracker”, care este

împărțit la servirea budincii de Crăciun, precizează volumul amintit.

În Italia, Crăciunul începe cu opt zile înainte și este cunoscut sub denumirea de "Novena". Copiii merg din casă în casă să recite poezii și să cânte, însă darurile le primesc de-abia pe 6 ianuarie. Conform tradiției, cadourile sunt aduse de o vrăjitoare urâtă, dar bună, numită Befana. Ea aduce darurile pe coșul casei sau pe geam. În multe biserici sunt expuse iesle cu pruncul Iisus și magi în mărime naturală.

Un punct de atracție îl constituie Irozii — un teatru popular cu scene, care, pe lângă Irod, prezintă un moș cu barbă lungă, cu cojocul întors, reprezentând bufonul romanilor, și o paiață cu clopoței la picioare, care poartă un băț năzdrăvan — în amintirea saltimbancilor chemați cu prilejul unor astfel de manifestări. În Italia există obiceiul ca, înainte de Moș Crăciun, să vină Baba Cloanța (Befana), călare pe mătura ei, care verifică atentă cine a fost cuminte și cine nu. Ea este foarte bună cu copiii, se strecoară pe hornuri și lasă cadourile lângă bradul împodobit.

În Austria, cete de copii străbat străzile colindând pe la ferestre. Piața de Crăciun din Viena este atracția principală a sărbătorilor, deși Crăciunul este celebrat mai ales acasă, cu o masă festivă și cadouri.

În Suedia, cea mai importantă zi este Ajunul Crăciunului. O masă specială este pregătită în acest scop — șuncă, pește și fasole — aceasta este și prilejul cu care rudele își fac daruri. Mulți suedezi merg la biserică în dimineața zilei de Crăciun. Crăciunul se numește la suedezi Jul și este urmat de alte sărbători. Moșul are pe aceste meleaguri o înfățișare diferită: el este reprezentat ca un pitic îmbrăcat în roșu, cu barbă albă, mare amator de orez cu lapte, tradiționala mâncare suedeză de Crăciun. La începuturi, ornamentele pentru brad erau făcute din lemn vopsit, înfățișând animale și fețe de copii. Suedezii descoperă surprizele de Crăciun într-un sac îngropat adânc în zăpadă.

În Islanda, țara gheții și zăpezii, vin treisprezece Moși Crăciuni!

Cu 13 zile înainte de Crăciun, primul Moș Crăciun coboară din munți, ocolește fiecare casă și apoi pune dulciuri în ghetuțele copiilor, în vreme ce aceștia dorm. Dacă au fost cuminiți, copiii primesc dulciuri, mandarine, lozuri în plic, iar dacă au fost răi, sunt recompensați cu un cartof.

A doua zi, cel de-al doilea Moș vine în oraș și tot așa până la 25 decembrie, când primul Moș se întoarce la casa lui din munți, pe 26 cel de-al doilea și tot așa până pe 6 ianuarie.

Ziua de 6 ianuarie este numită și "Al treisprezecelea" și este considerată de islandezi ultima zi de Crăciun pentru că în această zi, ultimul Moș Crăciun se întoarce la casa lui.

În Finlanda, familiile se reunesc pentru a petrece Crăciunul, cea mai importantă sărbătoare a anului. Seara, în jurul orei 17.00, familiile pleacă la biserică pentru slujbe speciale în care se aprind lumânări la mormintele celor dragi. Tot în ajun exact la ora 12, de pe balconul primăriei, un reprezentant al orașului proclamă „pacea de Crăciun”. Aceasta înseamnă că de la momentul proclamării păcii și până la Bobotează, celor care tulbură pacea li se aplică pedepse severe. Acest obicei există de aproape 600 de ani și este valabil pentru întreaga țară.

Copiii așteaptă sosirea lui Moș Crăciun care pune mereu aceeași întrebare: „Sunt cumva copii cuminți aici?”. Moșul are o desagă plină de cadouri, iar în timp ce "slujitorii" lui îl ajută să le împartă, el povestește celor mici despre călătoria grea pe care o face din Laponia.

Printre mâncărurile servite de Crăciun se numără: șunca sau curcanul, cartofii, morcovul, pateul de ficat, orezul care conține o singură migdală. Persoana care mănâncă migdala se va căsători în anul ce urmează. În 25 decembrie se servește un fel de pește care inițial s-a preparat printr-un proces îndelungat.

Danezii au o modalitate mai puțin întâlnită de a împărți cadourile: se adună toți membrii familiei în jurul bradului și cel mai vârstnic ia un cadou pe care-l dă celui destinat care ia, la rândul său, un altul și-l dă persoanei pentru care a fost pregătit și așa mai departe. În Danemarca se foloseau stegulețe, clopoței și stelute.

Olandezii îl așteaptă pe "Sinter Klaas" care vine pe un cal alb și lasă daruri în saboții de lemn.

În Grecia, masa de Crăciun are în mijloc o pâine tradițională, iar după ospaț masa nu se strânge pentru ca Iisus să aibă cu ce-și potoli foamea.

Moș Crăciunul lor este totuna cu Sf. Vasile, filantropul Asiei Mici. El împarte cadouri și dulciuri copiilor. În vechea tradiție, obiceiul bradului împodobit nu există, fapt pentru care Sf. Vasile lasă cadourile pe masă sau într-un colț al camerei. Există o tradiție potrivit căreia stăpâna casei trebuie să-și

imprime forma mâinii pe pâinea pregătită pentru cină, pentru a le arăta copiilor că Iisus a binecuvântat mâncarea.

În Polonia se păstrează obiceiul ca, în cinstea stelei de la Bethleem, masa de Crăciun să înceapă după ce apare pe cer prima stea "Gwiazdka" ("mica stea"). Toți brazii de Crăciun erau împodobiți cu îngerași, stelute și păsări.

În Spania, darurile de Crăciun sunt oferite de magi, care se deplasează în cortegii de curteni, cavaleri și lăutari, iar în case și biserici există iesle miniaturale care redau atmosfera nașterii Domnului. Crăciunul este sărbătorit la 25 decembrie, dar darurile se dau pe 6 ianuarie, cu ocazia zilei celor Trei Regi ("Reyes Magos"), se mai arată în "Cartea de Crăciun".

În Rusia, Moș Crăciun ("Babușka") este însoțit de Albă-ca-Zăpada ("Snegurocika"), iar copiii primesc prăjituri și jucării, printre care celebrul set de păpuși "Matrioșka".

Lituanienii împodobeau brazii cu mici colivii de păsări, stelute și diverse forme geometrice.

În Ungaria, Crăciunul (25 decembrie) este cea mai mare sărbătoare. În ajunul Crăciunului, creștinii respectau câteva tradiții. Era interzisă cererea sau darea de împrumuturi. Nu era bine nici ca femeile să coasă, să țeasă sau să spele vase, pentru că altfel le paște o nenorocire. În ajunul Crăciunului rufele spălate și puse la uscat aduceau boala asupra familiei. Tinerii nu aveau voie să mănânce mâncăruri grase, pentru ca nu cumva viitoarele soții să le fie furate. Masa festivă de Crăciun era completă doar dacă avea tradiționala carne de porc prăjită, curcanul copt la cuptor, maioușul și cozonacul cu nuci. Pomul de Crăciun era împodobit cu fructe, prăjituri, dulciuri și lumânări.

În SUA, cu cinci săptămâni înainte de Crăciun, în fiecare duminică, americanii aprind câte o lumânare, fiecare reprezentând câte ceva.

În seara Crăciunului, toate acestea sunt reaprinse pentru a sărbători Nașterea Domnului. La masă se mănâncă curcan, iar specialitatea Crăciunului este o prăjitură cu fructe confiate.

În America se împodobesc clădirile cu pomi de Crăciun, punctul central al sărbătorii fiind cadoul (achiziționat, de regulă, din magazin), adus, aici și în Canada, de "Santa Claus". Tradiționalul ciorap de Crăciun își face apariția la sfârșitul secolului al XIX-lea, ilustratorul Thomas Nast fiind inițiatorul lui. Există 11 orașe numite "Santa Claus" în opt state americane: Alaska, Arizona, Georgia, Indiana, Minnesota, Nevada, Oregon și Utah și 50 de locuri cu numele "Noel".

În Alaska, Moș Crăciun face, înainte de a aduce cadourile, o vizită secretă de verificare a cumințeniei copiilor. Aceștia trebuie să îl întâmpine cu tradiționalul colind "Gristuusaaq suu'uq" ("Astăzi s-a născut Hristos").

În Cuba, cea mai importantă perioadă este Ajunul Crăciunului, denumită "nochebuena" ("Noaptea cea bună").

Masa tradițională înseamnă pentru cubanezi friptura de porc, fasole neagră servită cu orez și plante tradiționale (Yuca) sub formă de piure. Familiile se reunesc și, într-o groapă săpată în pământ și plină de cărbuni acoperiți cu frunze de bananier, frig un porc întreg. Familiile (care în Cuba includ rudele de toate gradele) petrec toată noaptea pe muzică tradițională.

În Costa Rica, Columbia și Mexic, darurile sunt aduse de "Nino Jesus" ("Copilul Iisus"). În Mexic, înainte de Crăciun, se organizează Festivalul sculpturii în ridichi.

În Chile, copiii și adulții confecționează sau cumpără mici figurine din lut, pe care le așează sub brad. Aceste figurine se numesc "pasebre". Moș Crăciun ("Viejito Pascuero") își alege și el câte o figurină de sub fiecare brad.

Libanezii plantează boabe de grâu în ghivece, cu o lună înaintea Crăciunului, pe care le amplasează, în seara sfântă, sub brad sau alături de montajul de Crăciun, constând în reconstituirea scenei Nașterii Mântuitorului.

Japonezii celebrează Crăciunul cu lanterne, păpuși și aranjamente florale și cu "Jizo" ("Moș Crăciun").

Creștinii din India împodobesc bananieri sau pomi de mango. Bisericele sunt umplute de flori roșii (Crăciunițe), iar cei bogați oferă ajutor celor nevoiași.

În Filipine, sărbătoarea Crăciunului începe cu nouă zile înainte de 25 decembrie, cu Misa de Gallo. În fiecare zi, din cele nouă are loc un teatru religios, iar colindătorii vestesc Nașterea Domnului cu "Maligayang Paskob"².

Fiecare popor al lumii sărbătorește Crăciunul după obiceiuri și tradiții vechi de sute de ani, diferențele fiind date, în principal, de apartenența la o anumită religie, însă este universal valabil obiceiul mesei de Crăciun în familie sau alături de cei dragi.

Schimbul de cadouri, împodobirea pomului, prăjiturile cu marțipan, ori vinul fiert cu scorțișoară, sunt doar câteva

² Crăciun fericit în engleză

dintre simbolurile pe care țările lumii le asociază acestei mari sărbători.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE CRĂCIUN, ÎN LUME

Este timpul pentru sărbători, cadouri, distracție, familie, mâncare, rugăciuni și urări. Crăciunul este de obicei sărbătorit printre creștini, dar din moment ce lumea devine un sat global, Crăciunul este sărbătorit acum în fiecare parte a lumii. Tradițiile, festivitatea sau chiar datele ar putea diferi, dar Crăciunul rămâne festivalul răspândirii iubirii și bucuriei. Să vedem cum este sărbătorit Crăciunul în diferite părți ale lumii.

Pe măsură ce învățați despre aceste tradiții de Crăciun din întreaga lume puteți chiar să alegeți unele pentru a le integra în propria vacanță în familie, cum ar fi mâncatul unei budinci de orez sau schimbul de cărți în Ajunul Crăciunului.

Indiferent cum sărbătorim, există un lucru pe care toți îl avem în comun: Crăciunul este menit să fie bucurat alături de cei pe care îi iubim.

Tradițiile de Crăciun variază de la țară la țară. Elemente comune multor popoare includ instalarea și iluminarea brazilor de Crăciun, agățarea de coronițe de flori, șosete de Crăciun, bastoanașe din bomboane și crearea unor scene cu Nașterea Domnului care descriu nașterea lui Iisus Hristos. Colinde pot fi cântate și pot fi spuse diferite povești despre personaje reprezentative, cum ar fi Copilul Iisus, Sfântul Nicolae, Moș Crăciun, Moș Gerilă, Christkindl, etc. Tradițiile de Crăciun mai includ trimiterea unor felicitări de Crăciun, schimbul de urări de Crăciun, respectarea postului și/sau ritualurile religioase speciale, cum ar fi o masă la miezul nopții sau Vecernia în Ajunul Crăciunului, dăruirea unor cadouri, etc. Împreună cu Paștele, Crăciunul este unul dintre cele mai importante perioade din calendarul creștin și este adesea strâns legat de alte sărbători din această perioadă a anului, cum ar fi Advent, sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri, Ziua Sfântului Nicolae, Ziua Sfântului Ștefan, Anul Nou, și sărbătoarea Epifaniei (Boboteaza).

Ce se face în ziua Nașterii Domnului

Creștinii celebrează Crăciunul, sărbătoarea Nașterii Domnului, în fiecare an, pe 25 decembrie. Există multe tradiții și obiceiuri legate de acest eveniment și, chiar dacă unele dintre ele au fost înlocuite, multe altele s-au păstrat. Iată care sunt cele mai îndrăgite tradiții și obiceiuri de Crăciun.

În data de 20 decembrie, odată cu Ignatul, când se taie porcul, se intră în sărbătorile de iarnă. Din această zi și până la Crăciun, începe umblatul cu capra, țurca sau brezaia, o mască cu cap de animal, cu scopul de a aduce rodnicie recoltelor și bunăstare animalelor din ogradă. Înainte de ajun, în noaptea de 23 spre 24 decembrie, în unele zone ale țării se face masa de ajun, pentru sufletele morților, cu alimente de post la care este invitat și preotul ca să le guste și să le binecuvânteze. Tot în această perioadă încep și colindele de Crăciun, care anunță Nașterea Domnului.

Tradiția spune că Dumnezeu a lăsat colindele pe pământ special ca să ne mai scape de păcate, iar când acestea nu se vor mai auzi, vor ieși diavolii pe pământ. Colindătorii sunt răsplătiți cu covrigi, mere, nuci și turte specifice, numite „scutecele lui Hristos”, dar mai nou lumea oferă și bani. Chiar și la masa de Crăciun este bine să ascultăm colinde, pentru că aduc armonie în relațiile dintre oameni și belșug în case și pe ogoare. Păstrarea luminii este una dintre cele mai iubite și vechi tradiții în Moldova, tradiție pe care unii dintre locuitorii satelor moldovenești o mai țin. Sărbătoarea Crăciunului este strâns legată de solstițiul de iarnă, cea mai scurtă zi din an. Astfel, în seara de ajun, moldovenii aprind un rug din bușteni pentru a ține cât mai mult lumina.

Tradiția spune că în ajunul Crăciunului nu se dă gunoiul afară din casă și nu se împrumută lucruri. Fetele nemăritate își pot vedea ursiții în vis, dacă pun noaptea la fereastră bucați

mici din toate preparatele pregătite pentru sărbătoarea Crăciunului.

TRADIȚII ȘI SUPERSTIȚII ROMÂNEȘTI DE CRĂCIUN

În ajunul Crăciunului Nu se bea rachiu, considerându-se băutura diavolului; Nu se dă de împrumut și se ia înapoi ce s-a împrumutat; Nu se aruncă gunoiul; Se spune că nu e bine să te bați, nici măcar în glumă, că te umpli de bube în timpul anului; Copiii pornesc cu colindul: „Bună dimineața la Moș Ajun, ne dați ori nu ne dați”; În unele zone, copiilor li se dă să mănânce bostan, ca să fie grași tot anul. În noaptea dinspre Crăciun se spune că apa se preface în vin și animalele vorbesc. Cei care cresc albine nu trebuie să dea nimic din casă în ziua de Ajun, pentru ca albinelor să le meargă bine și să nu le piardă la roit. Fetele nemăritate trebuie să țină post negru pentru a-și putea visa ursitul. Acest obicei se urmează în anumite zone ale țării. De asemenea, în alte regiuni ale țării, fetele, pentru a-și vedea ursitul, lasă afară peste noapte puțin din toate felurile de mâncare negustate, astfel ursitul va veni și va gusta, iar acestea vor putea să-l vadă. La țară, în ziua de Ajun se coace cozonacul. În această zi se pun pe masă două pâini, sare, pește, grâu și un pahar cu apă, și se crede că noaptea vin membri de familie morți și mănâncă din acele bucate.

Moș Ajun și Moș Crăciun

Moș Ajun este stăpânul timpului care deține puterea anului ce va veni. După apariția lui Moș Crăciun (în creștinism), valoarea lui Moș Ajun scade. Ei sunt bătrâni cu bărbi albe ca zăpada. Sunt buni și darnici și aduc cadouri tuturor copiilor. Tradiția spune că Maica Domnului, fiind pe cale să nască, cere adăpost lui Moș Ajun. Acesta, fiind sărac, o îndrumă către fratele lui, Moș Crăciun. Acesta este stăpânul staulului unde au stat Iosif și Maria, care nu au găsit loc la han. Nevasta lui Moș Crăciun a ajutat-o pe Maria să nască.

Obiceiul darurilor de Crăciun

După naștere copilul, Iisus a fost așezat sub un măr și Moș Crăciun a început să culeagă fructe și să le arunce cu bucurie copiilor care treceau pe acolo. De aici vine obiceiul ca Moș Crăciun să aducă daruri copiilor. Cadourile sunt legate și de închinarea magilor care au adus daruri (aur, smirnă și tămâie) Pruncului Sfânt. În zilele noastre, o persoană îmbrăcată în haine roșii, cu barbă și sac cu jucării împarte cadouri tuturor copiilor. În unele case, Moșul vine noaptea când copiii dorm și lasă darurile sub bradul împodobit.

Obiceiul împodobirii bradului

În cultura poporului nostru, bradul deține funcții funerare. El era fie substitul miresei sau mirelui, dacă în familie exista moartea unui tânăr necăsătorit, fie dubletul vegetal al defunctului. Obiceiul împodobirii bradului este destul de recent în România. Brazilii simbolizează Sfânta Treime. Podoabele semnifică bogăția și cunoașterea, exact ca pomul sacru din Grădina Edenului. Tradiții și obiceiuri de Crăciun – Sărbătoarea Nașterii Domnului. Începând cu această zi și până la Bobotează, copiii umblă cu Steaua.

Ei poartă pe cap o coroană din hârtie colorată și colindă. Acum are loc și Vicleimul sau Irozii. Este momentul în care tinerii pun în scenă nașterea lui Hristos și șiretenia lui Irod care a poruncit uciderea pruncilor. Se spune că la masa de Crăciun este bine să ascultăm colinde, care aduc armonie în relațiile dintre oameni și belșug în case și pe ogoare. Se consideră că e bine să mâncăm pește la micul dejun, pentru a fi sprinteni în perioada ce urmează.

Se spune că la masa de Crăciun este bine să ascultăm colinde, care aduc armonie în relațiile dintre oameni și belșug în case și pe ogoare. Se consideră că e bine să mâncăm pește la micul dejun, pentru a fi sprinteni în perioada ce urmează.

Creștinii ortodocși merg înainte la biserică, la Liturghie. Cei ce s-au spovedit se împărtășesc și abia apoi se așază la masă cu familia.

A doua zi de Crăciun este Soborul Maicii Domnului, iar pe 27 decembrie este Sfântul Ștefan. .

CUM PETREC SĂRBĂTORILE DE CRĂCIUN CEI DIN AFRICA?

Crăciunul la africani începe cu un grup de colindători care parcurg tot satul, pornind de la casele misionarilor și până la cele situate lângă șosele, în timp ce cântă minunatele colinde, atât de cunoscute pe tot globul. Aceștia se întorc la casele lor, pe seară, când își pregătesc hainele și cadourile pentru slujba de seară, organizată special de Crăciun, la care vor participa negreșit. Cea mai importantă parte a slujbei este cea destinată oferirii cadourilor în cinstea nașterii lui Iisus, daruri care vor fi așezate pe o platforma ridicată în apropierea altarului. Niciunul dintre cei care vor participa la această slujba foarte importantă nu va veni fără darul sau, îndelung pregătit.

Crăciunul la africani este celebrat pe întregul continent, de către comunitățile mai mari sau mai mici de creștini, care, în total, se ridică la un număr impresionant, de aproximativ 350 de milioane de oameni. În ziua de Crăciun, colindele răsună din

Ghana și până în Africa de Sud și cele mai multe familii se reîntâlnesc, de fiecare dată, cu bucurie, indiferent de distanță. Creștinii copti (adepti ai Bisericii Ortodoxe Copte), din Etiopia și Egipt, sărbătoresc ziua de Crăciun la 25 decembrie, conform calendarului lor, respectiv dată de 7 ianuarie, după calendarul europenilor. Locuitorii din zona munților Atlas, din Maroc, se bucură, de obicei, de un Crăciun alb, plin de zăpadă. Crăciunul la africani este sărbătorit până și în zonele predominant musulmane, că în Dakar, capitală Senegalului, unde zeci de vânzători ambulanți comercializează brazi din plastic, ghirlande și globuri și chiar versiunea gonflabilă a lui Moș Crăciun.

Cei care își pot permite vor oferi, cu siguranță, cadouri celor dragi, însă această sărbătoare nu este nici pe departe atât de comercială că în Europa sau în Statele Unite ale Americii, accentul căzând pe însemnătatea spirituală și religioasă a Crăciunului, celebrarea făcându-se, mai degrabă în biserici, decât pe străzi. Tradiția presupune că fiecare dintre cei care sunt prezenți la slujba să poarte haine noi, însă africanii sunt, în general, foarte săraci, iar magazinele de haine sau jucării sunt aproape absente din zonele rurale. Dacă se face, totuși, un schimb de cadouri, acestea capătă formă cărților pentru școală, a săpunului, a hainelor și a altor bunuri practice.

Crăciunul la africani, că și la celelalte culte creștine, mai înseamnă tradițională cină de Crăciun, fiind prima pe lista evenimentelor care trebuie bifate, după slujba religioasă. În Africa de Est, locuitorii sacrifică, de regulă, capre, pentru a le frige în ziua de Crăciun, iar în Africa de Sud, plajele sunt pline de localnici care se bucură de grătare în aer liber (așa numită braais), sub soarele dogoritor. Cină de Crăciun este alcătuită din curcan, plăcintă cu prune și diferite alte prăjituri tradiționale africane. În Ghana, cină nu poate fi completă fără fufu (un fel de aluat făcut din făină și apă fierbinte) și supă okra, iar în Libia, orezul, carnea de vită și biscuiții sunt nelipsiți.

Locuitorii din Zimbabwe se asigura că vor avea pâinea, ceaiul și dulceață, care vor fi consumate împreună cu tradițională carne de capra. Crăciunul la africani datează încă din primul secol d.Hr., motiv pentru care acest popor plin de spiritualitate se va bucură, din plin, de slujba specială de Crăciun, unde se pot interpreta scene biblice, se cânta colinde și, mai rar, pot participa la dansuri festive. În foarte multe țări din Africa, procesiunea de după slujba de Crăciun este ocazia perfectă de bucurie, muzică și dans.

În Gambia, oamenii petrec și organizează parade, la care participa cu lanterne construite manual, ce poartă numele de fanale, în formă de bărci sau case.

Un obicei foarte des întâlnit în această parte a globului este decorarea fațadelor magazinelor, a copacilor, a bisericilor și a caselor cu zăpadă artificială, frunze de palmier, lumânări și chiar clopoței, în zone precum Nairobi, Ghana sau Liberia. Dacă îți dorești să afli, pe lângă tradițiile de Crăciun la africani, și urările lor tradiționale, află că în Akân (populație din vestul Africii, din Ghana și Coasta de Fildeș), "Crăciun Fericit" se pronunță Afishapa, în Zimbabwe – Merry Kisimusi, în Africa de Sud – Geseënde Kersfees, în Zulu – Sinifisela Ukhisimusi Omuhle, în Swazi – Sinifisela Khisimusi Lomuhle, în Ethiopia-Melkam Yelidet Beaal, în Tanzania, Kenya – Kuwa na Krismasi njema, în Egipt – Colo sana wintom tiebeen, iar în Nigeria se spune E ku odun, e hu iye' dun!

Pe coasta de vest a Africii, în Liberia, majoritatea caselor au, în loc de brad de Crăciun, un palmier, pe care îl vor decora cu foarte mulți clopoței. În dimineața zilei de Crăciun, localnicii sunt treziți în sunetul melodios al colindătorilor ce interpretează cântece ritualice foarte cunoscute în limba lor.

Crăciunul la africani mai presupune, în cele mai multe situații, să oferi în dar, în familie, câteva dulciuri, haine de bumbac, creioane și câteva cărți pentru școală, în cazul copiilor.

În timpul zilei, după slujba specială de Crăciun, are loc masă tradițională în familie (în aer liber), după-amiază, copiii se distrează jucându-se, iar spre seară, adulții vor privi cu încântare focurile de artificii multicolore care se vor înalta pentru a vești și ele minunată sărbătoare a Nașterii Mântuitorului.

ȘASE TRADIȚII DE CRĂCIUN PE CARE LE GĂSEȘTI DOAR ÎN AFRICA

Crăciunul este un eveniment important în Africa, având în vedere că aproape jumătate din populația continentului este creștină. Nu vă gândiți la zăpadă, brad și vin fiert. În Africa, Crăciunul înseamnă concerte festive, petreceri însorite în aer liber și parade stradale de sezon.

Pentru aproape toată lumea din Africa, Crăciunul este un moment de întâlniri cu prietenii și familia, mers la biserică, dar și un mare festin. E important de menționat că fiecare țară are, de asemenea, propriile tradiții unice. De la un Moș Crăciun călare pe cămilă, la petreceri mascate, iată 6 minunate tradiții africane de Crăciun.

Slujbe religioase și colinde de Crăciun

În majoritatea țărilor africane, slujbele religioase reprezintă cea mai importantă tradiție de Crăciun. Sezonul Yuletide are ca scop cinstirea nașterii lui Iisus și veți găsi slujbe religioase atât în Ajunul Crăciunului, cât și în ziua de Crăciun.

De asemenea, sunt populare scene ale nașterii lui Isus, piese de teatru, spectacole de dans, mese de împărtășanie și colinde.

Un trib din Kenya care sărbătorește Crăciunul prin dansuri tradiționale, îmbracați cu motive tradiționale, sursă foto Trafalgar Tours

În unele țări, cum ar fi Congo, localnicii aduc un cadou pentru masa de comuniune a bisericii lor. De asemenea, aceștia organizează mari concerte la biserica lor, cu cel puțin cinci coruri și o lungă piesă de teatru referitoare la nașterea lui Isus. În Malawi, veți vedea copii care merg din ușă în ușă pentru a cânta colinde de Crăciun și la instrumente tradiționale în schimbul unor mici donații, similar cu tradiția colindatului în România. În schimb, în Zambia, bisericile organizează spectacole ce reprezintă nașterea pruncului, iar localnicii cântă colinde frumoase pe străzi.

În unele țări din întreaga lume, sfârșitul slujbei de la miezul nopții semnaleză momentul în care copiii merg la culcare pentru a-l aștepta pe Moș Crăciun. Însă, în multe națiuni africane, înseamnă că petrecerea abia acum începe! În țări precum Gambia, după slujba de la biserică din Ajunul Crăciunului are loc o paradă veselă. Localnicii dansează prin orașe cu fanale – felinare mari făcute din bambus și hârtie în formă de case sau bărci. Fanalele sunt aprinse cu lumânări în interior și sunt purtate din casă în casă pentru a colecta donații. Atât în Gambia, cât și în Sierra Leone, orașele sărbătoresc, de asemenea, cu petreceri mascate. Indiferent de mărimea populației creștine, aproape fiecare țară din Africa are propriul său mod uimitor de a sărbători partea spirituală a Crăciunului.

Mese speciale de Crăciun

Aproape toată lumea este de acord că Crăciunul este despre nașterea lui Iisus... dar și despre un festin. În Africa lucrurile nu stau diferit, multe țări organizând propriile mese tradiționale și delicioase de Crăciun.

În Kenya, este vorba despre carne de capră la grătar, respectiv nyama choma, sau tocană de carne și cartofi. Sud-africanii nu se dau înapoi de la grătare, faimoasele lor *braais* în aer liber, care în perioada Crăciunului prind proporții uriașe.

Tanzanienilor le place să prăjească o vacă sau o capră pe care să o împartă cu tot satul, iar alături de festin e nelipsită berea de casă. În Liberia, veți găsi carne de vită, orez și biscuiți pentru festinul de Crăciun. În Nigeria, orezul aromat, tocnița de roșii și puiul sau capra prăjită sunt vedetele festivităților, în timp ce în Ghana, localnicii pregătesc faimosul lor orez Jollof, fufu și supă de okra.

Rețetă tradițională de Crăciun din Kenya, nyama choma, sursă foto Woolworths Taste

Grătar de tip braais, sursă foto Cadac

Oriunde mergeți și orice ați mânca, masa de Crăciun în Africa înseamnă să vă invitați toți prietenii și familia să participe la momentele frumoase – toată lumea este binevenită.

Nu toată lumea crede în Moș Crăciun

Moș Crăciun nu reprezintă o tradiție la nivelul întregului continent african. Unele țări pur și simplu nu cred într-un om vesel în costum roșu care vine cu sania să lase cadouri pentru copii.

Crăciunul nu are loc în aceeași zi peste tot în Africa

Deși majoritatea țărilor din Africa sărbătoresc Crăciunul pe 25 decembrie, nu este la fel peste tot. Creștinii din Egipt și Etiopia sărbătoresc, de fapt, Crăciunul pe 7 ianuarie, deoarece ei urmează calendarul iulian vechi.

În Ghana, festivitățile de Yuletide încep de îndată ce sosește luna decembrie, cu magazine, străzi și case decorate cu luminițe și ornamente strălucitoare. De asemenea, sărbătoarea este dublă în Ghana, deoarece Crăciunul cade în același timp cu sfârșitul recoltei de cacao.

Old Man Bayka din Liberia, sursă foto Twitter

Sărbătoarea Crăciunului în Ghana, copii costumați colorat care dansează pe stradă; sursă foto Pulse Ghana

În Liberia, îl veți vedea pe Old Man Bayka, „diavolul” care nu oferă cadouri, ci umblă pe străzi în ziua de Crăciun cerșind cadouri. De asemenea, în loc să spună „Crăciun fericit” în Liberia, localnicii spun „Crăciunul meu pe tine”. Acest lucru înseamnă practic „vă rog să-mi dați ceva frumos de Crăciun”.

De asemenea, unii oameni din Etiopia și Egipt nu cred în Moș Crăciun, în timp ce în Kenya, Moș Crăciun este descris ca sosind pe o cămilă sau pe o bicicletă, în loc de o sanie!

Oferirea de cadouri în perioada Crăciunului

Indiferent dacă credeți sau nu în Moș Crăciun, schimbul de cadouri nu este, de obicei, o tradiție majoră a Crăciunului african. Oamenii își împart cadouri între ei, dar este, de asemenea, tradiție să donezi bisericilor și orfelinatelor lucruri precum haine, cărți, săpun, lumânări și jucării.

Unul dintre cele mai populare cadouri din întreaga Africă sunt hainele noi. Fie că le cumperi din magazine sau le iei la comandă, aproape toată lumea ajunge la biserică în ziua de Crăciun mândrindu-se cu noile lor ținute. De asemenea, localnicii își cumpără de obicei hainele noi cu luni de zile înainte, deoarece magazinele sunt renumite pentru faptul că măresc prețurile în decembrie, știind că oamenii vor veni să își cumpere noile haine de Crăciun.

Decorațiuni unice de Crăciun

În multe țări africane, este o tradiție să instalezi luminițe și ornamente de Crăciun și chiar să decorezi pomii... Dar pomii de Crăciun africani sunt puțin diferiți de bradul obișnuit. Vei vedea

În toată Africa diferiți pomi de Crăciun, de la chiparos, până la mango și palmieri împodobiți cu mici ornamente precum clopoței și lumânări, în timp ce marile magazine și hoteluri pun de obicei decorațiuni mai extravagante, cum ar fi zăpadă falsă

Baobab decorat în pom de Crăciun în Africa de Sud, sursă foto pinterest

ALTE TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE CRĂCIUN ÎN AFRICA

1.- Betleem - Israel

Să începem cu orașelul Betleem, Israel, unde s-a născut pruncul Iisus. În fiecare Crăciun orașul este împodobit cu steaguri și decorațiuni frumoase. Aici, Crăciunul nu este sărbătorit într-o anumită zi, deoarece oamenii din Betleem provin din diferite medii creștine.

În timp ce romano-catolicii și protestanții sărbătoresc Crăciunul pe 25 decembrie; creștinii greci, sirieni și ortodocși îl sărbătoresc pe 6 ianuarie, în timp ce creștinii americani sărbătoresc pe 18 ianuarie.

Pe ușile fiecărei case creștine este pictată o cruce și în fiecare gospodărie sunt descrise scene din povestea de Crăciun. Are loc o paradă în care călăreți în galop și polițiști urcau pe cai arabi, urmați de călăreți solitari care poartă o cruce, urmați de biserici și oficiali guvernamentali.

Fiecare popor al lumii sărbătorește Crăciunul după obiceiuri și tradiții vechi de sute de ani, diferențele fiind date, în principal, de apartenența la o anumită religie, însă este universal valabil obiceiul mesei de Crăciun în familie sau alături de cei dragi.

Schimbul de cadouri, împodobirea pomului, prăjiturile cu marțipan, ori vinul fiert cu scorțișoară sunt doar câteva dintre simbolurile pe care țările lumii le asociază acestei mari sărbători.

Crăciunul în Africa de Sud este o sărbătoare legală sărbătorită pe 25 decembrie. Multe tradiții europene sunt menținute în ciuda distanței față de Europa.

Pomi de Crăciun sunt împodobiți în casele oamenilor și copiii primesc cadouri în șosetele lor. Pomi tradiționali de Crăciun fir sunt populari și copii lasă un ciorap afară pentru Moș Crăciun în Ajunul Crăciunului.

Masa de Crăciun conține plăcinte cu carne, curcan, friptură de vită sau un grătar în aer liber. La final se consumă budincă de Crăciun. Christmas Crackers sunt folosiți pentru a face zgomot. În ciuda faptului că sărbătoarea Crăciunului are loc

În mijlocul verii în emisfera sudică, motive comune de iarnă din emisfera nordică sunt foarte populare.

2.- Etiopia și Eritrea

Ziua de Crăciun este o sărbătoare publică în Etiopia și Eritreea, fiind sărbătorită la 7 ianuarie sau pe 27 Tahsas în calendarul etiopian. Crăciunul se numește Ledet în Eritreea sau Gena în Etiopia. Mulți creștini din cele două țări țin post timp de 40 de zile (se numește postul profeților). Aceștia se duc apoi la biserică în zorii dimineții de Crăciun. În ziua de Crăciun se țin sărbători colorate și muzicale care implică participarea preoților îmbrăcați în cele mai bune hainele rituale ale lor, se organizează dansuri, se bat tobele și se cântă la alte instrumente. Dis de dimineață în zori toată lumea se îmbracă în alb și merge la biserică din apropiere.

După-amiaza târziu începe jocul tradițional de Gena, un fel de hochei. Potrivit unei legende etiopiene, acesta este jocul care a fost jucat de păstorii care își pășteau în apropiere turmele în noaptea în care Iisus a fost născut. Jocul este asistat de liderul comunității. Un premiu este oferit câștigătorului jocului Gena. Cei mai mulți etiopieni poartă pe parcursul sărbătorilor un Shamma tradițional, o folie de bumbac subțire de culoare albă cu dungi viu colorate.

Sărbătoarea Crăciunului este urmată de festivalul de trei zile Timkat care începe la 19 ianuarie și de sărbătoarea botezului lui Iisus Hristos.

3.- Nigeria

Ziua de Crăciun este o sărbătoare publică în Nigeria care întotdeauna este marcată de golirea orașelor deoarece locuitorii se reîntorc în satele lor ancestrale pentru a fi împreună cu familia și ca să-i binecuvânteze pe cei mai puțin norocoși. În

timp ce orașele se golesc, oamenii blochează piețele din Africa de Vest pentru a cumpăra și transport pui vii, capre și vaci care vor fi necesare pentru mesele de Crăciun.

În ajunul Crăciunului, mâncăruri tradiționale sunt preparate în conformitate cu tradițiile fiecărei regiuni.

În loc de dulciuri și prăjituri, majoritatea nigerienilor au tendința de a pregăti diverse tipuri de preparate din carne în cantități mari.

În sud, un fel de mâncare de orez denumit Jollof sau Benachin este servit cu diferite tipuri de tocănițe din carne, împreună cu fasole fiartă și banane prăjite; în partea de nord, orez și tocană, precum Tuwon Shinkafa, o budincă de orez servită cu diverse tocănițe din carne, este de preferat. O alternativă în ambele regiuni (dar mai des întâlnită în partea de sud) este o supă de ardei cu pește, capră sau carne de vită care poate fi servită și cu Fufu (un produs alb din ignamă pisată). Odată cu aceste alimente se consumă și o serie de băuturi alcoolice, cum ar fi tradiționalul vin de palmier sau diverse beri și vinuri locale și de import; în schimb copiii și femeile pot consuma băuturi nealcoolice.

În loc de daruri, se preferă acordarea de bani de la cei mai norocoși la cei mai puțin norocoși. Donații financiare și cadouri atent împachetate pot fi acordate în cadrul unor petreceri generoase, nunti și ceremonii; uneori banii sunt aruncați în aer pentru a fi adunați de ceilalți sau lipiți pe fruntea transpirată a celor care dansează.

În Nigeria există două mari religii cu un număr aproximativ egal de creștini și musulmani. Există focare ocazionale de conflicte

religioase. Secta islamică Boko Haram a atacat biserici creștine și a comis atentate de Crăciun în 2011.

4.-Somalia

Din 2015, în Somalia a fost interzisă sărbătorirea Crăciunului și a Anului Nou, țară cu populație majoritar musulmană.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE CRĂCIUN ÎN AMERICA DE NORD

În America de Nord, Crăciunul se sărbătorește pe 25 decembrie. În Statele Unite, este sărbătoare federală și statală; Crăciunul este sărbătorit și în Canada și în Mexic, precum și în alte teritorii dependente ale acestor țări.

1. Statele Unite ale Americii dau startul pregătirilor de Crăciun la sfârșitul lunii noiembrie. Goana după cadouri începe de Black Friday și sunt adevărate concursuri între comunități pe tema decorațiunilor.

SUA – Santa Claus s-a născut în anul 1860 și a fost denumit astfel după germanul „Sintaklaas”. Imaginea, la origini, a moșului Crăciun american era cea a unui bătrân care fumează pipă și zboară într-o trăsură. În zilele noastre, Crăciunul este sărbătorit extrem de diferit în fiecare familie, având în vedere multitudinea de influențe și naționalități aflate pe teritoriul american.

Americanii își decorează casele cu ghirlande luminoase și copiii își agață niște ciorapi speciali de șemineu, în care să primească darurile de la Santa Claus, ce vine prin cer cu sania trasă de nouă reni și coboară prin horn.

În general, americanii consumă friptură de vită, iar aperitivele conțin neapărat somon afumat, preparat în diferite feluri. Interesant este faptul că la Casa Albă se servește "Prăjitura prezidențială", preparată după o rețetă veche de peste două secole, din vremea lui Abraham Lincoln, cu cireșe, migdale, petale și sirop de trandafiri – o tradiție unică în lume.

În partea de vest a Americii este servită tradiționala băutură "eggnog", preparată din brandy, rom, ouă și lapte, la care se adaugă câteodată scorțișoară sau nucșoară.

Crăciunul este foarte sărbătorit în Statele Unite. Sezonul de Crăciun începe la sfârșitul lunii noiembrie, a doua zi după sărbătoarea de Ziua Recunoștinței când au loc marile reduceri de "Black Friday", deși decorul și muzica de Crăciun apar deja la

sfârșitul festivităților de Halloween. Timp de cinci săptămâni înainte de Crăciun, în fiecare duminică, se aprinde câte o lumânare, fiecare cu o anumită semnificație, iar în Ajunul Crăciunului cele cinci lumânări sunt reaprinse pentru a sărbători Nașterea Domnului.

Se mănâncă curcan, iar specialitatea Crăciunului este o prăjitură cu fructe confiate.

Crăciunul este o sărbătoare religioasă care celebrează nașterea lui Isus Hristos. Fiecare țară, oraș și casă o sărbătorește în felul său, în funcție de cultură, obiceiurile și tradițiile sale. În Statele Unite,

sărbătorile de Crăciun încep în noiembrie, imediat după Ziua Recunoștinței.

Sâmbătă următoare după această sărbătoare, la New York, are loc o paradă mare cu Moș Crăciun, care deschide sezonul de Crăciun. Unele obiceiuri foarte interesante, astfel încât în acest articol va explicăm modul în care Crăciunul este sărbătorit în Statele Unite.

Când Începe Crăciunul în Statele Unite?

Crăciunul în Statele Unite începe cu un eveniment special: iluminarea luminilor Bradului Național de Crăciun; acest lucru da startul sezonului de Crăciun în această țară. Acest brad de Crăciun este cel din fața Casei Albe (casă președintelui Americii de Nord) și, în fiecare an, este aprins de președinte în timpul unei ceremonii în aer liber. Oameni celebri și celebrități vin la acest eveniment care a devenit deja o tradiție a acestei epoci.

Iluminatul este însoțit de o petrecere mare în care se desfășoară diverse spectacole și concerte mici care întâmpină Crăciunul. Americanii pot urmări acest eveniment la televizor sau, de asemenea, pot participa la o tragere la sorți care a avut loc cu o luna înainte.

În plus, ceva de reținut despre modul în care este sărbătorit Crăciunul în Statele Unite este că pe 25 decembrie este sărbătorită nașterea lui Isus Hristos, sensul original și motivul pentru sărbătorirea Crăciunului. În Statele Unite, deși păstrează această origine religioasă, Crăciunul este o sărbătoare bazată pe consumerism și cumpărături.

Străzile sale sunt împodobite într-un mod incredibil, magazinele sale oferă, de asemenea, produse speciale. Devine într-un mod general festivalul consumului.

Moș Crăciun în Statele Unite ale Americii

Moș Crăciun pentru americani este echivalentul Sfântului Nicolae european, acel sfânt care în timpul iernii a dat lucrurile necesare copiilor săraci. În America, Moș Crăciun este descris că un bărbat mai în vârstă, cu o barbă albă lungă și îmbrăcat în roșu. Un domn fericit și răsând, care în sania trasă de 8 reni călătorește prin lume cu o seară înainte de Crăciun, oferind cadouri tuturor copiilor.

Dar dacă doriți să știți cum este sărbătorit Crăciunul în Statele Unite, trebuie să subliniem că în această țară folosesc un element foarte caracteristic: ciorapi sau șosete pentru Moș Crăciun. Este unul dintre cele mai caracteristice simboluri ale Crăciunului în SUA și este vorba despre agatatul pe șosetele puse la șemineu cu motive de Crăciun și care sunt personalizate cu numele fiecărui membru al familiei. În interior, Moș Crăciun va lasă bomboane, mici cadouri și diverse alte dulciuri.

Un alt fapt diferențial al Crăciunului în Statele Unite este că darurile nu se deschid pe 24 noaptea, copiii așteaptă până pe dată de 25 dimineață, în ziua de Crăciun, pentru a-și deschide

cadourile. Așadar, Ajunul Crăciunului nu are nicio relevanță în această țară. Cadourile se deschid odată ce toată familia s-a trezit și servește micul dejun.

Lumini de Crăciun la New York

Există orașe cu adevărat speciale de vizitat de Crăciun și, fără îndoială, New York este unul dintre ele. Ce plin de farmec! Începând cu 5th Avenue veți asista la un spectacol frumos și colorat.

În Brooklyn, cele mai bune lumini de Crăciun sunt cele de la Dyker Heights.

În fiecare decembrie, site-ul capătă o viață proprie și organizează un tur ușoară special care începe în Manhattan uitându-se la vitrine până se termină într-un spectacol de lumini. Turul cu autobuzul durează trei ore și jumătate și se termină cu ciocolată caldă și ceva de mâncare. Începe a doua zi după Ziua Recunoștinței, adică pe 26 noiembrie.

Un alt loc pentru a vedea luminile de Crăciun în New York este Fifth Avenue, strada unde sunt cele mai cunoscute magazine precum Saks, Bergdorf Goodman, Tiffany, Lord and Taylor sau Henri Bendel. Dar Saks, fără îndoială, rămâne favoritul localnicilor pentru expozițiile sale și spectacolul de lumini. De asemenea, vă puteți plimba Washington Square Park, în Lower Manhattan, cu bradul său impunător, cu luminile sale fantastice și cu un Moș Crăciun care împarte dulciuri. The Lincoln Center Plaza Este, de asemenea, un clasic, cu lumini de Crăciun cu adevărat magice și o iesle. la fel Radio City Music Hall, Empire State Building, Rockefeller Plaza Center, Bank of America Winter Village, la Bryant Park sau la Grădina Botanică din New York și, desigur, Time Warner și Central Park nu pot lipsi.

2.-Canada urmează tradițiile din Statele Unite, cu influențe din Marea Britanie și cele aduse de imigranți. În 1781, soldații germani staționați în Quebec, au adus brazii. Astăzi, în Canada, sunt la mare căutare *brazii artificiali de Crăciun* care coexistă cu cei naturali. Copiii cred că Moș Crăciun trăiește la Polul Nord și îi scriu scrisori pe care menționează codul poștal HOH HOH.

Canada – Sărbătorirea Crăciunului este însoțită de o diversitate de tradiții provenind din culturile franceză, germană, engleză, ucraineană și indiană.

Canadienii de limbă franceză au în tradiție plăcinta cu carne, „la tourtiere”, însoțită de o supă tradițională, brânzeturi, prăjituri cu fructe sau gogoși, iar principalul desert de Crăciun este „Yule Log” – o prăjitură de ciocolată, în formă de bușean, acoperită cu un strat gros de ciocolată, fiind simbolul trunchiului de mesteacăn ars în focul imens ce a durat toată noaptea dinaintea plecării francezilor în Canada.

Canadienii de limbă engleză sărbătoresc Crăciunul cu gișcă friptă sau friptură de vită și budincă de prune. Cele mai apreciate dulciuri sunt „Chicken Bones” – inventate în anul 1885, de frații Ganong, un amestec

de scorțișoară, zahăr și ciocolată și „Barley toys” – create de Yarmouth Candy Company din Noua Scoție, conținând zahăr, glucoză, colorant și ulei de măsline, un amestec turnat în forme de pui, iepuri și alte animale, sau de Moș Crăciun.

În provinciile canadiene vorbitoare de limba engleză, tradițiile de Crăciun sunt foarte asemănătoare cu cele din Statele Unite, cu influențe din Marea Britanie și cu noi tradiții europene aduse de imigranți. Copiii canadieni cred că Moș Crăciun locuiește la Polul Nord în Canada și îi scriu scrisori folosind codul poștal „HOH OHO” ca o aluzie la codurile poștale canadiene compuse din șase litere și numere. Un program național, "Lumini de Crăciun în Canada", are loc în capitală, Ottawa, și în cele 13 capitale provinciale și teritoriale.

În provincia Québec și în alte zone francofone din America de Nord, printre tradițiile de Crăciun se numără reveillon (Crăciun și Anul Nou), Père Noël (Moș Crăciun) și bûche de Noël. Una dintre mâncărurile tradiționale de reveillon este tourtière, o plăcintă gustoasă

. Brazilii de Crăciun, naturali sau artificiali, au fost introduși în 1781 de soldații germani staționați în Quebec în timpul Revoluției Americane, iar astăzi sunt utilizați

Toronto, Canada

Nu este neapărat o tradiție neobișnuită, ci una spectaculoasă, căci Toronto găzduiește anual un eveniment numit "Cavalcade of Lights" la începutul oficial al sărbătorilor de iarnă, tradiție ce datează din 1967.

Practic, întreg orașul este iluminat cu sute, poate milioane de lumini de Crăciun, totodată având loc spectacole impresionante de artificii și zeci de patinare improvizate.

3.- Mexic

Ziua de Crăciun este o sărbătoare religioasă și oficială în Mexic și lucrătorii au zi liberă cu plată. Crăciunul în Mexic implică peste 30 de tradiții. Timp de nouă zile, grupuri de oameni merg din casă în casă amintind de pelerinajul părinților copilului Iisus atunci când au ajuns în Betleem și au trebuit să găsească cazare pentru o noapte.

Petrecerile de Crăciun în Mexic încep la 12 decembrie, odată cu sărbătoarea La Guadalupana (Fecioara din Guadalupe), și se termină la 6 ianuarie, de Bobotează.

Petrecerile de Crăciun, în Mexic, încep pe 12 Decembrie, când o sărbătoresc pe Fecioara din Guadalupe. Dacă ești fan telenovele, cu siguranță ai remarcat icoana omniprezentă atât în biserici, cât și în case și chiar în pandantivele femeilor. Timp de nouă zile, mexicanii merg din casă în casă, reconstituind drumul lui Iosif și al Fecioarei Maria spre Bethleem.

4.- Cuba – cea mai importantă perioadă este Ajunul Crăciunului – “nochebuena” (“Noaptea cea bună”), iar masa tradițională înseamnă friptură de porc, fasole neagră servită cu orez și plante tradiționale (Yucca) sub formă de piure.

Famiiliile numeroase se reunesc și, într-o groapă săpată în pământ și plină de cărbuni acoperiți cu frunze de bananier, frig un porc întreg. Famiiliile, care în Cuba includ rudele de toate gradele, petrec toată noaptea pe muzică tradițională.

5. Jamaica – Colindele de Crăciun sunt aceleași melodii populare întâlnite în lume, adaptate pe ritmuri raggae. Masa de Crăciun cea mai importantă este prânzul, care include orez, pui, carne de bou și capră picantă.

6. Barbados

Masa de Crăciun tradițională din Barbados este incompletă fără șunca la cuptor glazurată cu ananas, prăjiturile cu rom și Jug Jug, un fel de mâncare inspirat de influența scoțiană pe insulă care combină mazărea de Angola, făina de porumb de Guinea, ierbiurile și carnea de porc.

TRADIȚII DE CRĂCIUN ÎN AMERICA CENTRALĂ

1. El Salvador

În El Salvador, copiii care sărbătoresc Crăciunul se joacă cu focuri de artificii numite "volcancitos" și "estrellitas". Familiile organizează petreceri unde se mănâncă și se dansează.

Mâncăruri tradiționale de Crăciun din El Salvador sunt tamales salvadoreños și bocadillos de curcan cu baguette, salată verde și ridichii, pâine dulce și desert. Băuturi tipice includ ciocolată caldă, suc de ananas, horchata, cereza și cafea. La ora 12 noaptea în data de 25 decembrie, toată lumea se adună sub bradul de Crăciun pentru a-și deschide cadourile.

2. Guatemala

tradiționala Ardere a diavolului

În Guatemala, poartă haine de Crăciun cu un sombrero denumit puritina. Festivitățile de Crăciun includ elemente spaniole și maiase la fel ca întreaga cultură a acestei țări. Festivitățile încep de la 7 decembrie când are loc

CUM SĂRBĂTOREȘTE AMERICA DE SUD CRĂCIUNUL?

Tradiții: Ajunul Crăciunului, Nașterea Și Apifania

Autor: Alexandru Turcu - Data publicării: 25 decembrie 2022

Crăciunul este o perioadă minunată pentru a vizita America de Sud. Nu numai că aveți șansa neprețuită de a scăpa de stresul sezonului de sărbători de acasă, dar veți avea și șansa de a experimenta o parte cu totul nouă a lumii în ceea ce este, fără îndoială, cea mai specială perioadă a anului.

Crăciunul în Rio de Janeiro, Brazilia, sursă foto Matador

Iar Crăciunul în America de Sud, un continent cu puternice obiceiuri tradiționale, este cu siguranță un moment foarte special al anului.

Nu este surprinzător faptul că festivitățile de Crăciun din **America de Sud** sunt foarte religioase, întreaga regiune având o aderență de peste 91% la creștinism. Interesant este însă faptul că există anumite obiceiuri care sunt cu totul unice în această regiune și veți descoperi o gamă largă de sărbători diferite și mâncăruri speciale în funcție de țara pe care o vizitați. Căsătoria dintre vechi și nou face ca sărbătorile de Crăciun din America de Sud să fie niște evenimente cu totul unice. Da, există procesiuni și reconstituiri ale nașterii lui Iisus, dar există și recitaluri de dans și confecționarea de efigii (pentru a fi arse la Revelion), care sunt mai mult în ton cu vechile tradiții păgâne.

a. Noche Buena (Ajunul Crăciunului)

Sărbătoarea principală are loc în seara zilei de 24 decembrie, numită Noche Buena. Acesta este Crăciunul sud-american, un moment în care familiile se reunesc pentru mese copioase și participă la Missa de Gallo (Misa do Galo în [Brazilia](#)), o slujbă nocturnă despre care se spune că este atât de lungă, încât majoritatea oamenilor nu ajung acasă până când cântă cocoșul. Galo înseamnă cocoș atât în spaniolă, cât și în portugheză.

În schimb, ziua de 25 decembrie este mult mai liniștită, deoarece toată lumea se bucură de o noapte de somn și de un festin cu resturi de mâncare cu toate familiile extinse.

b. Presepio (Nașterea)

Când vine vorba de tradițiile zilnice, America de Sud se aseamănă foarte mult cu Europa, cu presepio (scene de Naștere) instalate în casele oamenilor și procesiuni bisericești (una dintre cele mai mari are loc în Cuenca, Ecuador) începând din prima săptămână a lunii decembrie.

În toate bisericile au loc zilnic slujbe de rugăciune și cântece de imn, iar prepararea (și consumul!) alimentelor joacă un rol imens în tradiția Crăciunului în America de Sud. Pentru oricine a călătorit în America de Sud, acest lucru cu siguranță nu va fi o mare surpriză. Cultura sud-americană se bazează pe mâncare grozavă!

Slujba missa de gallo de Crăciun, sursă foto [Davao Catholic Herald](#)

Scena nașterii lui Iisus, sursă foto [dreamstime](#)

Bunătăți de sezon

Printre cele mai deosebite bunătăți de sezon din America Latină se numără pan de pascua din Chile (o pâine delicioasă umplută cu fructe și nuci), lechona tolimense din Columbia (un porc întreg umplut cu mirodenii, orez și mazăre), tamalele de porumb din Peru și Moros y Cristianos din Cuba, o mâncare delicioasă de fasole neagră și orez alb. Panettone, tradiționala prăjitură italiană cu fructe de Crăciun, este un produs de bază

În America de Sud, încât mulți localnici nici măcar nu sunt conștienți de originea sa europeană. Tăiați-l în felii groase și acoperiți-l cu un strat generos dulce... Feliz Navidad!

Cei Patru Regi, sursă foto Remitly Blog

c. Apifania (Revelația nașterii)

Epifania, care cade pe 6 ianuarie în fiecare an, reușește să eclipseze sărbătorile de Crăciun în cea mai mare parte a Americii de Sud. Aceasta este ziua în care lumea latină sărbătorește sosirea celor Trei Regi care aduc daruri pentru Iisus. Dia de los Reyes Magos, sau ziua celor Trei Magi, este o altă zi de festivități și culminează cu îndepărtarea tuturor decorațiunilor de Crăciun.

1. În Argentina

este o tradiție ca de 8 decembrie să fie împodobit bradul de Crăciun cu luminițe și ornamente, 8 decembrie fiind ziua în care se sărbătorește Inmaculada Concepción. Sunt folosite simboluri legate de iarnă în ciuda căldurii.

2. Brazilia

În ciuda căldurii tropicale, sunt folosite simboluri ale iernii.

Ziua de Crăciun este o sărbătoare publică în Brazilia. În orașele mici și mari din întreaga țară, cum ar fi São Paulo, Rio de Janeiro, Recife, Salvador, Fortaleza, Curitiba, Porto Alegre, Brasília, Manaus, Belém, Natal și Belo Horizonte, festivitățile sunt similare cu cele din Europa și America de Nord, cu pomi de Crăciun, schimburi de cadouri și felicitări de Crăciun, decorarea caselor și clădirilor cu lumini și scene cu Nașterea Domnului.

3. Columbia

Crăciunul este o sărbătoare oficială în Columbia și, în primul rând, este o sărbătoare religioasă. Deși decorațiuni de Crăciun pot fi observate încă de la începutul lunii noiembrie, începutul oficial al Crăciunului columbian are loc la 7 decembrie, când este celebrată Ziua lumânărilor (Día de las velitas). Pruncul Hristos este cel care aduce cadouri în locul lui Moș Crăciun.

4. Venezuela

În Venezuela, Crăciunul este o sărbătoare religioasă. Ca și în Columbia, Pruncul Hristos este cel care aduce cadouri în locul lui Moș Crăciun, care joacă însă un rol important în festivităților. Festivitățile de Crăciun încep după celebrarea Feriei de la Chinita în a doua jumătate a lunii noiembrie. Originea acestei sărbători este cultul Fecioarei de Chiquinquirá, numită "La Chinita", care este onorată cu procesiuni și muzică de cimpoi.

Acest eveniment are loc în regiunea Zulia, în special în capitală, Maracaibo, și mai târziu și în alte orașe alături de concerte și focuri de artificii.

Caracas, Venezuela

Caracas, capitală venezueleană, a dus spiritul Crăciunului la un alt nivel. În fiecare an, locuitorii orașului își scot rolele de la natfalină pentru a ieși pe străzi, de multe ori costumați în Moș Crăciun.

Municipalitatea închide străzile în ziua de Crăciun pentru a asigura siguranța acestora.

5. Chile – copiii și adulții confecționează sau cumpără mici figurine din lut, pe care le așează sub brad – „pasebre” – din care Moș Crăciun („Viejito Pascuero”) își alege câte una din fiecare casă vizitată.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE CRĂCIUN ÎN EUROPA

Călătorii în jurul lumii

Pentru mulți dintre noi, iarnă este anotimpul preferat tocmai din simplul motiv că ne duce direct cu gândul la perioada magică a sărbătorilor.

Luna decembrie este și prima lună calendaristică de iarnă, luna primei zăpezi, luna cadourilor și luna în care prcurgem cele mai frumoase Sărbători: Moș Nicolae, Crăciunul și Revelionul. Este ultima lună din an, luna meselor îmbelșugate alături de cei dragi, luna colindelor și a urărilor de bine, luna planurilor pentru anul ce urmează, dar și luna dorințelor.

Majoritatea dintre noi le îndrăgim și le sărbătorim conform propriilor obiceiuri și tradiții, acestea fiind diferite de la o zona la altă, dar și de la o țară la altă.

Regășiți mai jos câteva dintre cele mai interesante obiceiuri sau tradiții sărbătorite de popoarele europene:

1.- Crăciunul în Grecia

În Grecia, în fiecare casă, dar și în piețele publice, se împodobesc corăbii din lemn.

Este un obicei vechi al soțiilor de navigatori care le confecționau și le îmbodobeau cu luminițe, în așteptarea soților. Copiii colindă și așteaptă Anul Nou pentru ca Sf. Vasile să le aducă daruri. Vedetele sărbătorii sunt *Pâinea lui Hristos*, o pâine cu nuci și prăjiturile cu miere și nucă. *Rusia* sărbătorește Crăciunul pe rit vechi, la 7 Ianuarie. Unul

dintre cele mai interesante obiceiuri este cina din ajun care cuprinde 12 feluri de mâncare, câte unul pentru fiecare apostol.

În Grecia, nașterea lui Iisus este celebrată pe 25 decembrie. Oamenii se culcă devreme pentru a participa la slujba de Crăciun, care începe la 4 dimineață.

La întoarcerea de la biserică, întreagă familie împarte miere, fructe uscate și *Christopsomo* („pâinea lui Hristos”), un fel de plăcintă cu nuci pe care stăpână casei a preparat-o în ajun și în care a avut grijă să-și lase amprenta degetelor, simbol al urmei degetelor lui Hristos, dovadă că s-a născut.

Cadourile nu se împart de Crăciun, ci pe 1 ianuarie, în

momentul în care grecii sărbătoresc Sfântul Vasile. Acest sfânt este, de altfel, cel ce aduce darurile. În Ajunul Crăciunului, de Anul Nou și de Bobotează, copiii greci merg din casă în casă și cânta despre nașterea lui Iisus, despre venirea unui nou an și de botezul lui Iisus, în schimbul a câtorva monede.

Atât Crăciunul cât și Anul Nou sunt sărbători extrem de bogate în tradiții și superstiții, dar și în preparate tradiționale. Pâinea de Crăciun, sepre exemplu, este însemnată cu forma mâinii prin presarea aluatului cu palma, înainte de coacere, simbolizând faptul că Iisus a binecuvântat pâinea în sfânta zi de Crăciun. Brutăriile pregătesc și plăcinte ovale, care se dăruiesc de Crăciun. Printre dulciurile tradiționale regăsim „Melomakaronas” – o plăcintă însiropată cu miere – și „Kourabiedes” – tot o plăcintă acoperită cu fulgi de zahăr.

2. Germania

Germanii numesc Crăciunul „Weihnachten”, care înseamnă „noapte solemnă”, sau „Heiligenachten” – „noapte sfânta”. Este evocată, atunci, nu nașterea lui Hristos, că în țările latine, ci slujba de la miezul nopții de Crăciun.

Încă din prima duminică de Advent, târgurile de Crăciun invadează piețele orașelor, dându-se astfel startul sărbătorilor de sfârșit de an. Coroana de Advent, confecționată în familie, cu ramuri verzi care celebrează natură, este așezată, în aceste zile, în case. Pe această se găsesc fie patru lumânări, care vor fi aprinse succesiv în fiecare duminică de Advent, fie 24 de săculețe cu dulciuri și bunătăți care vor fi degustate zilnic în familie.

Până în ziua de Crăciun, germanii vizitează, în familie, nenumăratele scene biblice ale Nașterii lui Iisus, în miniatură sau în mărime naturală, figurative sau animate, construite peste tot.

O mare parte a sărbătorilor de Crăciun din Germania îl reprezintă Adventul. În casele germane sunt folosite mai multe tipuri diferite de calendare de Advent. Pe lângă cea tradițională din carton, folosită în multe țări, există și cele făcute dintr-o coroană de ramuri de brad cu 24 de cutii sau pungii decorate atârând de ea. Fiecare cutie sau pungă are un mic cadou în ea. Un alt tip se numește „Advent Kranz” și este un inel de ramuri de brad care are patru lumânări pe el.

Pomii de Crăciun sunt foarte importanți în Germania. Au fost folosiți pentru prima dată în Germania în timpul Evului

Mediu târziu. Dacă în casă sunt copii mici, copacii sunt de obicei împodobiți în secret de mama familiei. Pomul de Crăciun era adus în mod tradițional în casă în Ajunul Crăciunului. În unele părți ale Germaniei, în timpul serii, familia citea Biblia și cânta cântece de Crăciun precum O Tannenbaum, Ihr Kinderlein Kommet și Stille Nacht (Silent Night).

Ajunul Crăciunului este ziua principală în care germanii fac schimb de cadouri cu familiile lor.

Germania este locul din care a plecat obiceiul împodobirii bradului de Crăciun și s-a răspândit în toată lumea. La început, bradul era împodobit cu panglici colorate, lumânări și dulciuri. O tradiție specifică este coronița de Advent. Aceasta este o coroană din ramuri de brad, cu patru lumânări care se aprind în cele patru săptămâni ale adventului

Germania – Încă din prima duminică de Advent, târgurile de Crăciun invadează piețele orașelor, care durează pe întreaga perioadă a sărbătorilor de sfârșit de an. Coroana de Advent, confecționată în familie, conține ramuri verzi care celebrează natura și fie patru lumânări, care vor fi aprinse succesiv în fiecare duminică de Advent, fie 24 de săculeți cu dulciuri și bunătăți care vor fi degustate zilnic, în familie.

Ajunul Crăciunului este cea mai importantă zi de sărbătoare, în care familia se reunește pentru cină și pentru a merge împreună la biserică la Mesa din noaptea de Crăciun.

Cadourile sunt oferite în după-amiaza zilei de 25 sau în seara zilei de 24 decembrie, dar nu „de Moș Crăciun”, ci „de Christ-Kind” (copilul Iisus).

În unele familii se obișnuiește ca de Crăciun să se cânte colinde, dar, pentru cei mai mulți germani Crăciunul – „Weihnachten” („noapte solemnă”), este un moment de profundă reflexie și analiză.

Weihnachten este denumirea germană a Crăciunului. În întâmpinarea Crăciunului mulți germani țin Timpul Adventului. Acesta este un timp de pregătiri în vederea întâmpinării venirii lui Isus Cristos. Adventul include activități ca aprinderea succesivă a Coroniței de Advent (Adventskranz), o coroană din ramuri de brad, prevăzută cu patru lumânări, care sunt aprinse pe rând în cele patru duminici din timpul adventului.

Împodobirea bradului de Crăciun este un obicei lăsat omenirii de către germani, inițial acesta era decorat cu panglici colorate, lumânări și diverse dulciuri.

Împodobirea bradului de Crăciun este un obicei lăsat omenirii de către germani, inițial acesta era decorat cu panglici colorate, lumânări și diverse dulciuri.

Unul din obiceiurile nemțești este un decor în formă de castravete murat, ascuns în bradul de Crăciun. Prima persoană care a găsit murătură în dimineața de Crăciun va primi un cadou în plus de la Moșul sau se spune că va avea noroc în anul ce urmează.

3.Islanda

Islanda are o tradiție fermecătoare de Crăciun pe care poate doriți să o începeți în propria familie. În Ajunul Crăciunului, familiile islandeze fac schimb de cărți, apoi își petrec restul serii liniștite lângă un foc, în timp ce citesc cu voce

tare și mănâncă dulciuri. Ni se pare un Ajunul Crăciunului perfect!

Înainte de Ajunul Crăciunului, mai exact pe 23 decembrie, familiile islandeze se adună pentru a mânca skata, un pește însoțit de cartofi. În Ajunul Crăciunului este obișnuit să mergi la cimitire pentru a vizita defunctii și pentru a le decora mormintele cu lumini și flori. Mai târziu, când cade noaptea, familia se adună la cină cu carne afumată și cartofi.

În ceea ce privește tradiția de a oferi cadouri, în Islanda se sărbătorește că cei treisprezece fii în vârstă din Grykla și Leppaludi coboară din munți între 12 și 24 decembrie pentru a lăsa cadouri copiilor sub copac în fiecare an. Dar dacă

au fost foarte obraznici, pot găsi un cartof în pantofi.

„The Yule Lads”, fii lui Gryla și Leppaludi, sunt un grup de 13 farsori răutăcioși care fură sau hărțuiesc populația în ultimele 13 nopți dinaintea Crăciunului. Totuși, ei lasă mici cadouri în încălțăminte copiilor, dar dacă copilul a fost neascultător, lasă în schimb un cartof.

4. Bulgaria

În Bulgaria, Crăciunul este sărbătorit pe 25 decembrie. Multe țări din Europa de Est sărbătoresc Crăciunul pe 7 ianuarie, deoarece majoritatea Bisericii Ortodoxe folosesc vechiul Calendar Iulian, dar Biserica Ortodoxă Bulgară folosește calendarul gregorian, deci Crăciunul este pe 25 decembrie.

Ajunul Crăciunului (numit „Budni Vecher”) este o zi foarte importantă, iar masa principală de Crăciun este consumată în seara Ajunul Crăciunului. În mod normal, este o masă vegană bogată și include mâncăruri diferite, cum ar fi supă de fasole, frunze de varză „sarmi” umplute cu orez, ardei umpluți cu orez, grâu fiert cu zahăr și nuci, diferite tipuri de produse de patiserie, niște kolak, multe fructe și nuci precum prune uscate, caise uscate, portocale și mandarine și „oshav” un compot de fructe uscate.

Dar abia după miezul nopții se servesc și se mănâncă preparate cu ingrediente non-vegane! Acestea vor include alimente precum „banitsa” (un produs de patiserie umplut cu iaurt și brânză feta) și „baklava” (un desert făcut din aluat

foietaj care este umplut cu nuci mărunțite și înmuiat cu sirop sau miere).

În Bulgaria, Crăciunul („Koleda”) începe la 12 noaptea, când fetele tinere pregătesc o pâine specială („Krava”) pentru al lor „Koledar” (colindator) favorit. „Koledarii” sunt tineri necăsătoriți sau căsătoriți recent, care, costumați cu haine tradiționale, țin în mâini un „Koledarka”, un baston mare din lemn de stejar sculptat. Ei fac înconjurul satului și se opresc în fiecare casă pentru a face urări și pentru a primi cadouri special preparate pentru ei. Sărbătoarea Crăciunului durează până în zorii zilei. Crăciunul („Koleda”) începe la miezul nopții, atunci când există tradiția ca fetele tinere să pregătească o pâine specială („Krava”), copată pentru colindătorul favorit – „Koledarii” – tineri necăsătoriți, costumați cu haine tradiționale, care țin în mâini un baston mare din lemn de stejar sculptat – „Koledarka” și fac înconjurul satului și se opresc în fiecare casă pentru a ura și pentru a primi cadouri special preparate pentru ei. Uzual, Sărbătoarea Crăciunului durează pâna în zori.

5.Ucraina

În Ucraina, de îndată ce va așezații la masă, faceți-vă confortabil, pentru că veți fi aici pentru o vreme. Ucrainenii servesc 12 feluri de mâncare în timpul sărbătorilor lor tradiționale de Crăciun, iar fiecare este dedicat unuia dintre apostolii lui Iisus.

6.Finlanda

În dimineața de Crăciun, familiile finlandeze mănâncă în mod tradițional un terci făcut din orez și lapte acoperit cu scorțișoară, lapte sau unt. Cine găsește migdalele plasate în

interiorul uneia dintre budinci „câștigă” – dar unele familii trișează și ascund câteva migdale pentru a nu se supăra copiii. La sfârșitul zilei, se obișnuiește să se încălzească împreună într-o saună.

► **Finlanda** – Crăciunul este cea mai importantă sărbătoare a anului, începută seara, la biserică, cu slujbe și aprinderea de lumânări la mormintele celor dragi.

Masa de Crăciun este pregătită pornind de la produsele de bază – preparatele de pește, aseasonate cu șuncă și cârnați – o specialitate de bază în bucătăria finlandeză.

În Ajunul Crăciunului, copiii așteaptă sosirea lui Moș Crăciun care pune mereu aceeași întrebare: „Sunt cumva copii cuminiți aici?”, iar răspunsul este, bineînțeles, afirmativ. Moșul are o desagă plină de cadouri, pe care le împarte celor mici, în timp ce povestește copiilor despre călătoria obositoare pe care o face din Laponia

7. România

În România, Crăciunul este o sărbătoare principală anuală, la fel ca în majoritatea statelor creștine. Crăciunul a fost introdus odată cu apariția creștinismului în România. Sărbătoarea Nașterii Domnului se ține pe 25 și 26 decembrie. Cântarea cântecelor de stea este o parte foarte importantă din festivitățile Crăciunului românesc. În prima zi de Crăciun, mulți colindători umblă pe străzile acoperite cu zăpadă ale orașelor și satelor, ținând în mână o stea făcută din carton și hârtie, cu scene biblice pictate pe ea.

Tradiția din România cere ca cei mici să meargă din casă în casă, cântând cântece de stea și recitând poezii sau legende, pe toată perioada Crăciunului. Liderul cară cu el o stea din

lemn, acoperită cu staniol și decorată cu clopoței și panglici colorate. O imagine a Sfintei Familii este lipită în centru stelei și întreaga creație este atașată de o coadă de mătură sau de un băț puternic.

Obiceiul împodobirii bradului de Crăciun a pătruns odată cu influența germană, când primii studenți români au început să meargă la studii la universitățile din Berlin sau Viena, și la curtea regală a dinastiei Hohenzollern, sosită în Țările Române în 1866 unde prinții și prințesele au început să împodobească bradul, obiceiul fiind imediat imitat de protipendada bucureșteană. Cântecele germane de Crăciun O Tannenbaum, cu versuri de Melchior Franck, puse pe o melodie populară din Silezia, din secolul al XVI-lea, devine în limba română O brad frumos, iar obiceiul împodobirii bradului pătrunde în toate casele românilor.

În România, Crăciunul este așteptat cu nerăbdare și sărbătorit cu mult fast. Românii își decorează casele cu luminițe, pregătesc masa de sărbătoare iar copiii merg din casă în casă la colindat. Vedeta meselor de Crăciun este porcul, din care se pregătesc delicioasele piftii și sarmale, iar la desert cozonacul este nelipsit.

România este o țară cu multe obiceiuri și tradiții care ne îmbogățesc spiritual și ne înfrumusețează sfârșitul de an.

Obiceiuri și tradiții românești de Crăciun și Anul Nou

Crăciunul la români este o importantă sărbătoare religioasă. În satele românești, unde tradiția se mai păstrează femeile și bărbații încep pregătirile cu mult timp înainte de această sărbătoare. Bărbații își fac ordine în curte, curăță

grajdurile (locurile unde adăpostesc animalele), iar femeile își curăță casele și pregătesc mâncare tradițională specifică acestei sărbători: cozonaci, colaci, sarmale și alte bunătăți românești. Sărbătoarea Nașterii Domnului se ține pe 25, 26 și 27 decembrie. În Ajunul acestei sărbători (seara dinaintea zilei de 25) în toate satele din țară începe colindatul. Acesta este cel mai important obicei românesc de Crăciun, grupuri de copii, băieți și fete, femei și bărbați merg din casă în casă și duc vestea Nașterii Mântuitorului prin colindele lor (cântece specifice de Crăciun, care conțin acest mesaj), după ce colindă, ei sunt răsplătiți la fiecare casă cu diferite bunătăți. Colindătorii sunt primiți cu bucurie deoarece se spune că ei aduc sănătate și un an prosper, apoi sunt recompensați cu nuci, mere, colaci și, mai recent, bani. În Maramureș, cei care colindă sunt oameni în toată firea. Obiceiul este să treacă pe la fiecare casă, iar apoi, cu tot cu gazdele care i-au omenit (ospătat, servit cu bunătăți), să continue colindatul. Postul Crăciunului ia sfârșit și fiecare se poate bucura de mâncărurile rituale: preparatele din porc, sarmalele, colacii și cozonacii, prăjiturile și vinul. Cele trei zile de sărbătoare ale Crăciunului aduc liniște și pace în case. Există și o perioadă de post culinar și spiritual ce se ține înaintea Crăciunului, timp de șase săptămâni sfârșindu-se în noaptea de Crăciun. În Ajun de Crăciun există obiceiul de a se împodobi în casă sau în curte un brad cu diferite globuri, cu beteală ori cu bomboane de ciocolată numite saloane. În aceste zile sfinte – 25, 26 și 27 decembrie – se respectă tradiții vechi de sute de ani. Colindatul este unul dintre aceste obiceiuri. Atât grupuri de copii, cât și grupuri de adulți se strâng laolaltă și merg să colinde la casele vecinilor sau la casele altor oameni. Atunci se cântă „O ce veste minunată”, o melodie foarte veche și foarte populară în popor, cât și „O brad frumos”. Totodată colindătorii sunt serviți cu produse alimentare (colaci făcuți în casă) sau bani. Persoanele de origine slave din România sărbătoresc și în data de 7 ianuarie Crăciunul pentru că de fapt Crăciunul lor este pe aceea dată la două săptămâni după Crăciunul românesc, ortodox. Toți colindătorii, indiferent de vârstă, primesc un colac – ce simbolizează soarele; de asemenea ei primesc mere și nuci. În ziua de Crăciun nu se spală rufele și nu se dă nimic de împrumut; animalele din ogradă primesc mâncare din belșug; se spune că dacă animalele se culcă pe partea stângă atunci iarna va fi lungă și geroasă. Și în zona Moldovei, Crăciunul este o sărbătoare importantă. Toate activitățile ce au loc în ziua

Ajunului sunt de fapt un ritual pentru protecția animalelor, a livezilor și a gospodăriei: femeile fac curat în toată casa și pregătesc colaci, iar bărbații au grijă să înapoieze orice lucru luat cu împrumut. Tot în această zi, femeile coc un colac de forma cifrei 8, care în primăvară urmează să fie afumat și pus între coarnele boilor ce ară pământul. În Ajun, femeile pregătesc masa de Crăciun, care trebuie să conțină vreo 12 feluri de mâncare, multe dintre acestea fiind din carne de porc, sacrificat cu câteva zile mai înainte. Tot în ziua 2 Ajunului încep să meargă colindătorii pe la casele oamenilor: de dimineață colindă copiii cei mai mici, spre după-amiază școlarii, iar către seară colindă tinerii. În Bucovina se crede că toate colindele sunt rostite pentru ca diavolii să dispară, iar satul să fie curat în noaptea de Crăciun; de asemenea, se spune că este un mare păcat dacă o gospodărie are ușa închisă în Ajunul Crăciunului și nu poate să-i primească pe colindători. În Ialomița, cetele de colindători cutreieră ulițele satelor și gospodăriile țărănești, făcând tradiționalele urări, melodiile și textele poetice ale colindelor fiind minunate. Adevăratul colindat se desfășoară în seara și noaptea de Crăciun. Colindătorii se adună în cete și își aleg un conducător numit de obicei „vătaf” sau „jude”. Colindătorilor propriu-zis li se alătură câțiva flăcăi cu sarcina să poarte, în saci și traiste, darurile primite. Odată intrați în curtea casei, colindătorii își deapănă repertoriul înaintea membrilor casei, adunați în prag, cântecele fiind întotdeauna însoțite de dansuri. Apoi, gazda invită colindătorii în casă, unde înainte de așezarea la masă pentru ospățul comun, vătaful (liderul) cetei poruncește să se cânte alte câteva colinde. Numărul colindelor depinde în mare măsură de rangul gazdei și de belșugul de daruri pe care ea urmează să le ofere colindătorilor. Steaua Un alt obicei care în timp și-a pierdut semnificația este mersul cu 'steaua' – obicei vechi ce se întâlnește la toate popoarele creștine. Acesta avea menirea de a vesti oamenilor nașterea lui Hristos: copiii care mergeau cu 'steaua' se deghizau în magi și vesteau marea minune. Cântecele despre stea provin din surse diferite: unele din literatura bizantină ortodoxă, altele din literatura latină medievală a Bisericii Catolice, câteva din literatura de nuanță Calvină și multe din ele, chiar din tradițiile locale. Micul cor al stelarilor, care intră în casă în zilele Crăciunului, cântă „Steaua sus răsare”, precum și alte cântece. Bradul de Crăciun Simbolul sărbătorilor de iarnă este mult doritul brad de Crăciun. Acesta exista în tradițiile românești cu

mult înainte de era creștină. Bradul este cel mai important arbore din obiceiurile românești, fiind prezent la cele mai importante evenimente din viața unui om: botezul, căsătoria și înmormântarea. Se consideră că bradul aduce noroc, viață lungă, prosperitate și fertilitate, motiv pentru care oamenii își împodobesc casa cu crengi de brad. În ziua de azi, toată lumea abia așteaptă să împodobească bradul; acest obicei are loc în ajunul Crăciunului sau în noaptea de Crăciun, când Moș Crăciun aduce, pe lângă cadouri, și bradul frumos împodobit cu globuri și beteală. Capra Acest obicei ține, de regulă, de la Crăciun până la Anul Nou. Măștile care evocau personaje biblice sunt înlocuite de masca unui singur animal, al cărui nume variază de la o regiune la alta: cerb în Hunedoara, capră sau țurcă în Moldova și Ardeal, boriță (de la bour) 3 în Transilvania de sud. În Muntenia și Oltenia, capra e denumită „brezaia” (din cauza înfățișării pestrițe a măștii) și obiceiul se practică mai ales de Anul Nou. Capra se face dintr-un lemn scurt, cioplit în formă de cap de capră, care se învelește cu hârtie roșie, peste care se pune o altă hârtie, neagră, mărunț tăiată și încrețită, sau se lipește o piele subțire cu păr pe ea. Cercetătorii presupun că dansul caprei, precum și alte manifestări ale măștilor zoomorfe (care înfățișează animale) întâlnite în satele românești la vremea Crăciunului provin din ceremoniile sacre arhaice închinată morții și renașterii divinității. Dansul Ursului Umblatul cu Ursul este întâlnit doar în Moldova, de Anul Nou. Ursul este întruchipat de un flăcău purtând pe cap și umeri blana unui animal, împodobită în dreptul urechilor cu ciucuri roșii. Masca este condusă de un „ursar”, însoțită de muzicanți și urmată, adesea, de un întreg alai de personaje (printre care se poate afla un copil în rolul „puiului de urs”). În răpăitul (zgomotul) tobelor sau pe melodia fluierului și ajutată de un ciomag (băț mare și gros), masca mormăie și imită pașii legănați și sacadați ai ursului, izbind puternic pământul cu tălpile. Semnificația este purificarea și fertilizarea solului în noul an. Există ipoteza că la originea acestui obicei s-ar afla un cult dacic. Plugușorul și Sorcova În prima zi a noului an, se merge cu Plugușorul și cu Sorcova, obiceiuri ce invocă prosperitatea și belșugul pentru gospodăria celui care primește colindătorii. Se spune că cei care nu primesc cetele de colindători vor avea necazuri și sărăcie în anul ce vine. 4 În ajunul Anului Nou, în Moldova, cete de flăcăi și de bărbați de curând însurați pleacă cu Plugul. Străvechi obicei agrar (care se referă la agricultură – cultivarea

pământului – ocupație străveche a românilor) derivat dintr-o practică primitivă, trecut printr-un rit de fertilitate, Plugușorul a ajuns o urare obișnuită de recolte bogate în anul care abia începe. Plugușorul este întotdeauna însoțit de strigături, pocnete de bici și sunete de clopoței, dar plugul adevărat, tras de boi, a fost înlocuit cu timpul de un plug miniatural, mai ușor de purtat, sau de buhaiul care imită mugetul boilor. La sate, „Plugușorul” este însă extrem de complex, iar alaiurile care merg din casă în casă duc cu ele chiar un plug. „Aho, aho, ho-ho / Măine anul se-noiește / Plugușorul se pornește / Si începe a brazda / Pe la case a ura / Iarna-i grea, omătu-i mare, Semne bune anul are / Semne bune de belșug / Pentru brazda de sub plug”, sunt primele versuri ale Plugușorului, care tradițional se cântă în ultima zi a anului. De asemenea, odată cu intrarea în Noul An, de Sfântul Vasile, este bine să se ureze pentru bunăstare, iar în acest sens „Sorcova” este cel mai cunoscut colind. Un obicei de Anul Nou, care aduce mare bucurie copiilor, este umblatul cu Sorcova. Aceștia au o crenguță înmugurită de copac sau o sorcovă confecționată dintr-un băț în jurul căruia s-au împletit flori de hârtie colorată. Numele de sorcovă are originea în cuvântul bulgar surov (verde fraged), făcând aluzie la ramura abia îmbobocită, ruptă odinioară dintr-un arbore. Atingând de mai multe ori persoanele c

8.-Austria este regina târgurilor de Crăciun. Aromă de turtă dulce, puncti, migdale caramelizate, mere coapte și castane aburinde te îmbie în fiecare oraș. De asemenea, nu poți să rezști în fața decorațiunilor de Crăciun confecționate manual și a tricotajelor care să te ajute să înfrunți vremea rece.

Sărbătoarea Sfântului Nicolae marchează începutul Crăciunului în Austria. Există credința că Sfântul Nicolae, însoțit de un diavol, merge din casă în casă și îi pune pe copii să scrie o listă cu lucrurile bune și lucrurile rele pe care le-au făcut de-a lungul anului, iar copiii cumiți primesc nuci, jucării și dulciuri. Cadourile de Crăciun, puse sub brad, nu pot fi deschise decât după cina din seara de Ajun.

Austria / Bavaria

În zonele Alpilor, în special Austria și anumite părți ale Bavariei, există o tradiție foarte veche care începe de Sfântul Nicolae, când o creatură demonică numită Krampus îl însoțește pe Moș Nicolae pentru a recompensa copiii cumiți, dar și a-i pedepsi pe cei răi.

Se organizează și o paradă în care lumea este costumată în maleficul Krampus.

9. În Marea Britanie, descoperim Christmas crackers, niște suluri de carton care fac zgomot și conțin o surpriză. În epoca victoriană, în casele obișnuite *pomul de Crăciun* era privit, dacă nu ca ceva malefic, măcar ca o ciudățenie. Însă la palat, era împodobit câte un brad pentru fiecare membru al familiei.

Crăciunul este cea mai importantă sărbătoare a anului, iar pregătirile încep cu mult înainte de 25 decembrie. În decembrie, lumea e cuprinsă de o frenezie nestăpânită, iar subiectele de conversație se învârt numai în jurul sărbătorii de Crăciun.

După ce au petrecut întreaga lună decembrie căutând cadouri, scriind felicitări și împodobind bradul (de regulă la jumătatea lunii decembrie), în Ajun, britanicii merg la biserică. Însă sărbătoarea Crăciunului și-a pierdut mult, în timp, din importanța religioasă, axându-se mai mult pe petrecerile în familie.

La masa tradițională din ziua Crăciunului se mănâncă curcan, iar a doua zi, numită Boxing Day – este ziua în care britanicii se îmbulzesc la cumpărături profitând de reducerile semnificative de prețuri.

Interesant este că de Crăciun nu circulă niciun mijloc de transport, nici trenuri, nici metrou, nici autobuze, spre fericirea taximetristilor care fac bani frumoși practicând tarife exorbitante.

Marea Britanie

Christmas Crackers sunt folosiți pentru a face zgomot în cadrul diferitelor mese tradiționale de Crăciun. Christmas Cracker este un sul de carton care conține o surpriză, învelit în hârtie colorată și care se trage pentru a fi desfăcut de la ambele capete.

A devenit un element tradițional de Crăciun în Marea Britanie, fiind introdus de londonezul Tom Smith la mijlocul secolului al XIX-lea. De atunci sunt folosiți și în Irlanda, Canada, Africa de Sud, Australia sau Noua Zeelandă.

10. Crăciunul în Italia, cunoscut sub numele de Natale, începe cu opt zile înainte. Copiii colindă din casă în casă, spun poezii și așteaptă cu nerăbdare ziua de 6 Ianuarie. În această zi, *Befana*, o vrăjitoare urâtă care umblă călare pe mătură, intră pe horn și aduce daruri.

În Italia, sărbătoarea Crăciunului durează timp de 3 zile (24, 25, 26), de aici venind și „il presepe” – scenă Nașterii lui Iisus, pe care familiile italiene o instalează cu 9 zile înainte de Crăciun.

În această perioadă, italienii oferă celor apropiați, colegilor de muncă sau vecinilor dulciuri, prăjituri cu chipul lui Moș Crăciun sau al lui Iisus. În Italia, însă, tradițiile de Crăciun diferă de la o regiune la altă. În nordul țării, cadourile sunt aduse de Moș Crăciun (Babbo Natale) sau Micul Iisus (Gesù Bambino), pe 25 decembrie. În alte părți acestea sunt aduse de Sfânta Lucia, pe 13 decembrie.

Crăciunul începe, în mod tradițional, cu opt zile înainte și este denumit „Novena”. Există obiceiul ca cei mici să meargă din casă în casă, recitând poezii sau cântând, însă cadourile se primesc abia pe 6 ianuarie, fiind aduse de o vrăjitoare urâtă, dar bună la suflet – Befana

Crăciunul începe cu opt zile înainte și este cunoscut sub denumirea de Natale. Copiii colindă din casă în casă să spună poezii și să cânte, dar darurile le primesc la 6 ianuarie. Conform tradiției, cadourile sunt aduse de Befana, o vrăjitoare urâtă dar bună. Befana, călare pe mătură verifică atentă cine a fost cuminte și cine nu de-a lungul anului, intră prin hornuri și lasă daruri lângă bradul împodobit.

În bisericile din Italia sunt prezentate iesle cu Pruncul Iisus și cu magi în mărime naturală. O altă tradiție este cea a Irozilor - colindători costumați: pe lângă Irod, mai apare un moș cu barbă lungă și cu cojocul întors acesta fiind bufonul romanilor, de asemenea altcineva este costumat ca o paită cu clopoței la picioare.

11. Norvegia

În Norvegia, sezonul de Crăciun, numit julebord, începe pe 3 decembrie, umplând barurile și restaurantele locale pe tot parcursul lunii. Familiile sărbătoresc Micul Crăciun pe 23 decembrie; fiecare are propriul ritual pentru ziua respectivă, care poate include împodobirea bradului, realizarea unei case de turtă dulce și consumul de risengrynsgrøt (budincă de orez fierbinte).

Poate că una dintre cele mai neortodoxe tradiții de Crăciun se găsește în Norvegia, unde oamenii își ascund măturile.

Este o tradiție veche de secole, când oamenii credeau că vrăjitoarele și spiritele rele ieșeau în ajunul Crăciunului în căutarea unor mături pe care să le călăuzească.

În prezent, tradiția continuă în anumite zone mici ale Norvegiei.

12. Portugalia

Familiile portugheze se reunesc în Ajunul Crăciunului pentru a lua cina până la ora 22:00. Apoi, exact la miezul nopții, fac schimb de cadouri, toasturi și își doresc un Crăciun Fericit. Liturghia de la miezul nopții, Missa Do Galo (Liturghia Cocoșului), este o șansă de a se întâlni cu vecinii și familia extinsă pentru a le ura bine pentru sezonul sărbătorilor. Slujba este adesea urmată de artificii în piața orașului.

13. Crăciunul în Polonia

În Polonia, perioada Crăciunului („Gwiazdka” sau „mică stea”) este dedicată regenerării forțelor vitale ale lumii, adică ale oamenilor, animalelor și naturii, pentru a se îndeplini ciclul scurgerii timpului, în cele mai bune condiții.

Tradițiile moderne asociază magie, binecuvantari de Anul Nou, decorarea casei și simboluri ale reconcilierii. Cântecele de Crăciun sunt încă foarte prezente în această perioadă. În unele regiuni, colindătorii, grupuri de copii sau de adolescenți, vor trece din casă în casă cu stele multicolore și cu scene ale Nașterii lui Iisus.

Pentru pregătirea mâncărilor de Crăciun, se strecoară câteva paie sub față de masă pentru a aminti faptul că Iisus s-a născut într-o iesle. Înainte de a începe să mănânce, toți cei așezați la masă împart azimă (oplatek), marcată **cu** scene ale nașterii Domnului, și își fac urări de bine.

Crăciunul (poloneză: Boże Narodzenie, Narodzenie Pańskie) în Polonia este o sărbătoare principală anuală, la fel ca în majoritatea statelor creștine. Crăciunul a fost introdus odată cu apariția creștinismului în Polonia, sărbătoarea dezvoltându-se treptat de-a lungul secolelor, începând din cele mai vechi timpuri. Vechile obiceiuri păgâne s-au combinat cu obiceiurile religioase importate odată cu creștinarea Poloniei de către Biserica Romano-Catolică. Printre sarcinile speciale efectuate de polonezi în casele lor în timpul Adventului (un timp de așteptare pentru sărbătorirea Nașterii lui Iisus) se numără și coacerea unor turte dulci de Crăciun numite piernik, precum și realizarea unor decorațiuni de Crăciun. Piernikii pot avea diferite forme, cum ar fi inimi, animale sau reprezentări ale Sf. Nicolae. Printre decorațiunile vechi tradiționale se numără stele realizate manual, coji de ouă decorate, ghirlande colorate de hârtie etc. Crapul este o componentă principală a mesei Ajunul Crăciunului în Polonia, servindu-se file de crap, piftie de crap etc. Alimentele poloneze de Crăciun includ pierogi precum și unele preparate de hering, iar pentru desert, makowiec sau fidea cu semințe de mac. Adesea, se servește ca băutură un compot de fructe uscate (prune, mere, pere). Colindele de Crăciun sunt cântate în Polonia după Liturghia de Crăciun.[35] Sezonul de Crăciun ține de obicei până la 2 februarie.

14. Crăciunul în Danemarca

Crăciunul în Danemarca este o perioadă de sărbătoare care se împărtășește cu familia și prietenii. Festivitățile de Advent încep cu patru săptămâni înainte de Crăciun. Coroana de ramuri verzi este făcută în familie sau cu prietenii și fiecare

dintre duminici este un prilej de a lua parte la mese festive, în compania celor dragi.

La începutul lunii decembrie, toate casele și apartamentele sunt luminate în roșu, fie cu ajutorul unei lumânări, fie cu cel al unor felinare confecționate din diverse materiale. Fie că sunt brazi, fie că sunt altfel de copaci, arborii din față caselor sunt și ei luminați, iar balcoanele apartamentelor, decorate.

15. În Scandinavia, el este cunoscut sub numele de Capra de Yule sau Julbock, care este înfățișată ca un țap și adesea văzut agățat pe pomi de Crăciun ca decor de paie. În vremuri mai vechi, a adus și cadourile, până când a fost înlăturat de Moș Crăciun în secolul al XIX-lea. Cu toate acestea, numele a rămas cel puțin în Finlanda, unde Moș Crăciun se numește Joulupukki și este susținut cu pricepere de soția sa, Joulumuori. Și în fiecare an, în orașul suedez Gävle, este o tradiție ca un Julbock de paie uriaș de trei tone să fie expus.

Spiridușii și trolii sunt mereu prezenți în țările scandinave – fie ca micii ajutoare ai Moșului, fie ca niște ticăloși care joacă mici trucuri oamenilor. În Norvegia, de exemplu, se spune că micii ajutoare, Julnissen, se înfurie dacă nu găsesc crupe la ușă sau la fereastră.

16.- Spania –

Crăciunul este o sărbătoare oficială în Spania și festivitățile încep din Ajunul Crăciunului, la 24 decembrie până la Bobotează sau Ziua celor trei regi, pe 6 ianuarie, deși neoficial festivitățile încep la 22 decembrie, odată cu organizarea loteriei de Crăciun.

De obicei casele sunt decorate cu pomi de Crăciun sau cu scena Nașterii sau ambele.

În multe regiuni există tradiția Tió de Nadal, o bucată mare de lemn care simbolizează un personaj din mitologia catalană și aragoneză.[38] În Țara Bascilor și Navarra, Olentzero este cel care aduce cadouri copiilor.

Pentru oaspeții Spaniei, de Crăciun pare că nu se întâmplă nimic special, Crăciunul fiind sărbătorit totuși, nu cu foarte mult fast, iar darurile se oferă pe 6 ianuarie, cu ocazia zilei celor Trei Regi („Reyes Magos”).

Spaniolii și portughezii au introdus tradiția împodobirii pomului de Crăciun și în America Latină, dar cum acolo nu există conifere, sud – americanii decorează cactuși, pini sau brazi din plastic.

Bucătăria tradițională de Crăciun a spaniolilor este influențată puternic de curentul arab: orez, portocale și migdale prezente în majoritatea felurilor de mâncare pregătite pentru această zi, iar felul de mâncare de bază este peștele

Lumini de Crăciun la Madrid

Adevărul este că Madridul are treaba lui în ceea ce privește iluminatul de Crăciun. Străzile, piețele și clădirile prind viață atunci când literalmente milioane de lămpi sunt aprinse, de la sfârșitul lunii noiembrie până pe 6 ianuarie, Ziua Treilor Regi.

Apoi, Primele lumini de Crăciun au fost aprinse pe 24 noiembrie la ora 7, în Plaza de España.A. Vor rămâne acolo până anul viitor cu ore diferite de iluminare.

De exemplu, de duminică până joi se aprind la 6 seara și se opresc la miezul nopții; Vineri și sâmbătă se opresc o oră mai târziu și apoi sunt date specifice: 4, 5, 6, 7 și 8 decembrie se aprind la 6:1 și se opresc la 25 dimineața, 5 decembrie și 3 decembrie ies la 31 în dimineata si pe 6 decembrie mult mai tarziu, la XNUMX dimineata vor inceta sa mai straluceasca.

Unde poți vedea luminile de Crăciun în Madrid? În peste 230 de locuri, mai exact, 7500 lanțuri, 115 cireși și 13 brazi uriași va prinde viață. Principalul brad este bradul natural din Plaza de España. La toate acestea se adaugă scene de naștere la porțile istorice, cum ar fi San Vicente sau Toledo și viaductul strada Segovia. Veți vedea, de asemenea, marea menina iluminată, de pe Paseo del Prado, și balul de la intersecția străzilor Alcalá și Gran Vía.

În Piața Columb există o naștere cu figuri uriașe, de 10 metri înălțime, cu mii de lumini LED, un brad iluminat de 35 de metri înălțime în Puerta del Sol... Dacă nu locuiți în Madrid și sunteți în vizită, puteți lua Naviluz, autobuzul de Crăciun, care străbate cele mai bune străzi ale capitalei Spaniei pentru a te bucura de lumini. Serviciul a început să funcționeze pe 25 noiembrie și se încheie pe 6 ianuarie. Puteți cumpăra biletele de pe site-ul lor oficial. Acestea sunt câteva exemple despre modul în care lumini de Crăciun și turism merg mână în mână în cel mai bun mod. Ce pereche bună!

Catalonia, Spania

Tió De Nadal este o tradiție unică și exclusivă în zona Cataloniei din Spania. Fabricat manual din lemn, acest mic personaj este tratat cu amabilitate în perioada 8-24 Decembrie, când copiii îi oferă nuci, fructe și îl țin învelit într-o păturică.

În ajunul Crăciunului, copiii îl bat cu bețe în timp ce cântă cântece tradiționale catalane, iar în urmă bătăii, copiii vor găsi bomboane sub pătura cu care este învelit lemnul.

Pe 24 decembrie, în ajunul Crăciunului.

De-a lungul planetei, aproximativ 2.200 de milioane de oameni se pregătesc să sărbătorească nașterea lui Hristos, o dată care înalță spiritul de pace și armonie. Fiecare țară o face în felul său, dar familia care se adună în jurul unei mese bune, muzică și decorațiuni tipice cu motive de iarnă sau de Crăciun sunt elementele comune

Spania

Veți descoperi că pe 22 decembrie, spaniolii nu se aventurează niciodată departe de TV sau radio, întrucât aceasta este ziua în care se extrag numerele loteriei de Crăciun. Practic, toată lumea din Spania cumpără bilete la loto, sperând să câștige "El Gordo", premiul cel mare fiind, de obicei, de aproximativ 600 milioane de euro

17. Belgia

În această țară europeană, Sfântul Nicolae (Moș Crăciun) anticipează vizita sa la copii pentru a afla dacă sunt buni și pentru a le lăsa cadouri și bomboane. De aceea cadourile sunt deschise pe 6

decembrie. Până pe 25, se obișnuiește să mergi la patinaj după o masă copioasă în compania rudelor sau a prietenilor.

Din ce este făcut acest banchet tradițional?

Se compune dintr-o masă cu trei feluri de mâncare pe bază de vânat, friptură sau fructe de mare. Desertul tipic este buștenul de Crăciun, un tort acoperit cu ciocolată și decorat pentru a semăna cu un buștean de lemn.

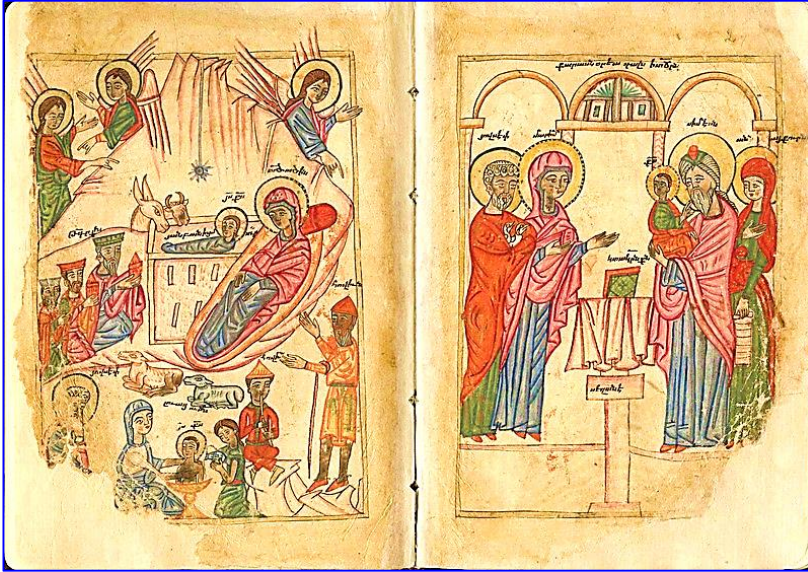
18. Italia

Fiecare regiune a țării are propriile sale tradiții, dar, în general, Ajunul Crăciunului este sărbătorit cu cenonul, o cină făcută cu pește deși nu puteți rata pastele cu fructe de mare, cu ton sau cu scoici. A doua zi familia se adună pentru a deschide cadourile aduse de Babbo Natala (Moș Crăciun italian) și pentru a gusta o farfurie de arrosto (carne de vită friptă pe cartofi copti) sau paste. Ca desert, Panetonul și soiurile precum Pandoro sunt bine cunoscute. Cu toate acestea, există și alte dulciuri făcute cu ciocolată, miere sau nuci.

Nașterea Domnului și bradul de Crăciun continuă să decoreze casele italiene până pe 6 ianuarie, când Befana ajunge la toate casele pentru a distribui cadouri celor mai amabili de pe spatele unei măști și intrând prin horn. Cu ea, Crăciunul își ia rămas bun în Italia.

19. Elveția – Samichlaus (Moș Crăciun) are întotdeauna și sarcina de a aduce și pomul de Crăciun în casele oamenilor, un obicei care se păstrează încă din anul 1775. Un alt obicei al elvețienilor este „Parada ridichilor luminate”: copiii ajutați de părinți scobesc cu mare grijă câte o ridiche mare de lună, pe care apoi o împodobesc cu diferite crestături și forme, mai ales cu stelute și brăduți. În ridichea astfel împodobită micuții elvețieni pun o lumânare și poartă ridichea ca pe o faclă, de obicei către școala unde învață, unde copiii reuniți cântă în cor melodii tradiționale

20. Crăciunul la Armeni

Povestea Crăciunului armenesc merge departe în timp, la tradițiile inițiale ale creștinismului.

Mulți consideră că, dat fiind faptul că armenii sărbătoresc Crăciunul după Anul Nou, aceștia ar utiliza calendarul iulian, „pe stil vechi”.

În fapt, armenii utilizează calendarul gregorian, dar sărbătoresc Crăciunul și Boboteaza la 6 ianuarie, în timp ce creștinii ortodocși de rit vechi sărbătoresc Crăciunul la 6 ianuarie și Boboteaza la 19 ianuarie.

Începuturi

„La începuturi, toate bisericile creștine serbau această Sfântă Naștere, tot pe 6 ianuarie, dar după aceea, prin ordinul împăratului Constantin cel Mare, biserica catolică de exemplu a început să o serbeze pe 25 decembrie. Biserica armeană nu s-a schimbat, iar până acum biserica armeană și bisericile vechi orientale au rămas fidele marcării zilei Sfintei Nașteri și Botezului în aceeași zi, pe 6 ianuarie”, a declarat pentru Radio Constanța preotul Oșagan, paroh al Bisericii

Armene Sfânta Maria din Constanța.

Împreună cu Biserica Ortodoxa Apostolica Armeană, și alte Biserici Ortodoxe Orientale, așa-numitele ne-Chalcedoniene, păstrează aceeași tradiție a sărbătoririi Crăciunului pe 6 ianuarie, odată cu Botezul Domnului: Biserica Egipteană Coptă, Biserica Ortodoxă Etiopiană, Biserica Eritreeană, Biserica Ortodoxă Siriacă și Biserica Ortodoxă Malankara din India.

MODIFICĂRI

„Data sarbatorii Nasterii Domnului a fost modificata in Imperiul Roman, dupa acceptarea crestinismului printre religiile imperiului de catre imparatul Constantin (Edictul din Milan, anul 313 al erei crestine).

Astfel, ea a fost celebrata deodata cu ultima zi a sarbatorii pagane a Saturnaliilor, 25 decembrie, care semnifica lupta si, in cele din urma, izbanda luminii impotriva intunericului, iar prin extindere victoria binelui asupra raului.

In cele din urma, aceasta modificare a fost acceptata in mod oficial de catre Bisericile crestine, in urma Sinodului din Chalcedon (451).

Dat fiind ca in acea perioada Armenia se gasea intr-un aprig

razboi cu persii, reprezentantii Bisericii armenie nu au participat la acel Conciliu care a dezbatut si alte teme importante, precum natura umana si divina a Mantuitorului. Biserica armeană nu si-a insusit hotararile Conciliului din Chalcedon, astfel incat armenii ortodocsi continua sa sarbatoreasca Nasterea Domnului potrivit traditiei primelor secole de crestinism, care spune că Iisus a fost botezat dupa treizeci si trei de ani, in aceiasi zi in care s-a nascut, anume pe 6 ianuarie.

De altfel, in Evanghелиi nu se pomeneste nicaieri despre data exacta a nasterii lui Iisus Hristos. Unul din motivele pentru care armenii nu au utilizat in sec. IV e.n., ca si romanii, modificarea datei pentru a o armoniza cu sarbatorirea pagana a Saturnaliilor a fost si acela ca pe teritoriul Armeniei, cel mai vechi stat crestin al umanitatii, paganismul nu mai era

practicat”, explică scriitorul și omul politic Varujan Vosganian, în pagina sa de Facebook

De Crăciun, armenii își urează „Shnorhavor Nor Dari iev Surp Dznunt” (Un An Nou și un Crăciun fericit!).

ISTORIE ȘI CULTURĂ

Zilele acestea se dă startul sărbătorilor de iarnă la minoritățile din Dobrogea și din alte zone ale țării, iar Crăciunul armenilor este sărbătorit astăzi. Dacă pentru creștinii ortodocși sărbătorile s-au încheiat deja, pentru credincioșii armeni și cei pe

stil vechi, ele abia încep. De altfel, în Dobrogea, unde conviețuiesc 18 minorități, există aproape tot timpul câte un motiv de petrecere. Cei aproximativ 500 de armeni care trăiesc în Dobrogea, sărbătoresc Crăciunul, astăzi, de Bobotează.

Președintele Uniunii Armenilor Constanța, Liviu Merdinian spune că Biserica armeană celebrează pe 6 ianuarie Nașterea și Botezul Domnului. Reprezentanții comunității își adresează de Crăciun, urarea „Shnoravor nor dary iev Surp Dzanunt!”, care înseamnă „La mulți ani de Crăciun!”.

Crăciunul armenilor păstrează tradiția primelor patru secole creștine, când toată Biserica sărbătorea Nașterea Domnului pe 6 ianuarie, împreună cu Boboteaza.

Liviu Merdinian spune că armenii nu sunt pe stil vechi precum popoarele slave, care sărbătoresc Crăciunul pe 7 ianuarie, ci că păstrează tradițiile inițiale ale creștinismului.

În plus, armenii sărbătoresc Anul Nou în postul Crăciunului, în timp ce rușii-lipoveni și ucrainenii au și pentru Revelion un decalaj de 13 zile, la fel ca pentru toate celelalte evenimente religioase importante.

Obiceiuri vechi pentru Crăciunul armenilor

Teatrologul Anaid Tavitian spune că, la fel ca la români, Crăciunul este o sărbătoare de suflet și un prilej de reunire a familiei și prietenilor.

În Constanța, Biserica armenească “Sfânta Maria” este situată pe malul mării, în zona peninsulară a orașului. Ea funcționează într-o clădire de patrimoniu, veche de aproape 140 de ani. Inițial, în acel imobil a fost o școală în care învățau copiii armeni, însă, după ce a ars biserica din lemn a comunității, un etaj al școlii a fost transformat în lăcaș de cult, din anul 1940.

Ulterior, clădirea și-a păstrat doar destinația de biserică, deoarece erau foarte puțini elevi.

Crăciunul armenilor începe în dimineața zile de 6 ianuarie, când membrii comunității merg la biserică, unde se oficiază Liturghia de Crăciun. Deoarece în aceeași zi este și Boboteaza, după sfințirea apei, crucea este ținută de un copil, denumit Nașul Crucii. După Crăciun, preotul merge în toate casele armenilor, le sfințește și le oferă un calendar religios.

Colindele armenilor

Tinerii armeni, în grupuri de câte 3, au umblat zilele acestea cu colindul, la membrii comunității. Colindul "Aysor done, ev Surp Dzanunt, Avedis" aduce vestea Nașterii Domnului, spune Anaid Tavitian. Avedis este și nume de bărbat la armeni, a mai precizat teatrologul constănțean.

În vremuri străvechi, copiii erau însoțiți în timp ce se duceau să colinde, de reprezentanții comunității, care mergeau înaintea lor. Tot în urmă cu peste 200 de ani, se spunea că este rușine ca armenii să părăsească locuința ori să încuie ușa, atunci când frații lor veneau să îi colinde, astfel că ei erau obligați să stea acasă în Ajunul Crăciunului. Tinerii mergeau atât la bogați, cât și la săraci, iar aceștia îi plăteau, după puterea financiară a fiecăruia

Masa de Crăciun la armeni

Fiind o sărbătoare a familiei, de Crăciun se adună toți membrii la masă. În tradiția armenilor, se spune că nu trebuie să lipsească de pe masa de Crăciun, 7 tipuri de gustări. Se pune mare accent pe fructele uscate: caise, migdale, alune, nuci și stafide.

Nelipsit de pe masa armenilor de Crăciun este preparatul dulce **Anoush Abour**. Este un fel de budincă dulce, foarte bogată în arome și culori, realizată din grâu fiert. Aceasta mai conține stafide, caise uscate, nucă, smochine și coajă de portocală, iar deasupra se presară scorțișoară.

Caisul este fructul național al Armeniei. Cei care au prieteni sau rude în Armenia, primesc **pistil**, un desert făcut din zeamă de struguri, care conține caise, nuci și eventual este învelit într-o glazură de ciocolată.

Sărmăluțele în foi de viță sunt și ele un preparat tradițional de Crăciun la armeni, spune Anaid Tavitian. În plus, ea a precizat că se face o pâine de casă în care se pune o monedă. Bărbatul din familie taie pâinea în felii egale, iar cine găsește moneda se spune că va avea noroc tot anul.

De asemenea, armenii pun pe masa de Crăciun lumânări cumpărate de la biserică, în funcție de numărul membrilor familiei. Ceara rămasă se pune pe o apă curgătoare, pentru ca izvoarele să nu sece tot anul și să aibă apă dulce. În lipsa izvoarelor, lumânările rămase se pun la rădăcina unui pom, pentru ca acesta să rămână viu tot anul. La armeni există un respect deosebit față de seniori. Bunica din familie este felicitată de Crăciun de către toți membrii familiei, care îi sărută mâna și îi urează "Hristos Dzanav yev Haynedzav!", iar ea răspunde "Orhneal e haydnutiuna Hristosi!".

21. Franța – Deși, în trecut, Sfântul Nicolae aducea cadouri micuților în ziua de 6 decembrie, în cea mai mare parte a țării, Père Noel (Moș Crăciun) i-a luat locul lui Moș Nicolae. Acesta vine în casele francezilor în noaptea de 24 decembrie și pune cadouri în ghetuțe. Masa de Crăciun este dominată de tradiționala „Bûche de Noel” – o prăjitură de ciocolată prezentată la masă sub formă de buturugă

22.- Ungaria – În mod tradițional, Moș Crăciun aduce nuielușe copiilor care nu au fost cumiți și daruri celor ascultători.

Noaptea de Ajun este numită în Ungaria „Szent-este” sau „noapte sfântă”, iar înainte să meargă la biserică, pentru slujba de la miezul nopții, membrii de familie se reunesc în jurul bradului de Crăciun, cântă colinde și deschid cadourile.

În perioada premergătoare Crăciunului, grupuri de copii și adulți, merg din casă în casă, iar spectacolul include păpuși, costume, muzică și dansuri tradiționale.

Moș Crăciun este simbolizat de Sfântul Vasile, filantropul Asiei Mici, care împarte cadouri și dulciuri copiilor, însă neexistând obiceiul bradului împodobit, darurile sunt lăsate pe masă.

23. Suedia

- Cea mai importantă zi a Crăciunului este Ajunul, atunci când familiile și prietenii se reunesc la o cină specială, la care se servesc friptură de porc, pește și fasole neagră. Cadourile se oferă înainte de servirea mesei, iar în unele regiuni, copiii trebuie să aștepte

darurile până a doua zi.

Capra Yule este un simbol suedez al Crăciunului care datează din vechile festivaluri păgâne, dar din 1966, în centrul orașului Gävle se construiește o versiune gigant de peste 13 metri a acesteia, denumită Capra Gävle.

24. Lituania – Conform tradiției, Moș Crăciun aduce daruri timp de 12 zile, începând cu Ajunul, acestea fiind puse sub brad, pentru fiecare membru al familiei. Pentru Moș, lituanienii obișnuiesc să lase sub brad o cutie cu bomboane, pentru ca acesta să guste ceva înainte să își continue drumul.

25. Republica Moldova

Crăciunul în Republica Moldova este celebrat la 7 ianuarie în fiecare an, pe stil vechi, la fel ca în Rusia sau Ucraina. O parte a populației sărbătorește (și) pe stil nou, la 25 decembrie, această dată fiind declarată oficială de către parlament. Crăciunul este o sărbătoare creștină care celebrează Nașterea Domnului Iisus Hristos, în Republica Moldova fiind cca.

3.270.000 de ortodocși (93,34% din populația țării). Pe masa de Crăciun sunt nelipsite cozonacul, sarmalele, piftia (răcitură), cârnații de porc, caltaboșul și vinul roșu. Există și obiceiul de a se mânca mămligă de Crăciun, obicei cu conotații magice. A doua zi de Crăciun este prăznuit Soborul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Un obicei de Crăciun este colindatul, practicat de obicei doar de băieți.